DARBEYE DİRENEN ŞİİRLER

28 ŞUBAT DİRENİŞ ŞİİRLERİ ANTOLOJİSİ

Bursa Büyükşehir Belediyesi Kitaplığı / Darbeye Direnen - Şiirler 28 Şubat Direniş Şiirleri Antolojisi

Proje Yürütücüsü / Bursa Araştırmaları Merkezi www.bursaarastirmalarimerkezi.org

Editör / Cevat Akkanat

Tashih / Dr. Hatice Kaplan – Taha Akkanat

Görsel Tasarım / Yakup Şahiner

ISBN / 978-605-9968-63-8
Basım Yılı ve Yeri / 1. Baskı; Şubat 2017, Renkvizyon Matbaacılık Aş. / Bursa

Yapım / © 2017 Bursa Kültür A.Ş. Bu kitabın tüm yayın hakları Bursa Kültür A.Ş.'ye aittir. Yazılı izin olmadan kısmen ya da tamamen yeniden basılamaz.
Dağıtım / Bursa Kültür A.Ş. - Merinos Atatürk Kongre Kültür Merkezi B Kapısı
Osmangazi-Bursa/Türkiye
Tel: + 90 224 253 26 46 **Faks**: + 90 224 253 14 85
info@bursakultur.com / www.bursakultur.com

DARBEYE DİRENEN ŞİİRLER

28 ŞUBAT DİRENİŞ ŞİİRLERİ ANTOLOJİSİ

Cevat AKKANAT

1964, Balıkesir doğumludur. 1991'de İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi, Buca Eğitim Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitiren Akkanat, 2000'de Kırıkkale Üniversitesi'nde "Gelenek ve İkinci Yeni Şiiri" başlıklı tezle Yüksek Lisansını tamamladı. 1997-2005 yılları arasında Likâ edebiyat dergisini çıkaran Cevat Akkanat, Gelenek ve İkinci Yeni Şiiri kitabıyla Türkiye Yazarlar Birliği Edebî Tenkit Ödülü'ne layık görülmüştür.

Yayınlanmış Eserleri: *Kara Oyun* (şiir 1997), *Güz Klâsiği* (şiir 1998), *Sen Bir Sevda Ağacısın Türküler Büyütür Yüzün* (şiir 2000), *Tan Tan Traska!* (şiir 2002; 2. baskı: 2015), *Hüzn ü Aşk* (şiir 2004), *Korku Islığı* (şiir 2011); *Baba Bu Kitap Sana* (antoloji 2005), *Ankara Şiirleri Antolojisi* (antoloji 2006), *Daima Rabia, Mısır Direnişi İçin Şiirler* (antoloji 2013), *Eskişehir Şairler Antolojisi* (antoloji 2013); *Gelenek ve İkinci Yeni Şiiri* (inceleme 2002; 2. baskı: 2012); *Bursa'nın Çanakkale Şehitleri* (derleme 2007), *Çanakkale Savaşları ve İstanbul* (derleme 2008), *Çanakkale Zaferi ve Bursa* (derleme 2015); *Feraizcizâde Mehmet Şakir* (biyografi 2014); *Edebiyat Hayat Memat* (deneme 2010), *İlhan Berk'in Haşeması* (deneme 2012); *Şiirin İpek Sesi* (eleştiri 2014), *Şiirin Şiddeti* (eleştiri 2015), *Köpekler Lügati* (deneme 2016), *Bursa Naat Okuyor* (antoloji, 2016), *Darbeye Direnen Şiirler-15 Temmuz Direniş Şiirleri Antolojisi* (antoloji 2016), *Darbeye Direnen Şiirler-28 Şubat Direniş Şiirleri Antolojisi* (antoloji 2016).

.

TAKDİM

Sancılı demokratikleşme süreci boyunca farklı darbe teşebbüslerine maruz kalan Türkiye, 15 Temmuz darbe, işgal ve iç savaş girişimini ayrı tutmak şartıyla, tarihindeki en zalimane darbe girişimini 28 Şubat Postmodern Darbe'si ile yaşamıştır.

Hatırlanacak olursa, bundan 20 yıl önce, 28 Şubat 1997'de yapılan Milli Güvenlik Kurulu toplantısı sonucu açıklanan kararlarla başlayan sürecin adıdır bu darbe. "İrticai faaliyetlere" karşı hazırlandığı belirtilen, fakat aslında Türkiye toplumunun başta muhafazakar kesimleri olmak üzere tamamını hedefine yerleştiren 28 Şubat Darbesi, ordu ve bürokrasi merkezli, kimi sözde medya ve bazı görünüşte STK destekli, psikolojik yönü ağır basan silahlı bir girişimdi.

Siyasi, idari, dini, hukuki ve pek çok başka toplumsal alana yönelik baskı ve dayatmaları kapsayan 28 Şubat karar ve uygulamaları, bireysel ve toplumsal pek çok değerimize zulmetmiştir.

Ortaya çıkış biçimi ve uygulama yöntemlerinden ötürü "postmodern" sıfatıyla anılan 28 Şubat Darbesi, demokratik yollarla iktidara gelen hükümete görevden el çektirmekle yetinmemiş, zulümlerini farklı boyutlarda sürdürmüştür. Uygulayıcıları tarafından 1000 yıl süreceği iddiasıyla dikte edilen darbe sürecinde yapılan bazı zulümleri şöyle sıralayabiliriz:

Darbeciler farklı metotlarla muhafazakar avına çıkmışlar, onlara tutuklama, işkence yapma, hapsetme gibi keyfi cezalar vermişlerdir. İnsanımız arasında kılık kıyafete dayalı ötekileştirme faaliyetleri icra edilmiş, bu doğrultuda bütün kamusal alanlarda başörtüsü yasakları uygulanmıştır. İmam Hatipler ve başka bazı eğitim kurumları kapatılmış, sekiz yıllık kesintisiz eğitim sistemi ile milli eğitim felç edilmiştir. Antidemokratik uygulamalar muhafazakar insanlarımızın sahibi olduğu ekonomik kurumlar üzerinde de icra edilmiş, böylece ülke ekonomisi büyük zararlara uğratılmıştır.

Türkiye tarihinin bu karanlık sürecinin farklı yönleri değişik boyutlarla şimdiye kadar pek çok kültürel faaliyetin ve eserin konusu oldu. 28 Şubat'ı konu edinen şiirler ise ilk kez derli toplu olarak bir araya getiriliyor.

Malum olduğu üzere, medeniyetimizin bir şiir medeniyeti olduğunu iddia ederiz. Böyleyken, elinizde tuttuğunuz bu eserin gecikmesi elbette anlaşılabilir bir şey değildir. Fakat bir hayli geç de olsa böyle bir eserle sizin karşınızda olmak, bizi mutlu kılmaktadır. Çünkü, bir tür arşiv niteliği taşıyan bu eser, hem tarihimizin bir döneminin edebi yansımasını bünyesinde taşıması, hem de edebiyat tarihine kayıt düşmesi açısından, bir hayli önemlidir.

Bunlardan daha önemlisi, bu eser, Türkiye'de demokratik hayatın iptal edildiği yılları dinamik bir duruşla ele alan şairlerin, Milli birlik ve bağımsızlık hayatımıza sundukları önemli bir katkıdır.

28 Şubat'ta farklı baskılara maruz kalan insanımızın duygularına tercüman olan, böylece milletimizin bir dönem hayatını şiir şeklinde özetleyen bu eser, darbelere maruz kalmış mazlum insanlarımıza ve aziz milletimize Bursa Büyükşehir Belediyesi'nin armağanı olarak kaydedilmelidir.

28 Şubatların, 15 Temmuzların yaşanmaması için elinizdeki 28 Şubat Direniş Şiirleri Antolojisi gibi eserlere büyük ihtiyacımız var. Bu eseri hazırlayarak toplumsal hafızamızı tazeleyen, milli tarih bilincimizi gelecek kuşaklara aktarmamıza imkan tanıyan Cevat Akkanat'a teşekkür ediyorum. Bu eserin hayırlara vesile olmasını diliyorum.

Recep ALTEPE

Bursa Büyükşehir Belediye Başkanı

GİRİŞ

20 Yıl önce, 28 Şubat 1997'de ordunun üst kademesini ele geçiren bir grup azınlığın halkın iradesine karşı gerçekleştirdiği "postmodern" darbe, darbelerle örülü Türkiye tarihinin önemli bir aşamasıydı.

Seçilmiş iktidarı sözde sivil STK'lar, halk düşmanı bürokratlar ve ekonomik menfaat çeteleri ile işbirliği yaparak görevden el çektiren darbeciler, en büyük zulmü, Müslüman Türkiye halklarına karşı giriştikleri psikolojik baskılarla icra ettiler.

28 Şubat sürecinde Türkiye, geniş kitlelerin içine kapatıldığı devasa bir cezaevi haline geldi. Bu sürecin zorbaları, özellikle başörtüsüne karşı giriştikleri amansız bir savaşla, işgal gücü ordularının yaptığına benzer bir tutumu sergilediler. Başörtüsü bağlamında sadece okulları ve sair kamusal alanı değil, bütün hayat alanlarını baskı altında tuttular. Hemen her farklı görüşü anında bastıran refleksleriyle darbeciler, ülkeyi yaşanmaz hale getirdiler.

Süreç boyunca siyasi partiler, gerçek sivil toplum örgütleri, dernekler, okullar, Kur'an kursları, basın yayın organları kapatıldı.

Türkiye ekonomisinin tümüyle çöktüğü süreç, bin yıllık bir tasarı olarak deklare edildi. Bununla birlikte, baskılar, engellemeler ve yasaklarla örülü 28 Şubat darbe süreci, tarihin lanetli çöplüğüne birkaç yıllık bir ömürle defedildi.

28 ŞUBAT'TA NELER OLDU?

Milletin aslî değerlerine karşı yapılan 28 Şubat darbesinin, bu 'post' zulüm sürecinin özelliklerini gelecek kuşaklara anlatmak o günleri yaşayanların görevleri arasında olsa gerektir.

Bunun için, söz konusu süreçle özdeşleşmiş bazı kayıtları buraya çıkarmamız yetecektir:

28 Şubat müdahalesi görünüşte, o dönemin TC Hükümetini (Refah-Yol) yıkmak amacıyla kurgulanmıştır. Fakat esasta, bütün bir memleket halkının hayatına kastetmeyi hedeflemiş ve bunu büyük oranda başarmıştır.

Şu halde, 28 Şubat, bir avuç zengin hariç, halkın gününü ve geleceğini perişan eden bir sürecin adı olarak anılmalıdır.

28 Şubat, sahte "İrtica var, laiklik elden gidiyor." çığlıkları eşliğinde uygulamaya sokulan bir baskı mekanizmasıdır.

Bu dönemin anahtar kelimeleri arasında ne bilim, ne de adalet yer almıştır. Bunların yerine "brifing" kelimesi ikame olmuş, bu kelime hemen her ortamı işgal etmiştir: Maalesef utanç vericidir ki, otobüslerle brifing merkezlerine getirilen bazı yargı mensupları, gazeteciler, siyasetçiler, işadamları ve sözde sivil toplum örgütü mensupları "brifingleştirilenler" arasında yer almayı "onur" saymışlardır.

Adları 28 Şubatçıların aile albümünde yer alanların "tam sayısı"nı belirlemek mümkün olmamakla beraber, adlarını silelim, içine eski cumhurbaşkanlarından eski başbakanlara, siyasi parti liderlerinden milletvekillerine, kartelleşmiş basın patronlarından onların hizmetindeki yazarlara, 'üst' rütbeli askerlerden 'yüksek' hukuk mevkiindeki yargıç ve savcılara, YÖK'ten üniversite rektörlerine kadar geniş bir liste girer…

28 Şubat'ın yerleşmesine katkı sağlayan meslek gruplarının sayısı az değildir. Mesela "beşli çete" ifadesi onlardan bazıları için kullanılmış olup 28 Şubat'ta ortaya çıkan bir söz öbeğidir ve temsil kabiliyeti içine (kapsama alanına) giren dönemin kurumları olarak şunlar sayılmaktadır: TÜRK-İŞ, DİSK, TOBB, TİSK ve TESK… Tabii bunlardan önce anılması gereken TÜSİAD vardır. Hatta KESK…

Sürecin sivil toplumunu temsil ettiği iddia edilen dernekleri arasında ise şu kısaltma gruplarına rastlıyoruz: ADD, ÇYDD, vb… Bunlara fişleme işlerinde bıçak gibi keskin bir kuruluş (BÇG) ise resmen eklenmelidir.

Hürriyet, Milliyet ve Sabah gazeteleri ise dönem içinde yaptıkları servislerle rantiyeci seçkinlerin hizmetinde olmaktan hususiyle "zevk" almış yayın organları olarak tarihe geçmiştir.

28 Şubatçılar sanat dalları arasında özellikle tiyatroya büyük iş gördürmüşlerdir. Fakat tiyatro sanatı tarihinin hiçbir döneminde bu süreçteki kadar ayağa düşmemiş, kötü oynanmamıştır. Bu anlamda, topluma orijinal Müslüman tipi (!) olarak takdim edilen Ali Kalkancı, Müslüm Gündüz, Fadime Şahin gibi aktör ve aktrisler ile farklı bir dünyayı temsilen Sisi'ye hayli "iş" gördürülmüştür.

"Brifing"e yukarıda değinmiştik, bununla birlikte "Andıç" kelimesi de 28 Şubat literatürü içinde önemli mevki kaplamıştır. Bu anlamda, seri üretim yapan bir sektör oluşturulmuş; bu sektör, maksadı hâsıl kılmak için, iş ortamlarında ve bazı kurumlar seviyesinde olumsuz raporlarla kendini gündemde tutmuştur…

Bütün bunlardan sonra 28 Şubat geride şunları bırakmıştır:

Kapatılan partiler, yıkılan ve yerine kurdurulan hükümetler, hortumlanan batık bankalar, ekonomik krizler…

İstihdam imkânlarının azaltılması…

Kasıtlı ve kısıtlı sebeplere bağlı olarak işten çıkarmaların artması…

Eğitim öğretim haklarının keyfi şekilde çiğnenmesi…

Kişi hak ve özgürlüklerinin, insan haklarının ayaklar altına alınması…

Çeşitli alanlarda yargısız hükümlerin verilmesi…

Düşünce veya kılık kıyafet gibi farklı sebeplere bağlı olarak fişlemeler yapılması…

Tanklarla topluma gözdağı verilmesi…

Terör örgütü denilen örgütlerin devlet için birinci tehdit olmaktan çıkarılması, yerine dindarlığın konulması…

Ve bunlara benzer nice olumsuz gelişme…

Sonuç olarak, güya Cumhuriyet'i koruma amacıyla ortaya konulan ve "bin yıl süreceği" iddia edilen bu süreç, Türkiye'nin itibarını hem içerde hem de dışarıda zedelemiştir.

28 ŞUBAT VE ŞİİR

Ayrıntılı bir tahlile girişmeden önce, sürecin ilk yıllarında şiir adına çokça konuşulan bazı hususları, dönemi karikatürize etmek düşüncesiyle buraya çıkaralım:

28 Şubat Statükosu, yaşattığı süreç gereği, şiir veya şiirsel metinleri "tehlikeli" bularak, şiir bağlamındaki "güncelliklere" kendisine mahsus katkılar sağladı. Bunu

açıklamak birkaç örnekle daha net olacaktır. İşte "şiir" çerçevesinde "yaşanan" ve "konuşulan" bazı olaylar, konular:

6 Aralık 1997'de, Siirt'te bir açık hava toplantısında konuşma yaparken şiir okuduğu için 21 Nisan 1998'de Diyarbakır 3 Nolu DGM'si tarafından 10 ay hapse mahkum edilen Recep Tayyip Erdoğan 26 Mart 1999'da Kırklareli Pınarhisar Cezaevi'ne girdi.

İnönü Üniversitesi'ndeki başörtüsü yasağını protesto ederken şiir okuyan İHL'li bir kız öğrencinin de tutuklanmasıydı. Bunların dışında, şiir ve edebiyat dergi ve seçkileri kovuşturuldu. Ve bazı şairlerin mekânı cezaeviydi. (Bekir Urfalı, Murat Küçük…).

Şunlar da 2000 yılı gazetelerinin "kültür sanat" sayfalarından yapılmış bir sunum olsun:

"Yılmaz Erdoğan: 'Şiirimin arkasındayım' dedi"

"Şair Dede'den Şiirli Nasihat: Köylü şair dede, yazdığı şiirlerle nasihat ediyor. Rize'nin İkizdere İlçesi'ne bağlı Şimşirli Köyü'nde yaşayan, 80 yaşındaki emekli..."

"Şiir Kelimelerin Musikisidir. Türk Halk Müziği'nin ağır başlılığı ve istikrarlı çalışmalarıyla tanınan sanatçısı Fatih Kısaparmak şiirlerini, ikinci kitabı olan "...Ve Ağır Sevdam" adlı şiir kitabında topladı.

"Hepsinin Kaseti Olacak. TV ekranlarından aşina olduğumuz pek çok ünlüyü bir kaset merakıdır sardı... Beyaz, İbrahim Sadri, Yılmaz Erdoğan, Uygun Kardeşler ve daha bir çok ünlüden sonra şimdi de sıra, M. Ali Erbil, Tayfun Taliboğlu ve Reha Muhtar'da..."

"Şiirin kara Şairi Şimdi Huzurevinde. Ece Ayhan: 'Yapı Kredi beni tedavi ettirecek diye duydum. Aradım, yok öyle bir şey dediler.'"

Bu 'ciddiyet' (!) içinde 28 Şubat kültür sanat ortamını ve akabinde dönemin şiirini incelemeye geçebiliriz…

28 ŞUBAT'TA "KÜLTÜR"

"Postmodern Darbe", "Derin Devlet", "BÇG", "Ekonomik Kriz" vb. gibi kavramlarla kitlelerin üzerine çöken "Statüko"nun 28 Şubat 1997 tarihinden itibaren gerçekleştirdiği etkinlik, nereden bakılırsa bakılsın, temelde, önceki "ana"

dönemlerden farklı bir "üslûbu" taşımaz. Fakat, bizim "ana" dediğimiz kelimenin bazı lügatlerde, yanlış bir adlandırma ile, "ara" şeklinde telaffuz edildiğini hatırlatmadan geçmeyelim.

Sürecin niteliğini, bu bölüme giriş olsun diye belirledikten sonra, konunun bizi ilgilendiren yönüne, 28 Şubat ve edebiyat/şiir ilişkisine geçebiliriz.

Darbe dönemlerinde kapısına kilit vurulan "özne"lerin başında, edebiyat ve onun kolları da gelir dense yeridir. Bu gelenek 28 Şubat döneminde de "icabınca" uygulanmış, öteden beri yaşana gelen baskı ve bilumum türevleri, daha bir koyulaştırılmıştır. İşte bunlardan bazıları; şair ve yazarlar kovuşturulmuş veya tevkif edilmiş; kitap, dergi, seçki ve gazeteler takibata alınmış; kültür ve sanat faaliyetiyle uğraşanlara (gazeteci, şair, yazar, ressam, müzisyen, vb) vergi (defter tutma) yükümlülüğü getirilmeye çalışılmış; kitap fuarlarına bazı yayınevleri ve kitaplar sokulmamış, vb...

Bu dönemde kültür, sanat ve edebiyat dünyasındaki olumsuzlaştırmalar, yasaklama ve kısıtlamalar ile sınırlı değildir. Bu işlerin başka yolları da vardır ve Türkiye'de gayet ustaca uygulanmıştır: El üstünde tutulan bazı kurumlar (medya, güdümlü STÖ'ler, yayınevleri, dergiler vb.) vasıtasıyla, istendik (güdümlü) yoz bir kültür sanat dünyası oluşturma...

Bilindiği gibi, bir ülkede kültür ve sanatı yönlendiren çeşitli kuruluşlar vardır. Bunlardan birisi de, şair, yazar, sanatçı örgütleridir. Bunlardan, özgürlük yanlısı olduklarını sürekli olarak gündeme getiren bazıları (Türkiye Yazarlar Sendikası, Edebiyatçılar Birliği, Pen Yazarlar Derneği, vb.) bu dönemde genel olarak "statüko"nun yanında yer almışlar, onun fiilleri doğrultusunda karanlık bir tavır sergilemişlerdir. Böylece, sözkonusu "istendik" dünyanın oluşumuna da katkı sağlamışlardır.

Güdümlü kültür sanat dünyasının oluşumu gereği, bu dönem içinde kitlelere kaset, CD ve antoloji dolusu manzum metin, "şiir" diye sunuldu. Üstelik, yukarıda andığımız marazî medya ve örgütler de bu "furya"yı alabildiğine körükledi. Bu yolda, piyasa işi manzume kaset ve klipleri büyük iş (!) ve prim yaptı. İbrahim Sadri, Yılmaz Erdoğan, Nurseli İdiz, Bedirhan Gökçe, Seyfullah Kartal, Savaş Ay, Kerem Alışık, Ayşe Egesoy, Aynur Aydan, Yekta Göngör Özden vb. "şiir" ile adları çokça anılan isimler oldular...

Bu dönenin daha ilginç bir yönü, kendisini gerçek şiir ortamı içinde varsayan ve adları "şair" katalogları içinde yaldızlı harflerle yazılan bazılarının haliydi. Zira,

TV'lerde görünmek, dergi, gazete ve gazete ilavelerinde manşet veya kapak olmak, şiir dışı ilginç konularda demeçler vermek, reklâmlara çıkmak onlar için keyif vericiydi.

Böyle bir ortam içerisinde, şiir üzerine yapılan konuşma ve tartışmaların konu başlıklarının daha çok "medyatik şiir", "travesti şiir", "eşcinsel şiir", "arabesk şiir", "müze şiiri", "laik şiir/şair", vb... olmaması düşünülemezdi.

Peki, devrin "muhalif" (rejime değil, Hakk'a muhalif) yahut "merkezî" şiiri ne alemdeydi?

Bu ifadeleri resmî entelektüel şiiri adlandırmak için kullanıyoruz. Sözkonusu şiir, resmî organlarca yaygın olarak desteklenen, palazlandırılan şiirdir. Resmî organlar sözüyle, yukarıda andığımız türden güdümlü kurumları kastediyoruz.

Her dönemin alıştırılmış, genel kabul gördürülmüş, yaygınlık kazandırılmış bir şiir anlayışı daima olagelmiştir. Şubat döneminin de "nevi şahsına münhasır" bir şiir anlayışından söz edilebilir mi? Zamana giydirilen ruh, yani topluma uygulanan aykırı yapılandırma, ister istemez bazı mahfillerde ortak duyuş, kavrayış, ortaya koyuş tarzları; bir arada bulunma kaygıları ve tek tip olanı söyleme girişimlerini gündeme getirecektir. Bu, söz konusu süreçte, öncelikle donuk gruplaşmalar, cemaat ve klik oluşumları, olumsuz etkileşimler tezahür etmiş, bilahare, özelliklerini aşağıya çıkaracağımız bir şiir tarzı doğmuştur.

Farklı uygarlık ve düşünce dairelerinden beslenmekle birlikte, bu dönemde, ortada dönüp duran yaygın şiir anlayışının genel geçer özelliklerini şu şekilde sıralayabiliriz: Tek sesli, yoz bir şiir... Kaynak aldığı farklı düşünce sistemlerinden ötürü, kimi zaman birbirini reddedebilir kılıkla, birden fazlaymış gibi sanılsa da, tek bir yaygın şiir... Sünepe bir şiir: Rahatsız etmeyen, rahatsızlığı sevmeyen.... Dörtbaşı mamurluğun, kuştüyü yatakların, ılımlı ruhların şiiri... İyi huylu, uyumlu, yumuşak şiir... Doldurma ve kalabalık dizelerden oluşan bir şiir... Sesi, boğuk ve genizden olan şiir... Ve gürültüsüz, tantanasız, kanatsız... Dolambaçlı, karmaşık, laf salatalı bir şiir. Arızalı şiir. Çok sahipli, imzasız bir şiir. Yürekte titreşimler oluşturmayan, soğuk, gri ve metalik şiir...

Önceki dönemlere bağlı olarak süreç içinde de edebiyat dünyasına hakîm kılınan ve 'süslü yalanlarla, neon ışıklarla, naylon yüzlerle' öne çıkarılan bu resmî şiirin müteşairlerine getirelim sözü şimdi de. Bu müteşairlerin başlıca olumsuz özellikleri şu şekilde sıralanabilir: Şiir algısındaki tutarsızlık, şiir kültüründen kopukluk, menfî bir

felsefî tavır, akıldan mahrumiyet, fakat en önemlisi, muvafık (İslâmî) olana muhalefet...

Bu "piyasa"nın "şair"leri tarafından oluşturulan ve genel kabul gören veya buna eklenmeyi tercih eden şiirin özellikleri ise şöyle betimlenebilir: Söyleyiş olarak şiiriyetten ve musikîden yoksun, ahenksiz, takıntılı, çeviri kokulu ve kekeme; tavır olarak kıpırtısız, sinik, hayatın, hatta çoğu kez toplumun dışında kalmış, yabancılaşmış, köksüzleşmiş ve bütün bunların sonucu, etkisini kaybetmiş bir şiir...

28 ŞUBAT'A DİRENEN ŞİİR

Sıra 28 Şubat süreci içinde başı dik duran Müslüman şairlerin tavırlarını ele almaya geldi.

Fakat önce olumsuz muhafazakâr şair duruşlarından söz etmek gerekecektir. Zira, genel bir adlandırmayla "İslâmcı cenah"ta adı geçen muhafazakar edebiyatçılar ve onların dergileri, şu yanlış kanaati dönem içinde sürekli yaşattılar: "Şiirin dini olmaz!" Böyle diyen muhafazakârlar, engin bir hoşgörürlükle, kendilerini "öteki"lere yamamayı, onlarla aynîleşmeyi seçtiler. Çoğu kez, büyükçe aşağılık kompleksiyle, onlara yaranma yarışına girdiler.

Merkezî/muhalif "piyasa", bu piyasaya yamanmış "muhafazakar kompleks güruh" ve onların malûm atababaları pek yüz vermemiş olsa da, 28 Şubat döneminde "muvafık" (Müslümana has) dinamik bir şiir (her zaman olduğu gibi) vardı. Gerek poetik kaygılarla oluşturulmuş, dolayısıyla ritmi ve ahengi yerli yerinde; gerekse imanî bir bilinçle hayata ve topluma bağlı bu Müslüman dinamik şiir, elbette "has" şairler tarafından oluşturuldu. Burada, dikkat edilecek olursa, genel anlamda şiirin başlıca iki yönüne büyük önem verdiğimiz görülecektir: Gerçekten de rafine bir şiirin, ahenk, estetik ve şekil gibi sacayakları bulunur. Bunlar, ritmik ve armonik uyumun ifadesidir. Eskilerin bedii tefekkür dediği estetik ise duygu, hayal, düşünce ve iç ses olgunluğu gibi birbirini tamamlayan birimler topluluğudur. Bu birimlerin, değişik birleşimler halinde, bir şair tarafından işlenip dokunması, şiir dediğimiz sarsılmaz binayı oluşturacaktır. Bu anlamda, aşağıya çıkardığımız örnekler de gösterir ki, "Muvafık Şiir" her bakımdan şah eserlerle vücuda getirilmiştir.

Doğrusu, "Statüko'nun çeşitli dayatmaları"na rağmen, sağlam bir duruş sergileyen "Muvafık Şiir"in, 28 Şubat'a bakışıyla ilgili olarak şunları söyleyebiliriz: 1. Şiirin estetik yönü ihmal edilmemiştir. 2. Kimi şekil oyunlarına girişilmekle birlikte dönemi temsil edenleri sembolize eden kelime ve kavramlar kullanılarak itirazî bir tavır takınılmıştır. 3. Protest bir yaklaşım şiir dilinin imkanları ile sentezlenerek kullanılmıştır.

BU ANTOLOJİ…

Dönemin dinamik şiiri hakkında teorik cümleler kurmak yerine, işbu antolojinin içeriğine göz gezdirmek daha öğretici olacaktır. Elinizdeki bu antolojide yer bulan pek çok metinde de göreceğiniz üzere, dönem içinde yazılmış metinlerde ele alınan konuları ve bu konular bağlamında dikkat çeken motifleri dikkatlere sunmak daha yararlı olacaktır. Evet, işte 28 Şubat postmodern ihanetini bir şekilde yansıtan şiirlerde öne çıkan konular:

Darbecilere duyulan öfke: Bu antolojide okuyacağınız pek çok metinde 28 Şubat'ın askeri ve sivil hainleri tel'in eden pek çok dizeyle karşılaşacaksınız. Halktan, halkın inanç ve değerler manzumesinden nefret eden cuntacı güruhlar, şairlerin hedefinde olmuştur. Şairler ihanet şebekesi darbecileri dizeleriyle tahfif etmişler, ironi oklarıyla onları taciz etmişlerdir. Bu noktada yer yer öfkeli dizeler kurulmuş, intikam duyguları öne çıkmıştır…

İslam'a, Allah'a ve Peygamber'e saygısızlık edası takınan, toplu veya tek tek insanî kişilikleri öteleyen söylemlerle çoklu menfi haller takınan hainler, pek tabiidir ki onurlu şairlerin hedefine yerleşecekti.

Bu doğrultuda, şairlerimiz farklı kahramanlara atıf yaparak dik duruşlarını sergilemişlerdir. Sözgelimi, İslâm tarihine yapılan atıflar, İslâm tarihindeki kahramanlara yapılan telmihler bir hayli dikkat çekmektedir. Bunun gibi, Türkiye'deki farklı darbe süreçlerine karşı dik duran kahramanlar da özellikle zikredilerek, şairane övgülere mazhar olmuşlardır.

Sincan'da darbeci hainler tarafından halkımıza karşı yürütülen tanklar, Sultanbeyli'de yerel yöneticilere ve halka reva görülen tutumlar, Malatya'da öğrencilere uygulanan müdahaleler, darbeye iştirak eden basın yayın kuruluşlarınca

yapılan tahrikler, Cuma zulümleri, basılan ve kapatılan örgün eğitim öğretim kurumlarının halleri, darbecilerin uşaklığını yapan sözde bilim adamı, hukukçu, akademisyen, vb.'nin sefihlikleri… Elinizde tuttuğunuz kitaptaki şiirlerde izlerine rastlayacağınız bazı konulardır.

Bunlar gibi, Beyazıt meydanı başta olmak üzere halk tarafından yapılan her türlü mitingler, başörtüsü yasakları başta olmak üzere farklı tepkileri dile getiren protesto eylemleri… Sözgelimi el ele zinciri eylemleri şairler tarafından övgüyle karşılanmıştır.

Şairlerimiz, pek çok metinde ise sabra ve duaya dikkat çekmişler, kendilerini alamadıklarında ise "âh" kapısını aralamışlardır.

Darbeci hainlerin oluşturduğu ortamın doğurduğu trajediler: Kamu alanlarında ve özellikle okullarda yapılan zulümler, bunlara bağlı olarak yaşanan kâbuslar, çile ve ıstıraplar… Bunlara bağlı olarak dayatılan ve yaşatılan hayattan nefret etme… Bu çerçevede halkın psikolojisi o derece bozulmuştur ki, pek çok insanımız yeniden hayata bağlanmak, yeni bir hayat kurmak için göç edebileceği ülkeler aramış, vatanından iltica etmenin yollarını aramıştır.

Üstteki son paragraftakine benzer edilgenlik ihtiva eden bir diğer husus, halk tabakalarında ve kimi şairlerde görülen negatif (edilgen, sinik) durum ve tutumlardır.

Şiir, her şeye rağmen geleceğe yönelik umudun ve güvenin özge sanatıdır. Dolayısıyla, pek çok şiirde geleceğe yönelik umutların diri tutulduğu da görülecektir.

Bu ve benzeri konulara bağlı olarak, 28 Şubat Direniş Şiirleri Antolojisi'nde yer alan şiirlerde karşılaştığımız kelime, kavram ve motifler haritasının dokümanını da buraya çıkaralım:

1000 yıl, Sincan, tank, kışla, asker, onbaşı, general, peruk, kesintisiz eğitim, senfonik müzik, celp emri, cemse, irtica, mürteci, cop, robocop, resmi geçit, esas duruş, hiza, uygun adım, marş, hazır ol, rap rap, kartel medyası, semiren mafyalar, korku, direniş, mazlum, mitralyöz, ikna odası, tahammül, sorgu, insan hakları, brifing, fişleme, tasfiye, ekonomik kriz, katsayı zulmü, hınç, öfke, başörtüsü, milli şuur, milli direniş…

Sözümüzün bu noktasında 28 Şubat Direniş Şiirleri Antolojisi'nin kimi teknik özelliklerine dair bilgiler sunalım:

Evet, Postmodern İhanet Darbesi'nin 20. Yılında hazırlanabilen bir antoloji var elinizde. Hazırlayan olarak bizim 20 yıllık bir ukdemizin gerçeklik dünyasına çıkışının bir ürünü…

Daha önce de konuyla ilgili birkaç makale yazmış birisi olarak, hep şunu iddia etmiştik: Her ne kadar statüko mensubu edebiyat çevreleri tarafından tam aksi ileri sürülse de, 28 Şubat dönemini dinamik bir yapı içerisinde ele alan şiirler yazılmıştır. İşte bu iddiamızı şimdi ispatlamış olduk.

Kuşkusuz derdimiz kuru bir iddiadan ibaret değildi. Şu halde işbu yekûnun asıl anlamı, karşılarındaki güç ne kadar hainane ve zalimane olursa olsun, şairlerimizin bir şekilde muvafık kalabilme, dik durabilme ve hakikati söyleme bahsinde cesur ve makul olabildiklerini göstermesidir.

Antolojiyi hazırlama sürecinde özellikle 1996-2003 yılları arasında yayımlanan dergileri dikkate almaya çalıştık. Bunun dışında, bazı dergilerin sonraki yıllarda yayımlanmış nüshalarını da dikkate almak durumundaydık. Çünkü, konuyla ilgili kimi şiirler süreç içerisinde yayımlanma imkanı bulamamış, özellikle 28 Şubat'ın sene-yi devriyelerinde dergilerde yer alabilmiştir. Bu açıklamadan sonra, tamamı olmasa da, arşivimizde bulunan farklı nüshaları elimizden geçen dergiler şunlardır: Adam Sanat, Akatalpa, Altınoluk, Arz, Aşiyan, Atika, Atlılar, Ay Vakti, Bedîiyyat, Biat, Çınar, Çınar, Defter, Dergâh, Düşçınarı, E dergisi, Edebi Pankart, Edebiyat Ortamı, Edebiyat ve Eleştiri, Edebiyat Yaprağı, Endülüs, Eylül, Fecre Doğru, Genç Kardelen, Gerçek Hayat Gökçekimi, Gül Aydınlığı, Güneysu, Hazan, Hece, Hüner, Ihlamur, İnsancıl, İnsan Saati, İpek Dili, İzdüşüm, Kafdağı, Kalemberk, Kalem ve Onur, Karçiçeği, Kaşgar, Kavram Karmaşa, Kertenkele, Kırağı, Kırkayak, Kırklar, Kırlangıç, Kilim, Kum Yazıları, Kültür Dünyası, Likâ, Ludingirra, Martı, Merdiven, Mizan, Patlıcan, Polemik, Rayiha, Rewzen, Seviye, Seyir, Şardağı, Şehrengiz, Şiirli Çıkın, Tandır, Tasfiye, Taşra, Türk Edebiyatı, Tütün, Ülke, Ünlem, Varlık, Virgül, Yaba, Yağmur, Yalnız Ardıç, Yansıma, Yedi İklim, Yeni Biçem, Yeni Binyıl Şiir, Yitik Düşler…

Kuşkusuz dergilerin yanı sıra şairlerimiz konuyla ilgili şiirlerini kitaplarına sonraki zamanlarda kitaplarına da aldılar. Doğal olarak kaynaklarımız arasında şiir kitapları da yer alacaktı ve aldı. Bu anlamda, tespit edebildiğimiz oranda, şiirleri hem yer aldıkları dergiler hem de yayımlandıkları kitaplar bağlamında kaynaklandırmaya çalıştık.

Hatta, şiirlerin iki kaynak arasındaki farklılık gösteren durumlarını da tespit etmeye çalıştık. Bunlardan tespit edebildiklerimizi kısaca metnin altında belirtmeyi

tercih ettik. Amacımız bir yandan yaptığımız çalışmayı olabildiğince sahihleştirmek olduğu kadar, aynı oranda, bizden sonra bu konuya eğilecek kişilere, özellikle de akademik dünyanın hasretle ve özlemle beklenen araştırmacılarına kolaylık sunmaktı.

Antolojinin sonunda yer alan "Ekler" bölümünde bazı ilginç bilgileri içeren metinler aldık. Dönemin edebî algılanış şekillerine dair ipuçları sunacak olan bu bölümün de ilginizi çekeceğini düşünüyoruz.

Evet, 20 yıllık bir gecikmeyle de olsa, 15 Temmuz Direniş Şiirleri Antolojisi'nden sonra gün yüzüne çıkabilen 28 Şubat Direniş Şiirleri Antolojisi'nin, gerek kültür, sanat, edebiyat ve şiir dünyasına, gerekse Türkiye'nin bir hayli zafiyetler taşıyarak bugünlere gelebilmiş her türlü hayatî alanlarına yeni ufuklar sunacağını ümid ediyorum.

Başta şairlerimiz olmak üzere, işbu çalışmaya katkı sunan herkese sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Bursa, 15 Şubat 2017

İÇİNDEKİLER

Abdullah ÇEVİK 23
Adem KARAFİLİK 26
Adem TURAN 37
Ahmed VEYSEL 44
Ahmet DOĞRU 45
Ahmet MERCAN 48
Ahmet SEZGİN 54
Alâaddin SOYKAN 58
Ali EMRE 65
Arif AY 73
Arif DÜLGER 79
Atıf BEDİR 80
Avni DOĞAN 82
Aydın IŞIK 99
Bahaettin KARAKOÇ 101
Behçet GÜLENAY 114
Berat DEMİRCİ 116
Bestami YAZGAN 126
Burhan GÖKÇE 134
Bülent SÖNMEZ 135
Bünyamin DOĞRUER 144
Cahit YEŞİLYURT 155
Cengiz COŞKUN (Ahmet Suphi DEMİR) 159

Cevat AKKANAT 161
Cevat ÖZYURT 169
Çağrı GÜREL 171
Çiğdem ÇİLOĞLU 172
Davut GÜNER 174
Duhâ NUR 177
Erdal NOYAN 179
Erdal SARIÇAM 180
Erkan ŞAHİN 181
Faruk UYSAL 184
Fatma ESTİ 187
Fatma ÖZLÜ 191
Fatma POLAT 193
Feride NİLGÜN 195
Hasan Hüseyin KOZAK 197
Habil Tigin TECİMEN 199
Hayrettin TAYLAN 203
Hicabi KIRLANGIÇ 209
Hüseyin AKIN 215
Hüseyin KARACALAR ..... **Hata! Yer işareti tanımlı değil.**
Işıl ÇIRAK 219
İbrahim ERYİĞİT 221
İbrahim DEMİRCİ (İbrahim KARDEŞ) 225
İbrahim TENEKECİ (İbrahim TAŞKÖPRÜLÜ) 232
İbrahim YOLALAN 235

İdris AYDIN 236
İdris TAŞPINAR 238
İdris YILMAZ 239
İsmail KILIÇARSLAN 240
Kadir KARAMAN 242
Kalender YILDIZ 245
Mahmut YAVUZ 246
Mehmet AYCI 248
Mehmet EKİCİ 258
Mehmet GEMCİ 259
Mehmet KURTOĞLU 262
Mehmet NARLI 265
Mehmet Şamil BAŞ 268
Metin Önal MENGÜŞOĞLU 272
Mevlana İdris (ZENGİN) 280
Muammer YAVAŞ 281
Murat ÇEŞME 285
Murat KARANFİL 289
Murat KÜÇÜK 290
Mustafa PINARBAŞI 297
Mustafa UÇURUM 298
Muzaffer CEYLAN 303
Mücahit KÜÇÜKYILMAZ 305
Nazir AKALIN 307
Nihat MALKOÇ 308

Nilüfer Z. AKTAŞ 310
Nurettin DURMAN 312
Nurullah GENÇ 335
Olcay YAZICI 337
Orhan DEMİR 340
Osman AKTAŞ 342
Osman ARSLAN 344
Osman SARI 347
Ömer ERİNÇ 348
Ömer İdris AKDİN 350
R. Mithat YILMAZ **352**
Rasim DEMİRTAŞ 354
Semiha İKBAL 356
Semiha UZUN 358
Serdar AKDAĞ 361
Seyfettin ÜNLÜ 363
Seyfullah YAŞAR 365
Süleyman ÇELİK 367
Şahan ÇOKER 372
Şeref AKBABA 375
Ümit AKTAŞ **379**
Veysel MENEKŞE 383
Y. Serkan DOĞAN 389
Yasemin ŞAHİN 390
Yasin MORTAŞ 391

Yelda AKKAYA 393
EKLER 394
28 ŞUBAT DARBECİLERİLERİNİN MARŞ SİPARİŞİ HAKKINDA 394
28 ŞUBAT SÜRECİNDE YAYIMLANAN BAZI DERGİLERİN ÖNSÖZLERİNDEN ÖRNEKLER398
28 ŞUBAT DARBE YANLISI MÜTEŞAİRLERİN METİNLERDEN SEÇMELER 403
SANKİ BÇG İÇİN HAZIRLANMIŞ BİR DOSYA: "YEŞİL BAHÇEDE KÜLTÜR" 406
28 ŞUBAT DARBESİNİ ALKIŞLAYAN BİR MÜTEŞAİRİN SÖYLEDİKLERİ..... 408

Abdullah ÇEVİK

YENİDEN BAŞLAMAK
(DİRİLİŞE ÇAĞRI)

Hakkı Öznur'a

ne zaman dağları vurmaktan vazgeçtin
o zaman çekilmeye başladı su
(pusulardan sana kısıldı göz)
senin yüzünden çıktı bu yangın
önce
kuvay-ı milliye
kazandığın zaferlerden sürüldüğünde
direnmedin
sonra
"dokuzyüzelliyedililer"din
-mustarip ve mazur-
hala çözemedin ellerini
bulutları süremedin

ne zaman dağları vurmaktan vazgeçtin
o zaman çekilmeye başladı su

kimliğimizde siyah ağlar
analarımızın dilinde bitmeyen ağıt
“başımızda bomba gibi”
bir mürşidin kerameti
yaşayanlarımızın yüzü duvar
elleri
demirlere lehimli
ve Allah’a sövüyor kaab’ın dışkıları
sürülüyor mümineler
fransız niyetiyle
üniversitelerden
yeşil kalabalıklarda secde
sicilde suç kaydı
senin yüzünden
ne zaman dağları vurmaktan vazgeçtin
o zaman çekilmeye başladı su

şimdi ölüm
akdeniz’in güney’inde bir saltanatsa
masal bilmez çocuklar
yüreklerini sıkıştırıp sapanlara
ve pay-ı tahtlarda uğuldayan
son kıtanın borusuysa
senin yüzünden
ne zaman dağları vurmaktan vazgeçtin

o zaman çekilmeye başladı su

çare yeniden kuvay-ı milliye
yeniden “dokuzyüzelliyedili”
ve pusuya pusu
çare
silip kavgadan tozu
biraz kars’tan ve biraz edirne’den
şafağa uzanarak
ümidi göçüğün altından çıkarmaktır

şimdi sen (işgalin beynindeki ur)
elini koparıp göğsünden

dağları yeniden vur/malısın
ne kadar uyusa da
göğe ulaşmaz değil
yağacak yağmurdur deniz
çıkarken görmediğimiz
ve biriken

ne zaman dağları vurmaktan vazgeçtim
o zaman çekilmeye başladı su

Polemik dergisi, S. 3 [Mart 1998], s. 12-14.

Adem KARAFİLİK

KIRILIYOR KANATLARIM

Palet

palet sesleri yankılanırken
soğuk şubat ayazında sincanda
ezilen asfaltlar değil bedenimizdi
ezilmek istenen benliğimiz

tarihin en büyük karalarından
birisi daha sürülürken tarihimize
farklı oyuncular benzer senaryolarla
dörtbir yandan bilindik oyunlarla

elliler atmışlar yetmişler seksenler
devam etmeli yüz yıllık yıkım
devam etmeliydi bozulma
yeni cazgır çığırtkanlıklarıyla

gün yüzü görememiş demokrasimize
kara kara lekeler sürülürken
yine suskundu dünya

katledilirken insanlık onuru

kırıldı narin kanatlarım
hülyaları tütsüleyen yapay gülüşlerle

istikrar için formül maskeleriyle
lanetli kavmin kuklacılarının parmaklarında
ruhuna haç geçmiş
sözde altın nesil masallarıyla
gizlenirken ihanetler

moraran renkler

beceremediniz diyen
güdümlü manşetçilerin
bıyık altı kızıl gülüşleri
ve el ovuşturmalarıyla
dışı süslü içi kin dolu
bol kahkahalı maskeli balolarda
bol nutuklu brifinglerde
kusulan kinlerin
moraran renkleri doluyor
can çekişen bedenlere
incelen masumiyetini yitiriyor hayat

kutsalı yok sayan
seçilmişi aşağılayan
vatan sevdalılarını dışlayan
bizden olmayanı kucaklayan
hayal üretimi haberler
masa başı asparagas karalamalar
o da olmadı at çamuru
aleni yada masa altı andıçlarla
yüreğe ve şiire saplanıyor hançer

tahrik manşetleri hazır
laiklik irtica cumhuriyet şeriat rejim
yandı bitti öldü kaçtı gitti
yandı gülüm keten helva

maşalar da hazır
e o zaman
oynanmalı senaryo
başlamalı zulüm

fırsat
fırsat bu fırsat
aralanmalı omuzlar

yıkılmalı inancın kaleleri
uçurumlar oluşturulmalı
bozulmalı istikrar
yaftalanmalı ayrıştırılmalı
damgalanmalı insanlar

hedef açık ve net
yedek oyuncular da oyuna sürülmeli
silinmeli beliren tüm izler
gözlere mil çekilerek
sökülmeli bindörtyüz yıllık kökler

inançla donanmış
öpülesi hiçbir el
nefes alan can kalmamalı
yaşanan coğrafyalarda

çadır

kuruldu çadır
oyunun adı postmodern darbe
senaryo hazır
oyuncular tebdili kıyafetleriyle

piyonlar hazır dublörler hazır
kalkancılarla şahinlerle
yönetimiyle rektörüyle
ekrandaki uğursuzlarla
kostümler giydirildi
siyah giysiler ellerde asalarla
sokaklarda boy gösterilmeli
adı gündüz ama kendi karanlıklarla
esmerleşmeli gün

oyun

başladı oyun
vatanseveri fişlemeler
pantolonda ütü izi aramalar
alnı secde göreni işten atmalar
vatan namustur diyenleri tasfiyeler
sermayeyi renklerle yaftalayıp
içi boşaltılan bankalar

gözü dönmüş insanımsılarla
top yekûn ihanetlerle infazlarla
serçeler ölmüş ne gam
yeter ki leş kargaları doysun

sahne alındı bir kez
adı postmodern
yapılan ise aleni darbe
replikler hazır
suflörler belli
servis edildi senaryo
başladı dönülmez denilen oyun
sözde bin yıl sürecek
doğaçlamasız komedya

tırpan

ötekileştirilen insanlar
üniversitelerde ikna odaları
ekranlarda hazırlanmış kurgular
dış sermayenin kuklaları
tanıdık olmayan gazeteciler
brifingçi yükselememiş yargısıyla
bir şey çok iyi yapıldı
sümen altı edildi insanlık

oyuncular bile inanmadı senaryoya
gerçekle hayali ayıramadı

oğlu şehit olmuş
göz pınarları kurumuş annenin
ne önemi var
varsa başında örtü
vatan namustur diye gönderdiği
asker oğlunun yeminini göremez

geçti ya tanklar sokaklardan
millet diyen milli devlet diyen hocaların hocası
masa başında terletilerek alaşağı edildi ya
millî imiş bizdenmiş
bu toprağın insanıymış
ekonomiymiş refahmış
ne önemi var ki istikrarın
ekonominin yatırımın
yeter ki emirler yerine gelsin

dışı biz görünümlü
bizden olmayan apoletliler almalı dizginleri
yıkılmalı inanç örf adet ve gelenekler
eğitim yıkılmalı kökünden
yıkılmıyorsa paramparça edilmeli
bir okulu kapatma uğruna
bütün sistem yok edilmeliydi

bozulmalı

fırsat bu fırsat
bu vatanın öz evlatları
dönmemek üzere el çektirilmeli
düşür tuzağa al açığa sür uzağa
makamından rütbesinden titrinden
gülün ne önemi var
bırak bozulsun şiirin ahengi

vatansever eğitimciler atılmalı
eğitim ve okullar yangın yeri olmalı
sistemmiş eğitimmiş o da neymiş
ne gerek var toplumsal değerlere
hollywood kültürü var ya

üniversiteler mi
türkçe bilim dili olamaz
diyenlere verilen masalar
fırsat bu fırsat dendi ya
insan görünümlü caniler
aldıkları emirlerle
dikte ettiler aleni mesajları
eğitime ara verin

olmadı bitirin
yeterki sokmayın ilim yuvalarına
bu milletin öz evlatlarını
örtülü açık diye ayırın kızlarını
engelleyin sakallı erkekleri
damgalayın dışlayın fişleyin atın

ayrıştırın bu vatanın evlatlarını
düşürün komşuyu birbirine
kim fedakar çalışıyor sürün gitsin
eğitimde kaliteymiş
olmaz böyle bir şey

katsayılarla demir kapılar yerleştirin
üniversitelerin girişini örün
taşlaşmış kalplerinizden briketlerle
akortsuz enstrümanlar çalınsın
ritmi değişsin şarkıların
ahengi bozulsun yaşamın

kara yüzlüler

siz kapkara yüzlüler
fişleyin içteki hainlerden destek alarak

fişleyin ki bir daha giremeyelim
sahibi olduğumuz yapıların kapılarından

çabuk kabaracak nifak tohumları atın
kendinizce kin doldurun kalplere
şucu bucu diye ayrıştırın

bir gerçeği unuttunuz
bayrak bizim vatan bizim
değerlerimiz uğruna
verilecek can bizim

siz kapkara yüzlüler
siz bilmezsiniz
bu milletin damarlarında
bayrağına rengini veren kan vardır
yâr uğruna atan kocaman yürekler
küllerinin altında bitmez bir iman vardır

unutma

oysa uyarı açık anlayana
iman edenlere düşmanlık etmede
insanların en şiddetlisinin kimler olduğu

belirtilmiş beşinci bölümde

kaldır örtüyü bir bak
kaldır bak

göreceksin
siyon yıldız takmış
çağdaş haçlı akınlarını
durmadan bıkmadan usanmadan
dört bir koldan geldiklerini göreceksin
yeni senaryolarla
farklı maskelerle

tekrar geleceklerini de unutma
kırmak için kanatlarımızı

(Kendisinden alınmıştır.)

Adem TURAN

ÖTEKİ İNSANLARIN ŞİİRİ

Biz böyle böyle seviyoruz bütün uzakları
Saçımızdaki beyazları böyle böyle!
Külrengi akşamları, trenleri, fesleğenleri
Çoğalmanın başlangıcını, taze yaraları
Eskilerden Polatkan ve Adnan beyi
Şimdilerde ise Hasan Celâl'i
Çok geç olsa da böyle böyle
Çocuk Ahmed Selim'in
Ayartan gülüşlerini..

Biz, tüneldekiler
yarasalar
öteki insanlar!...

Edebiyat Ortamı dergisi, S. 8 [Eylül 1997], s. 4.
Adem Turan, Nisan Çobanı, Birey Yay., İst., 2002, s. 55.

KUĞULAR

Kuğulara bakıyorum tünelin içinden
Ben lâcivertli kulunuz, binbir hevesle
Meydanlarda, varoşlarda, mâbed önlerinde
Haykıran ve şarkı söyleyen o yaralı kuşlara!

Ah, on yıllar önce de böyleydi bu kuğular
Duruşları bizi yakar, şarkıları büyülerdi…

Büyürlerdi kadife yelekli şâirler
Sandıktan çıkanlar, bürokratlar, mürekkepli haylazlar
Somurtarak ve canları sıkılarak
Kulelerinden inip
Ağrıyan yerlerini bastırmak için
Sinemaya giderlerdi.

Bilirlerdi aslında
Bunun bir aldatmaca olduğunu
Giderlerdi ve aldanırlardı
Çünkü heryerdeydi kuğular
Uykularında ve evlerinin içindeydi.

Kuğular.. âh, o yaralı kuşlar!
Duruşları bizi yakar
Şarkıları büyülerdi…
Edebiyat Ortamı dergisi, S. 10 [Ekim 1997], s. 8.
Adem Turan, Nisan Çobanı, Birey Yay., İst., 2002, s. 57-58.

SİN

Başlangıç hep böyle olur zaten;
Beyaz ve ışıldayan elbisesiyle
Bir kaylûle gibi gelince akşam
Görülmedik güzellikler bahşeder
Ruhumuza ve ilerleyen saatlere

S harfi sert ve keskin
Bir kamçı gibi iner yüzüne kuzeylilerin
N harfi mekanik bir çağrışım yapar sadece:
Sin!.. Sin!..
Dengeyi sağlayansa
Örtülmüş ve öğütülmüş zihinlerde
Aradaki İ sesidir:
SİN!

CAN gelir çünkü
Bütün mahlûkâta bahar gelince
Bu loş ve mânâsız alanlarda
Kolumu kırmaya geldiklerinde
Ben sadece taş attım onlara
Piranhalar! Kuzeyliler! Grili adamlar!
Silahlarıyla ve morarmış yüzleriyle
Girdiklerinde şehirlerime

Bahar gelince CANlanırım ben
Çoğalır ve birçok kişi olurum
İnip şehrin kapısını
Tıklatırım her sabah
Ve horozlar ötmeden daha
Karşı kıyının şehirlerine
Varabilmek için, kâğıttan
Gemilerle geçerim, aşağıdaki
Ateşten ırmağı.

Bütün başlangıçlar böyledir işte;
Sözgelimi, aşağıdaki ırmak
Akıp gider henüz ben dönmeden
Akıp gider alevleriyle
Örseleyen ve dinmeyen
Sonsuz bir acı olarak…

Hece dergisi, S. 6 [Haziran 1997], s. 50.
Adem Turan, Nisan Çobanı, Birey Yay., İst., 2002, s. 59-61.
MAVİ KİRLİ

Mavi kirlidir, öldürür meczûbunu şehrin
Soldurur hayalleri, saçakları bozar
Savrulur kırlangıçlar kapkara göğün altında

Çıkıp gider şapkalı kız
aldatılmış olarak
masalından..

Mavi kirlidir… Ve sanmayın bu bize âit bir kader!
Kederleniriz mahsur kalınca aynalarda
Mavi sabah, mavi deniz, mavi düş filan
yok böyle şeyler!
Üstelik ne kılıcımız var
ne de heybemiz!

Mavi kirlidir, ihanetin uçurumunda
Arsız bir titreme gibi
Yapışır kalır tenimize..

(Ay Vakti dergisi, S. 10 [Temmuz 2001], s. 4.
Adem Turan, Nisan Çobanı, Birey Yay., İst., 2002, s. 53.

BEYAZ KİRLİ

Sabahları ne sevimsiz şu karton adamlar
Kendi ateşlerini kendilerine kusuyorlar;
Yırtıp atıyorlar bir çırpıda künyesini şehrin

Üstelik maskeye de ihtiyaçları yok
Sisli bir havada yapıyorlar bunu!

Bir acâip serüven onlarınki, tuhaf bir boşluk
İçi boşaltılmış bir hayatı yaşıyorlar
karton kutularında
Canları sıkılınca (ki sıkılıyor, hiç şüpheniz olmasın!)
Savaş çıkartıyorlar ikide bir, boşluklarını kapatmak için!

İnsan haklarıymış, özgürlüklermiş, beyaz sayfalarmış,
hepsi hikâye bunların!
Karton adamlar.. hepsi hikâye.. karton.. hepsi.. ne iğrenç!...

Adem Turan, Nisan Çobanı, Birey Yay., İst., 2002, s. 54.

PANİK

Bir ağaçkakan tak tak tak
Düşlerime çivi çakıyor hiç durmadan
Korkuyorum ve panik içindeyim bense
Bahçemde çünkü savaş var
Bahçemde onbir savaş tankı!..

Sığınacak bir çatı arıyorum şimdi
Korkularım için kekik yağı
Ruhuma mum ve ayna
Bir parça mavi alev perdeler içi…

Artık yağmurlar da başladı
Karıncalar evlerine çekilir herhalde
Bakıyorum ağaçkakan hâlâ orada
Tanklarınsa canı cehenneme!..

Likâ dergisi, S. 35 [1 Haziran 2002], s. 1.
Adem Turan, Ateşte Yıkanmış Atlar, Ebabil Yay., Ank., 2007, s. 52.

Ahmed VEYSEL

HİCRETİ YAŞARKEN

ben giderim yol bitmez gözlerim yorgun düşer
doğduğum toprak senden ayrılmak ne de zormuş
elifbayla başladı yolculuğum, özlemim
belli ki aşmalıyım çölleri üçer beşer

beni korkak sanmayın yurdumu terkettiysem
mutlaka döneceğim olgun bir ikindide
yüreğini geride bırakan durgun olur
aldanmayın böyle bir akşamüstü gittiysem

sabırla büyütürüm ışığı yeni güne
bir kere özgürlüğün kanadından tuttum ya
şu coşkun hayallerim, gülüm, aşkım, kalemim
bilin ki son verecek karanlığın hükmüne

Endülüs dergisi, S. 3 [Temmuz 1997], s. 24.

Ahmet DOĞRU

KASÎDE

başörtülü kardeşlerime kaside

Hamdolsun, gelecek bahar serin yağmurlar dolanır
Çiçek yağar gün/yüzünden, gök kuşak bağlanır dolanır

Saatler güne uzanır kısalıyor şimdi gece
Denize koşar imbatlar mehtabı tutar dolanır

Buğday benizli menekşe bağlar bir eflatun eşarp
Baharı müjdeler sümbülle nice dağlar dolanır

Güllere benzemek için ak bulutlar pembe pembe
Cülûs vakti güneş yine altınlar saçar dolanır

Renkler kokular raks eder gözlerim ki mest olacak
Şaduman eder cihanı şimdi mevbahar dolanır

Devran durmak bilmez döner, ne zaman ne mekan kalır
Sıra ile gelir gider, yaz güz kış bahar dolanır

Ay yüzünüzde güneşler aydınlanıyor dört mevsim
Kızarır yanağınız ey, baş tacınız ar dolanır

Başörtüsü başınıza doladığınız bir bahar…

Bu bahar özgürlük için her vakit kalkar dolanır

İnancınız şimşek aydınlığı alev gözünüzde
İmanınız kalbinizde kan gibi çarpar dolanır

Yaşamak nedir dünyada ölüm olduktan sonra
İman diri tutar sizi, inanan çağlar dolanır

Bu çok soylu bir direniş, başörtüsü inancınız
İnancını yaşayan hür, insan hür doğar dolanır

İman; insanca yaşamak bir ömür yalan dünyada
İnsanlık adına insan, insanca yaşar dolanır

Yok yok onlar nuru bilmez, sağır olmuş kör gözleri
Duymaz öteyi, gözlerinde ya zar ya nar dolanır

Aziz tuttuk kadınlarımızı emanet bilerek
Koruduk örterek, bizde cennet analar dolanır

Miskü amber hafif kalır, bilen bilir, saçlarınız…
Saçlarınız cennet kokar, örtün ey, nazar dolanır

İstanbul semasını süsleyen minareler gibi
Gül edalı endâmınız, sur gibi uzar dolanır

Yapraklanan ağaçları yeşil bayrak açar diye
Ellerinden gelse onlar çırçıplak soyar dolanır

Sussam, konuşmasam… içimde köpürür dalga dalga
Dudağımı açtığımda mısralar fırlar dolanır

Yazdığını şiir sanıp bize dahi şair derler
Oysa bu adem, millete, destanlar yazar dolanır

Adettir diye kendimi övmüş oldum acizâne
Lâkin tevazu kanadım alemi sarar dolanır

Kardeşlerim bakman bana kan ağlar içim aslında
Çilenizle yüreğimde dertler yaralar dolanır

Hüdâya! Rahmetini gönder esirgeme bizlerden
Açık kaldı ellerimiz, dualar ağlar dolanır

Her yanımız yara dolu, yardım eyle n'olur bize
Ne gelirse senden gelir, kul yalvar yakar dolanır

Çınar dergisi, S. 40 [Mart 1998], s. 44-45.

Ahmet MERCAN

TAKVİMSİZ ŞUBAT

bu devir lisan üstüdür
sana nasıl anlatsam
yas tutar tüm sözcükler
paletler cümle keser
güne önce güneşten
siyahın sesi girer
söze kurşun akar
denize kirli niyet
korkudur alınır satılır
sana nasıl anlatsam.

buğdaysız başaklar
uçmayan kuşlar
göktendir diye
suya düşen yıldızın
saçlarını yoldular.

bir boğanın gözlerinde kırmızı
daha mâsum ölüm sonrası sözlerden
genelgelerle açmaz çiçekler
kurşun yağmura işlemez

bilinmedik bilmeceleri yoktur
fakat bunu bilmezler.

ân kara
tüm zaman kara
lisan üstü anlatılmaz
yüreğinin yerine
güvenirse insan namlulara
taş taşırsa güneş yolunda
sükût düğmeleri.

çözer uçurumlara
güvenirse insan namlulara
anlamın içi barut
gökyüzü çöl
atar kendini sarı sulara
yüreğinden telaşla kaçıp
insan / sığındığında namlulara.

12 haziran 1999

Ahmet Mercan, Nariyan, Ağaç Yay., İst., 2005, s. 34-35.
Ahmet Mercan, Feveran, Çıra Yay., İst., 2014, s. 113-114.

AĞLAYAN GÜVERCİN

kanar gökyüzü benimle söyleşince
kanadı kırık kuşlar ağırlarım
marmarada sulara dalıp her gece
hüznün mavi rengiyle ağlarım
bir dalım asya'da yanar
vurulurum avrupa'da
dudağımda korkutan sorularım
yangınlar ortasında
beyazıt meydanında
ağlayan bir çınarım

gün benimle girer şehre
benimledir acı gündüz ve gece
beyaz bir bulut yere serilir
ateşledir ellerim
yanarım oy
her yanım taş kesilir
her yanım kasvet karası
bir mermer kapı kapanırken inler
döner tarihten kalma günlerine
söyleşemeyiz namlularla gözgözeyiz
yapraklarım hışırdar inleyen kapı titrer
yaşlı bir ağacım beyazıt meydanında

sözler geçer hüzün geçer bitmez
işkence
acının tarihine kayıt düşerim gizlice

bu demir bu taş
bu sendeki kara
bendeki kutlu savaş
ben sabır derim her sabah
bir secde duasıyla
sen kaçarsın aynalardan
yaşanmaz korkularla
haykıran bir ağacım
beyazıt meydanında
soylu sevdalar
kirli ihanetler ortasında

su içiyor ceylanlar
oynaşan gölgeler görüyorum
yola çıkmış bir ebru
kûfi hat hattat arar

sessiz şarkılarıyla
endülüs kudüs bedir
gece bende dinlenir

sırdaşım yunus olmuş
musa'dan kalmış âsâ
ve hira'dan sırtıma
şua yağıyor hâlâ
yanım çiçek bahçesi
yanımda kara tanklar
söyle bana batan ay
götür beni batan ay
taif'te sızan kana
ve yükselen duaya
ve bitmeyen kavgaya

surlarda yiğit nâra
yırtınan yağlı urgan
dağlarda yürüyen gemi
ve senin ellerinde
ellerinde senin
ey ağlayan güvercin
bir tutam umut

bir elif
bir iğne
ve atlaslara
ilmek için
besmele

çelik pas tutar
çiğdemler yenilenir
her bahar diriliştir
kıyamet sahnelenir
ölümsüz ölmeyendir
paletlere direnir

ben bir asi çınarım
beyazıt meydanında
çıktım ağaç olmaktan
kanayan gök altında
konuşan savaşan ve ağlayan
ben de sizden bir canım
beyazıt meydanında

Kültür Dünyası dergisi, S. 11 [Mart 1998], s. 24.

Ahmet SEZGİN

VATAN GAZELİ

Gül bahçesinde bülbüller, mahkum-u ferman oldu;
Göğe yükseldi âhımız, gönlümüz hazan oldu!
Güle tükürenler gördük serkeşlik ormanında;
Gülistanda aç kurtlar, kuzulara çoban oldu!

Güzel atlara binip gidince serdengeçtiler,
Kitap mezarlığında hakikatler, nihan oldu!

Kehkeşanlara kaçan bir küheylan oldu mazi,
Kahrolası gerçekler, hakikate düşman oldu!

Talan etti haramiler cennet vatanımızı;
Gülerken bu hale şeytan, ağlayan, vatan oldu!

Kin tohumları ekti gönlümüze akbabalar;
Ümmet, şirazesi kopmuş gibi perişan oldu!

Unuttuk emaneti, gaflet içinde uyuduk,
Yağan bela yağmurları bize imtihan oldu.

1998

Ahmet Sezgin, Güllerimi Ver Anne, Etüt Yay., Samsun, 1999, s. 57.

YÜREK GAZELİ

Gül, gönlümüzde açmayalı nice zaman oldu.
Bizim bayramlar, turnaların öldüğü an oldu!

Kanadı kırık bir kumruyuz gurbet diyarında,
Bengisu kurudu, yüreklerimiz hazan oldu!

Harman oldu hüzün çiçeği yürek yaylasında!
Gönlümüz, hazan yeliyle harap aşiyan oldu!

Bilemedik kıymetlerin kıymetini bir türlü,
Pişmanlıkla akan gözyaşlarımız umman oldu!

Aklı ve yüreği sönmüşler içindeyiz amma
O saadet iklimi ruhumuzda canan oldu.

Hüzün çiçeklerinin gözleri daldı rahmete,
Okşadı ufukları, derdime tercüman oldu.

Bozuldu terazi, eğrildi yürek pusulası!
Vatan, fitne bombasıyla yanan hanüman oldu!

Dilsiz şeytan olmadık zulüm karşısında ya Rab!
Yüreğimizde çilemiz, ağır imtihan oldu.

Acıları bal eyledik, çileyi gül eyledik.
Sonsuz rahmetini yağdıran yüce Rahman oldu.

Şubat 1998

Ahmet Sezgin, Güllerimi Ver Anne, Etüt Yay., Samsun, 1999, s. 53-54.

NE OLDU?

Kargalar, bülbüllerin sultanı oldu.
Yarasalar, güneşin düşmanı oldu.
Güller, katırların samanı oldu.
Gül bahçesi, aslanların ormanı oldu.
Bahar, gönlümüzün hicranı oldu.
Halkçı aydınlar, halkın yabanı oldu.
Yazarlar, medyatörlerin figüranı oldu.
Tarihe küfredenler, millet kahramanı oldu.
Erenler, terörün kurbanı oldu.
Ülke, kefensiz yatanların kabristanı oldu.
Televizyon, yuvalarımızın şeytanı oldu.
Edepsizlik, medyanın buhranı oldu.
Cehalet ve gaflet, milletin hüsranı oldu.
Çirkinlikler, güzelliklerin hükümranı oldu.

Çağdaşlık, sahtekârların kalkanı oldu.
Özgürlük ve adalet, seçkinlerin yalanı oldu.
Memleket, talancıların vurgun alanı oldu.
Yurt, yabancıların cennet vatanı oldu.
Mal ve şöhret, vampirlerin kanı oldu.
Cinayet, mafyanın şanı oldu.
Aç kurtlar, kuzuların çobanı oldu.
Ormanlar kanunu, zulüm fermanı oldu.
Zulüm, yurdumuzun tufanı oldu.
Sarhoşlar, büyük geminin kaptanı oldu.
Maymunlar, taklitçilerin hayranı oldu.
Ahlaksızlık, hasta ruhların isyanı oldu.
Top ve pop, dertlerin dermanı oldu.
Bütün belalar, Allah'ın imtihanı oldu.
Hayat, bize Yusuf'un zindanı oldu.
Sabır, yüreğimizin yorganı oldu.

Hatay, Temmuz 1997

Ahmet Sezgin, Güllerimi Ver Anne, Etüt Yay., Samsun, 1999, s. 51-52.

Alâaddin SOYKAN

ÖFKEYLE SÖYLEŞİ

-Nurettin Durman'a

Hadi büyü öfkem büyü
Bırak şu kundaktalığı
Tayfun emerek büyü de
Pussun pranga bukağı

Yıldızlar kaplasın senin
Varsın tamamen göğünü
Öyle bir şavkla beslen ki
Dün aydın kıl bugününü

Türküsü ağıt olmasın
Çileli halkımın yaktığı
Büyü de zulüm yerinden olsun
O çürümüşlüğün bıraktığı

Gurbet mahmuzu yemesin
Özlemlerin sıla döşü
Şahlandırıp hakikati

Sevgilinin gerçek olsun
Gelecek günlere dair
Gördüğü o mercan düşü

Hadi büyü öfkem büyü
Bırak şu kundaktalığı
Tayfun emerek büyü de
Pussun pranga bukağı

Düşçınarı dergisi, S. 5 [Temmuz-Ağustos 1997], s. 15.

KIRLANGIÇ KARNI AKINDA BİR SONUÇ İÇİN

Namlulara Mazlumların ahını sürdüm
Kollan ey zulüm
İsyanın o mut görkemli lâl bahçesinde
Hiç solmamak üzre öyle yâr yandım katman
Açacak gülüm

Ağıt olmayacak artık türkü olacak
Anaların yaktığı
Öylesine suna bir an gelecektir ki
Salkımsöğütlü olacak kıyısı halin

O suyunun leylâ leylâ
Mecnun aktığı

Esirgemeyecek kuşlar cıvıltısını
Dal nice olsa
Değil mi mor bir hazırlıkla meşgul beklenen
Gelecektir şurasında rint bir coşkuyla
Yol nice olsa

Dün esinli bir ivmeyle kayacak yıldızlar
Öyle yarım şavk
Tayfun yüklü dile sonra dağ taş halkıma
Davran diyecek
Kırlangıç karnı akında bir sonuç için
Hadi ayağa kalk

Namlulara mazlumların ahını sürdüm
Kollan ey zulüm
İsyanın o mut görkemli lâl bahçesinde
Hiç solmamak üzre öyle yâr yandım katman
Açacak gülüm

Düşçınarı dergisi, S. 7 [Kasım-Aralık 1997], s. 22.

MAZLUM AĞIDI

Zulme şöyle püskürecek
Bir yanardağ ağzı mazlum
Çünkü yıllardır çektiği
Ezilmişlik yatağında
Sel gitmiş öfke kalmış kum

Hor görülmüş seccadesi
Ve secde fışkıran alnı
Yâr yâr şakıyan kuşlara
Eşlik ettiği için
Kör nacaklarla kesilmiş
Bahçesinde o gül dalı

Zifti bir güç lâl şavkına
Engel olmuş hiç durmadan
Sanki gecikecek gibi
Ağarması tâ önceden
Öngörülmüş o müthiş tan

Hayınlığın her çeşidi
Tutmuş ona denk görülmüş
Sonra bükük boynuna o

Taktıkları hunhar ilmik
Hile lifinden örülmüş

Hayıflanma ey mazlumum
Bak ahın yücelir dağlar
Gökkuşağı alı haklı
Bir vakte erişildi ki
Çavlanlar mor öcün çağlar

Yaktığı ağıt anaların
Su su işlemiştir taşa
Merak etme ey mazlumum
Çektiğin ah derinlerden
Artık yükselmiştir Arş'a

Şuraya bir şahan takıp
Öyle durdum ağıdına
İçeriği öc can akkor

Düşçınarı dergisi, S. 14 [Ocak-Şubat 1999] s. 30.

GÖRÜNÜM

Hadi ateş yak sen artık ve su sen de boğ
Zulüm dört bir yan
Ki bak özgürlük mertliğe hile kısılmış
Git git duvar ve cendere gül inançlıma
Ölüm dört bir yan

Adımlar ziftliğe atık hasletler morga
Çürüm dört bir yan
Ne zıtsa insanın ulvi lâl yapısına
O yeğlenip öngörülmüş –hilkatim eyvah!-
Cürüm dört bir yan

Hin oğlu hinlik revaçta en ilkelinden
Sürüm dört bir yan
Fakat asa değil akla yürek bir türlü
İt çakaldan korunmamış böylece vicdan da
Ürüm dört bir yan

Süfli ve iğrenç açıdan yarım mı sanki
Tüm tüm dört bir yan
Ama bülbülün bak yeri yazık karganın
O da ne oldum delisi şakıyor güya
Kem küm dört bir yan

Hadi ateş yak sen artık ve su sen de boğ
Zulüm dört bir yan
Ki bak özgürlük mertliğe hilekısılmış
Git git duvar ve cendere gül inaçlıma
Ölüm dört bir yan

Düşçınarı dergisi, S. 17 [Temmuz-Ağustos 1999] s. 21.

Ali EMRE

YENİÇERİ LOKALİ

I
İmlâsı bozuk tabletlerden önceydi:
Yahudilerin bile yoksul olduğu çağlarda
ıslıkla beslenen sünepe atları
kafiyeleyip ardıç ağaçlarına
mor subaylar höyüğünde kan söylenceleri
mahmurluğunda and içilirdi.

II
Derken başı ağrıdı sultanın, kalbi çınladı
Bir vesvese oturdu som yüzüğün kaşına
Sustu Ruşen Ali tüfek îcat olunca
Atlar faytonu sevdi, tütüne alışıldı.

/Vatan yahut Kemal, fes ya da fistan
Kasîde sokağa düştü, homurdandı borazan/

III
Ben zehir renkli bir kalkanla yaşardım
hadım lâlâların hukuksuz balkonunda.

Halkın beneklerini denetleyen bir meczup gibi
teneffüslerde elit enişlerini çekiştiren
rüküş ve şaşı kadın omurgalarından
müstehcen çentikleri ayıklardım.

Ceplerimde arkaik gazete küpürleri.

IV
Libero oynayıp döşüne yivler çizerek
karakola düşen, tevatür zar tutan
köçek bir iklimi var şimdi dünyanın
Bütün dünümler Kambersiz artık... Durmadan
dizini de dövüyor kızını da gelenek.

V
Devşirme ocağının –ah- açık giden gözleri…
Mehteran eşliğinde zilzurna Yeniçeri Lokali…

Edebi Pankart dergisi, S. 4 [Nisan-Mayıs-Haziran 1998], s. 4-5.
Ali Emre, Milyon Sesli Mızıka, Birey Yay., İst., 2001, s. 48-50.

ACI VE ÇİRKİN

I

Bukağılar vuruyor söze münkerin kirli gölgesi
Ve kovuyor homurtuyla birileri
önümüzde gülümseyen meleği.

II

Ne çok yalnız ve yılgın dönüyor İsa
özürlü İncil'in içinden.
Ne çok harlanıyor cehennem figürleri:
/Voyvodalar, düzenbaz ve hünerli kişiler
mezmur ve neşîde ustaları
esriten kan güğümleriyle, İrem'de
çalımla dolaşan Şeddad
kirli Bâbil'in asma bahçeleri../
Kapanıyor hüzünle bir kez daha
mağaradakilerin
mâhir ve uslu gözleri.
Ve kovuluyor tarih kitaplarından
Kasas ve Enbiyâ suresi.

Vadilerde, barlarda, bungun odalarda hep
şaş omuzları ve uyluk kemikleri sızlayan
kalbi bunalan şairler

hınçlı kadınlar

ifrit deli gömlekleri sonra.. ‘tayflar geçidi’

Baltayla düşürülüyor yakasındaki nazenin gül
meleğin ve soylu Meryem’in,
murdar yüzlü Kabil’in eliyle bir.
Hüzünle yarıya iniyor, med-cezirlerde
Nuh’un gemisindeki görklü fener.
Yedi bin güvercin uçuyor gözyaşları eşliğinde
yedi kat zulüm
o mutantan, o buyurgan iklimine
kitabın direnen ve cıvıldayan kalbinden.

Hurafe, cüzam ve ciltler dolusu giyotin
kuşanınca orta çağ
pahalanıyor şarap, tabut ve naftalin.

III
Ne çok çarpıyor arzın muzdarip ve narin kalbi
Ah! Ne tez dolaşıyor
ceninle ceset arasında Yâsin!

Edebi Pankart dergisi, S. 5 [Temmuz-Ağustos 1998], s. 5-6.

YED-İ BEYZA ZİNCİRİ

“11 Ekim ‘98”

Korkunun ıssızlığı kesilmiş
ve özgürlük dile gelmişti
sevgiyi örselemeden kuşanıp
umuda tutunarak yeniden

Titrek ve apak çığlıklar
yumak olup yükselmişti göğe
kirin, kinin, esaretin
boğduğu bir halkın içinden

Binlerce, milyonlarca ‘beyaz el’
sökün edip filizlenerek
yollara düşmüştü birer birer
nicedir ezilmiş, incitilmiş
güzel yüreklerden

Ve sanki Musa
gülümser gibiydi inançla
yüzlerce yıl öteden

Edebi Pankart dergisi, S. 7 [Kasım-Aralık 1998], Arka kapak.

YÜZBAŞI VE KURBAĞALAR

sanki zorla iliklenmiş yüzüne gözleri
öyle tedirgin ve korkunç saydam..
ütopik, çok kabuslu taraflarıyla
tiklerini boğuyor arkaik avurtlarında
elinin altında, dilinin ucunda
gülünç bir siluet ateşin bir kasaba
-damarına basılmış bir tatar gibi-
Karısının durmadan çekiştirdiği
Tutku hakanı bir gece, kulağının küpesi..

/tıpkı bir herkesti oysa, yün iğiren
kanburuna özenle bakan annesinin
tahta kurusu ve
üzerlik otlarıyla tütsülenen evinde/

çok ödüllü üniformasında, şimdi
bunak bir manga uykusu
cılız ve ürkek intihar çizikleri.. yazık

her akşam cep saati kırıldıkça, kurbağalara
üzüngsüz sokakları tembihliyor

Endülüs dergisi, S. 4 [Ağustos 1997], s. 4.

Ali Emre, Milyon Sesli Mızıka, Birey Yay., İst., 2001, s. 42-43.

ŞUBAT İÇİN EKSİK VARSAĞI

Bu şubatın bizde o kadar izi var, bir kenarda o da dinlesin
O kadar hakkımız var yani, sesini yükseltmesin iki dakka
….. Ve siz ey sübhanekeye bile olmadık eziyetler edenler
….. Ekran mücahitleri, aleykümselâm müdürüm diyenler
Siz de dinleyin. Mukallit mühtediler, her devrin adamları
Kürsüde yatanlar, omzumuzdan hiç inmeyenler, baykuşlar
….. Seçmen pusulası, yağlı bir müşteri gibi bakanlar halka
….. Mürtet sosyologlar gâvur kayırıcıları avm kamburları

*

Hâlâ gözümün önündedir, utanıp başını örtmeye çalışarak
Bir kuş gibi çırpınarak, cem ettiği onca duaya tutunarak
….. Polisin ellerini iten o kız – Abi, Allah aşkına bırak!
….. Şubattı. Ayaz. Ne dudakları pembeydi ne elleri beyaz
Yerini bulamamış bir heykele dönmüştü sıra arkadaşı
Az ileride, ikna odalarında kameralara sırıtıyordu rektör
….. Hıçkıran bir hademe vardı yalnız, önünde bir robokop
….. Sıra ona da gelmişti elbet – Kes sesini lan, dangalak!

Arkadan ağzını tutmuşlardı cop inip duruyordu bir taraftan
Çözdüğü sorular düşmüştü ödediği taksitler düzdüğü çeyiz

….. Çok uzakta derme çatma bir evde doğuda bir barakada
….. Bütün kadınların bir tutam çocuk olduğu küt odalarda
Ümmi babasının gözyaşları sakallarına, göğsüne iniyordu
Saklanacak bir yer arıyordu sevdiği oğlan, lâl bir korunak
….. Düşmemeye çalışıyor gözünün önü tümden kararsa da
….. Titriyor. Hatice olsa ne yapardı - Abi kolum kırılacak!

*

Zaman da değişti elbet, çok sular aktı köprülerin altından
Terfi etti kolumuzu kıranlar, kızlarımıza bıyık burarak
….. Kumar oynamak için yurt dışına çıkıp geldi başbakan
….. Balans ayarını görünce konuşmaya başladı ilahiyat
Sakallarını kesip uzak limanlara açıldı edebiyat dergileri
Müzik sustu kitaplar yakıldı kitlesel münafıklık kurtlandı
….. Sahaya inmedi seyirci, iyi geldi yargıya brifing serisi
….. Kaçış yoktu fakat makarna ve kömürün intikamından

Nietzsche ağladığında dövünenler, diskodaydı o zaman
….. Âdet oldu mikrofon uzatılınca şubattan makas almak

Bu şiir, İtibar dergisinde “Şubat Şiiri” adıyla yayımlanmıştır. İtibar dergisi, S. 41 [Şubat 2015], s. 104.

Arif AY

GÜNE DAİR

ruhum hapsedildi
meşum bir karanlıktan sesleniyorum
kime iyilik dilemeliyim kendimden başka
iyimser olmak mı zararsız piyon
ahmaklık hangi toprağın ürünü
bıktım menfur bir hayatı yaşamaktan

söz demiri eritir
taşı deler
senin donmuş beynin de darmadağın
kulaklarında put tıkaçları
gözlerinde terör bandı
yüreğinse her sakatatçıda bolca var

işte su diyorum
zehre koşuyorsun
bu karanlık bu ışık
karanlığa koşuyorsun
serseri ve sırıtkan
kirli ve mağrur

insanlığından kaçan ve hain

ruhum hapsedildi
zulamda sakladığım imân
usandım menfur bir hayatı yaşamaktan

sen hâlâ
mat olmanın hazzındasın

Hece dergisi, S. 31 [Temmuz 1999], s. 13.
Şair, Güne Doğan Koşu (Toplu Şiirler, Hece Yay., Ank., 2006, s. 464.) kitabına bu şiirinin sadece ilk 6 dizesiyle son dizesini almıştır.

GENETİK BOZMA DERSLERİ

I

akrebin ölüme yakın hâli sanki
ev hâlimiz bizim akrabasız tanıdık
akrep sokmuş yaylı arabada kır dönüşü
anneler sararmış resim babalar yanık
çocuklarımıza bahçeler bulamayınca
güdücüler bulduk bir sürü çocuk

güdüle güdüle güdük kalmış bir sürü çocuk

çıkmalar çıktık kaşımızı çattık
resmiyetin nişanesi olarak ciddiyet
sürü eve salimen dönünce
çobanı çok sevdik güdücülerimizi seçtik
yayıldık yayvan yayvan hovarda berduş
mirası tükettik imanı sildik
seçtikçe sildik sildikçe seçilmiştik
sonra birileri ileri bir yaşta
kim olduğumuzu söyleyince
dâhi olduğuna vehmettik
özel çok özel dediler arpa ekenler
hâlâ bıldırcın eti yemeye devam ederken

sonra bir urganın yuvarlağı
döndü durdu meydanlarda
bitlendi rüyalarımız sirkeli saçlar
talkın veren yiğitlere gıptayla bakan halk
hayatın kumarında maça kızını arayan
acemi gençlerin bunalım deposundan
kredi alarak yağmalandık

ağzımızın pası boş konuşmaktan
tilkilerin kümes alışkanlığı

hayatın ucuzluğuna denk ağzımızın boşluğu
dağlanmış keçiler için
kelimeleri unuttum dilimin çilingiri
soytarı tarihin en zeki oğlu
şaklaban bir toplumun deve kuşu
hani istesek neler yapmazdıktan
yoksul diye burun kıvırdığımız
ırmağın yanarak aktığı gecenin yıldızları
küskün çocukların bulutlu bakışlarında
hınç hınç hınç kabaran aydınlık

sonra genetiğe yöneldik
ısınan cisim genleşmez oldu
her kış kuramlar getirir noel babalar
yalanı gerçek gibi öğrendi çocuklar
domates kırmızı çekirdeksiz biter
çilek her mevsim ağaçlardan toplanır
muhtar amca ikamet ilmühaberi için üç lira alır
bak bu doğru altında mühür
ıslak imza

Edep dergisi, S. 1 [Mart 2010], s. 1.

AYVA ZAMANI

Kan çeker kurbanlardan sızan
Ve akan ışık
Karanlığı kapatmaya yetmiyor
Bir mayıs gecesi kan yakan meşaleler
Sönmedi yanıkları ellerimizin
Çünkü daha çocuktuk
Çocuklar hizayı bozar
Taşı sektire sektire Yahudi'ye
Bize direnişin öyküsü anlatılmadı
Bir urgan dolanır ortalıkta
Akşam sabah kuşlar salar anneler göğe
Hasretin rüzgârını toplar
Terimin yatağına rüyalar serpilir
Kalaydan yeni çıkmış bakır tazeliği
Yazları saran nişadır kokusu
Her şey korda
Dövüle dövüle öğretmezler
Betonu süsleyen mozaikleriz
Biz gecikmiş atların yolcusu
İskelet müzesi koynumuz
Terimdeki tuz kamaştırır
Keçiler ve biz
Koyunların uysallığıyla teselli bulan

Resmigeçitler ve ayva zamanı
Sayarlar bir bir gaflet ve dalalet ve hatta hıyanet
Hükümdar oralı değil
Değilse nereli hükümdar
Buralı olmalı
Göğü jilet gibi keser jetler
Onlar kim öyle öfkeli
Ve fiyakalı ve kasaturalı
Puslu hava kokusu nasıl
Hava raporları hiç aksatılmaz
Gözü çıkasıca
Tahminler her zaman tutmaz
Yarınlar bedbahtların olacak
Zil çalar susar saksafon
Kapıdan ilk çıkan haylazlar
Kimseyle paylaşmam haylazlığımı
Senden başka
Yere batsın resmîgeçitler
Birlikte dişleriz ayvalar bize kalsın
Can çeker sevgilim
Bilirsin kan da çeker
Yere batsın resmigeçitler

Edep dergisi, S. 57 [Kasım 2014], s. 1.

Arif DÜLGER

GÜL DARASI

sis dağıldı
içimin darası hafif canbazca
yokluğun saçlarına düğüm atası.

ak köpükler dağların soyadı
sedir altında mavi nefesli bir melek
pupa yelken rüzgâr olası.

sende gül, ay parçası
bende çil çil kum
sırtında güzün girdap kahrolası.

esas duruşta çaprazım
aşkın dalgakıranı
dağları aşan dereler uçası.

Düşçınarı dergisi, S. 13 [Kasım-Aralık 1998], s. 3.

Atıf BEDİR

GÖZLERİNDE DAVUDÎ SÜRME

yeldeğirmenleri kavî durur rüzgâra
damlanın hükmü nedir ki ummana karşı
kavak dalları salınır celalî
ürkek bir ceylan gibi
alanlara çıkmanın hükmü nedir

kalp atışlarınız hizadan çıkmş
kelimeler ve heceler
geceler gündüzler
uygun adım marş
aynı besteyi koşan rahvan atlar
gözlerimize çekilmiş davudî sürmedir

sabah serinliğinde üşümüş kumrular
kitapçılar
nalburiyeciler
billûriyeciler
akşam alacasını hızla geçen güvercinler
müezzinler
attarlar

dülgerler

aşkın hangi tonu resmedildi kalbimize

hüzün

şakağımıza saplanan uzun bir cümledir

Hece dergisi, S. 7 [Temmuz 1997], s. 3.

Avni DOĞAN

KARMAŞIK GÜNLERİN ŞİİRİ

1

Gün ışımaya başladı karşı dağlardan
Gün ışımaya başladı, köleler
Çektiler hançerlerini
Durdular sahipleri adına aydınlığa karşı.

Bu kez inersek şehre
Yağmur gibi inmeliyiz
Uyurken köleler
Rötatifler şehir eşkiyaları
Geceyi kör-kütük geçiren fahişeler
Uyurken.

Haydi uçur artık kartallarını
Orda satılık kentler
Güzel kadınlar- Okumuş köleler
Orda curcuna
Yürümez senin yürekleri bürüyen sevdan
Haydi

Uçur kartallarını
Orda çağ
Orda eşkiyalık
Orda ölüm.
Evet orda ölüm satılıyor eczanelerde
Pençeli şahinlerin adı
Güvercin orda.

Ey benim saçları Akdeniz kokulu sevdiğim
Geçmez senin güzelliğin
Bu borsada gözlerine yer yok
Sen ki serin ırmak boylarının kadınısın
Burda bini bir para sevdanın
Burda gün ışıyınca karşı dağlarda
Köleler
Saldırır kanlı kılınçlarıyla.

Kar yağıyor şimdi
Savruluyor dağlara yüreğimde büyüttüğüm sevdalarım
Herşeyim savruluyor, aşkım, hüznüm gençliğim
Halkımın bin baharda büyüttüğü çiçeklerle birlikte
Hep birlikte savruluyoruz.

Bu şehri. Bu odayı. Bu masayı terk edeceğim
Şehre

Eğer inersem bir daha
Rahmet gibi ineceğim
Ve seni
Ey aşinası olduğum ses
Kuytu köşelerde, dağ yamaçlarında
Arayıp duracağım.
Şimdi aşktır devreden damarlarımda, sevdadır.
Ne zaman vursalar akmadı kanım
Bendim o davudi sesi Anadolu gecelerinin
Gözlerine türküler söylenen bendim ey güzel kız
Kim ne söylerse söylesin inanma sen…

Hep duyduk
Bu zalim siren seslerini, bu bekçi düdüklerini
Hazır-ol emirlerini rap-rapları
Duyduk ve büyüdük yaralarımız
Sadece gecelerimiz karardı
Kinimiz büyüdü –hapislerle yollandık sadece
İplere gönderildik
Ama bitmedik
Ama tükenmedik…

Yıldızların pazara çıkarıldığı bir çağdayız şimdi.

(…)

KARMAŞIK GÜNLERİN ŞİİRİ

2

Hava ısınır birazdan
Kalbimin rüzgârında saçların savrulur
Hiç kimse bilemez ne düşündüğümü
Yaralarımı neyle sardığımı
Seni nasıl sevdiğimi
Sadece yüzümde köylü bir ifade görürler
Oysa ben gelecek günlerin şairiyim.
Kimseye güvenemem fırtınalarımı.
Kışlar biter
Bitmez benim kış gecelerinde biriktirdiğim
hülyalarım

Al desem
Alın desem yüreğimi
Hangi şehir taşıyabilir bu taşkın sevgiyi
Ey duruşunda yıkılmış ülkeler gördüğüm solgun sevgili
Sen
Taşıyabilir misin yumuşaklığımı

Hüznümü
Umutlarımı
Dünyayı değiştirecek yalnızlığımı

Kışlar da kirlendi şimdi
Masallarla büyüdüğümüz şubatlar
Gelmez bir daha
Gecelerinde tavuslu rüyalar gören solgun kadın
Resmi elbiseli bir yabancıyla gitti.

Şimdi ben bu kâbustan
Mavi bir düş çıkartmalıyım
Ne çeriler ne çengiler ne de sevdamı
söylemediğim kadın
Kimse ama kimse
Bilmemeli ne yaman bir rüya yorumcusu olduğumu
Aşka ve azaba
Nasıl dayandığımı kimse bilmemeli.

Farkındayım
Yanlış bir müziğe ayarlı bütün radyolar
Yürekler yanlış aşklara.
Yürüdüğümüz yön yanlış ey kaygusuz kalabalık
Baylar bayanlar
Ölünecek sevdalar yok bu yolun sonunda

Ve sen ey uğruna geceler boyu uykusuz kaldığım kadın
Bana bir sebep var, havadan sudan bir sebep
Ki söküp atmıyayım kalbimden seni.
Seni unutmayayım.

Nafile bir gün bu, yaşıyoruz işte
Yaşıyoruz; o kadar ki farkındayız
Ve Kafka'nın böceği de farkında, o da yaşıyor
Ama biz farkındayız ki öleceğiz
Buna da şükür.
Şükür ki gidicidir her karanlık.

Gelecek günlerin şairiyim diyorsam, aslında yalan
Bu dağınık masada, izmaritler arasında
Yaşarsa kirlenmiş bir yürek yaşar, bir şair asla
İyisi mi inanmayın bana siz…
Birazdan borsa başlar, ikinci seans
Bütün şiirler ölüverir
İner örse çekiçler
Birazdan.

KARMAŞIK GÜNLERİN ŞİİRİ

3
Yüreğimin bir köşesinde İdris

Siyah çekik gözlü akdenizli genç
Diğer köşesinde dilini bilmediğim bir kalabalık
Sadece kendime yer bulamadım
Kendi yüreğimde

Şimdi İdris
Ehrenfeld'in ıssız sokaklarında
Tanımlayamadığı bir sevdanın peşindedir
Benimse içimde gitmek duygusu
Büyüyüp duruyor geceler boyu

Biliyorum bu ülkede bana yer yok
Yer yok bu ülkede yüreğini adayanlara
Şikayetini kabul etmez savcılar
Yasalar suç sayar şiirlerimi
Bütün yargıçların ebedi düşmanı benim
Bütün çocukları sevmem suç sayılmıştır
Titana üye değilim, borsayı bilmem
Başkalarının acılarına yanmaktan
Kendi acılarımı algılayacak gücüm kalmadı

Ey yalnızlığın çocuğu İdris
Benim çekik gözlü dostum
Yasaklandı şimdi bütün sevdalar
Soylu duygulara bürünmek nafile

Nafile yangınlara koşmak

Uzun hava türküler
Yemen'e ağıt
Hepsi nafile

Birazdan gece başlar
Yürür yüksek rütbeli beyler banknotlara
Beyaz kadınlara, körpe bedenlere, yurtsever
beyler
Sabaha vatan nutukları var, brifingler var.

Sonra sabah
Varsın bir benimle gurur duymasın Türkiye
İdris'le de Ehrenfeld gurur duymuyor
Zaten ben de kendim olmaktan pişmanım
Mesela fena halde inanmaktan, aşık olmaktan
Yazmaktan, okumaktan, düşünmekten.

Yine Şubat
Yine kar var uzak dağlarda
İsmet fırtınayla boğuşuyor gecenin köründe
kimse bilmiyor
(…)

Ben önemli biriyim yaşamalıyım
Yaşasın Cumhuriyet, yaşasın yüce meclis ve içinde ben
Kahrolsun irtica, kominizm, faşizm
İdris kahrolsun
Ve onu barındıran yüreğim
Şiire meyleden kalemim
Kahrolsun
Değil mi ki insan duymadan da yaşar.

KARMAŞIK GÜNLERİN ŞİİRİ

4

Şimdi oturup senin gülüşüne şiirler yazacak değilim
Acılardan geliyorum, kan içindeyim
Karardı aynalar, gündüzümüz, lambalar söndü
Ve yorulduk, yoğurdular bizi halkın gözyaşlarıyla

Ey sesine mısralar düşürdüğüm sevgilim ey
Bir tek sensin bana kalan bu kanlı karmaşadan
Bir de kanımda fırtınalar koparan o zalim isyan
Bu yüzden susarım, yoksa sesime kavgalar bulaşır
Sesime yüreğime hüznü bulaşır, ırmakların çırpınışı
Ve ayrılıklar bulaşır ve ölümler

Öyleyse sen konuş, geniş ovalar konuşsun ve sular
Neyi unuttuysa söyleyin o yaşlı adam
Söyleyin kurak yazlarda harab olan halka

Ve söyle nereye uzanır saçlarından giden yol
Bu susuzluk, bu dalgınlık bu belirsizlik
Bu sonu belirsiz bağlılık böyle nereye
Her an kavga –silah ve anlamsız karmaşa
Aşksız sokaklar, sevdasız kentler, gurbet.

(…)

Artık anlamlı bir muhalefet şerhiyim ben
Bütün hakimlere, savcılara ve güzel kadınlara
Şehrin meydanlarına, hayallere, manzaralara
Bu yüzden hep tanklar geçer üstümden.
Yıkılır binbir emekle büyüttüğüm ülkeler
Ey sesine mısralar düşürdüğüm sevgilim ey
Bana yalnız
Sen kalırsın.

KARMAŞIK GÜNLERİN ŞİİRİ

5

Şimdi dünyanın bir ucunda ben varım diğer ucunda sen
Bağırsam duymazsın üstelik belalarda kalırım
O dağları ben koydum o denizleri
Uçsuz ovaları
Bütün lüzumsuz şeyleri
Ben koydum araya
Elimi uzatsam dokunacaktım yoksa;
Yoksa belalarla kalacaktım.

Dünyanın bir ucundayım diyorsam sakın inanma
Aslında yanındayım gel desem duyacaksın
Uzansam dokunacağım
Ama ben seni kayıtlardan silmeyi yeğliyorum

Aşkı
Sanatı siyaseti
Siliyorum kayıtlardan
Beynim
Depremden depreme taşınan yüreğim
Rahata ersin diye
Alıp kendimi bir yetmiş yaşa götürüyorum

Yani çadırımı
Demirliyorum önüne mezarımın.

Ey saçları bukleli çocuk seni seviyorum
Bu yüzdendir sen ağlayınca şehrin bana zindan bakışı
Oyuncağını çalanları biliyorum
Biliyorum ekmeğini çalanları, renkli kalemlerini
Hayallerini çalanları
Elimden bir şey gelmiyor.

(…)

KARMAŞIK GÜNLERİN ŞİİRİ

6

Güpegündüz peruğunu düşürünce bir kadın
Gülümseyiverdi insanlar, Atakule, karşıdaki
Gökdelen
Herkes kendi maskesini yokladı istemeden
Askerler yıldızlarına
Kadınlar silikonlarına dokundular usulca

Ben orada ölüverdim

Ey saçları bukleli kadın senin masken yok
Yürüyüşün ele veriyor seni sözlerin ele veriyor
Eğilip bükülen caddeler, sokak satıcıları
Ensemde gezinip duran zaptiyeler, radyo programları
Hepsi seni elevermek için yarışıyorlar
Senin adını fısıldıyorlar usulca.

Gecedir
Kanlı bir uykuya dalıyor şehir
Uyuyor hastalar günahkârlar
Ben uyanıyorum
Çünkü tanklar geçiyor rüyalarımdan
Ayağa kalksam sabah olacak
Kalkamıyorum
Şehrin
Peruksuz kalan başı
Ağır bir tazyikle yokluyor yüreğimi.

Bu azab bana ait kimseler bilmez
Çerçiler satmaz, attarlarda bulunmaz
Yazlık sinemalarda, karpuz sergilerinde
Savaş meydanlarında, brifinglerde mahkemelerde
Romanlarda aşk şiirlerinde
Hiç bir yerde bulunmaz, bu azap bana ait.

Yağmurdan şikayetim yoksa bu yüzdendir
Bu yüzden severim şehrin delilerini
Ayyaşlar, serkeşler, ezilmişler
Bu yüzden itibar eder buna

Geçer giderim yıkılmış ülkeler arasından

Yıkılmış ülkeler diyorsam benim şehirlerimdir
Birdenbire peruğu düşürünce bir kadın
Bunu
Anlayıverdim.

13 Şubat 1998

KARMAŞIK GÜNLERİN ŞİİRİ

7

Bilinmez bir ağrı yüreğimde
Bir uğultu geçmiş zamanlardan
Yığılıp kalmışım
Kitapla bahar arasında

Farkındayım

Bol yasaklı bir sayfa açılıyor hayatımda
Sigaranın ve çayın saltanatı başlıyor
Kutlamak gerek sükutun muazzam ifadesini
- Dilek bir çay
- Bir de sigara lütfen

İyi bilirim istenmeden başlayan bir yolculuğun ağırlığını
Gurbetin öldürücü kokusunu
Söylevlerin yalancı tebessümlerin arasında
Sefil çocuklar olmanın isyanını

Oturduğum her sandalye tuzak bu yüzden
Her masa içimi darmadağın eden bir karmaşa
Her kitap usulca hazırlanmış yalanlardan bir rüya
Gitmekle kalmak arasında
Bir sanrı

-Dilek bir çay daha
Başlıyor soytarıların resmi geçidi
Elinde mavzeri Che GUEVARA
Kamçılı ve bıyıklı Hitler
Lenin-Stalin
Kazıklı voyvoda
Ve üniformalarını
Zırh gibi giyinenler

-Bir sigara Dilek
Şimdi siz Dilek de kim diyeceksiniz.
Paşaları, Holdingleri sormayacaksınız biliyorum.
Biliyorum sansür var dilinizde.

Dilek bir anne,
Bir demet kır çiçeği,
Yani bizden biri
Büyüyen bir sessizliğin ifadesi
Ötesini bilmiyorum.

Çünkü ben
Yüreğime ağrı salan beyleri selamlıyorum

Dilek
Vali beyi bağla.

Dilek kendi yüzünü kullanıyor
Kendi sesini
Hayriye
Düşleriyle Ahmet Kaya'nın türküleri arasında
Bir yolculuğa çıkmıştır.

Bu benim

Bu şehirden kaçtığımın resmidir

Kekik kokan uykulara

Çocukluğun ıtırlı akşamlarına

Sığınmamdır.

Bütün şarkılar yalan söylüyor burda.

Burda

Sükunetin adı korkudur

Ne kuşlar öter bu şehirde ne bebekler ağlar

Herkesin yaşadığı farklı bir yalnızlıktır.

Biz mi hayatı taşırız hayat mı bizi

Anlamadan

Geçip gider karmaşık günler.

(Bu kitaba alırken bazı kısımlarını atladığımız Karmaşık Günlerin Şiiri adlı 7 parçalık şiirin tamamını, Avni Doğan'ın, Bu Sevda Benim Değil, Beyan Yay., İst., 1998, s. 9-36. adlı kitabındadır.) Karmaşık Günlerin Şiiri, 1. Bölüm Hece dergisi, S. 14 [Şubat 1998], s. 24-25'te; 2. Bölüm, Hazan dergisi S. 23 [Temmuz 1998], s. 4-5'te… yer almıştır.

Aydın IŞIK

ÇİÇEKLERE GÜLÜMSEDİK

Tutma kelebek gibi kırılır ellerinde kalırım
Kaldıramazsın dağılıp savrulurum yerde
Aldanma şehrin soluk ışıklarına güneş gözlüm
Bak Musa'nın gemisi kaptansız varıyor limanlara

Gönlüm merhamet sofrası açılsın kentin annelerine
Onların çocuklarıdır talana uğratılan hunharca
Bu sevda arşa değecek tipi dursa da durmasa da
Sarsılır zalimler ölür tenhada suların öfkesinden

Fırtınaya göğsün siper avucunda güneş
Sen Musa ol seyret firavunların gidişini
Saraylarda hizmet ehli olmamak sana kurtuluş
Özgürlük şarkılarını söyle Tur-i Sina dağında

Nil anadır götürür saraylara seni beni
Asam ki derin denizlerin sevgilisi
Dağlar sevdadır olgun meyveler verir
Haydi durma şehre in hayatı kur yeniden

Sonra bul kaldırımda yürüyen duygularımı
Bul ve kendinle dirilt o mahzun bakışı
Çocukları sev dağları anlat onlara
Bir efsane ol kalbimin içinde geleceğe bak

İhanet yanlış bir türküdür yeri yok dilimizde
Gölgemden bile ürküyor tarihin cellatları
Onlar ki çiçekleri değil zincirleri sever
Ne yapsalar boş İbrahim'ler iniyor yeryüzüne

Saçlarıma takılan taç onurum olsun yeter
Gökyüzüne bak yıldızları konuk et kalbine
Biz ki güvercinleri sevdik çiçeklere gülümsedik
Şimdi yağmur yerine gül yağıyor çöllere

Düşçınarı dergisi, S. 18 [Eylül-Ekim 1999], s. 44.

Bahaettin KARAKOÇ

CELLATLAR VE KURBANLAR

"Niyyetüm hidmet idi saltanat ü devletime
Çalışur hasid-ü bedbah aceb nekbetüme"
İkinci Osman (Genç Osman)

Cilalıtaş devrinden de çok eskilerde
Ruhumu küt kanatlı, testere gagalı kuşlar kapışır
Üşürüm, ellerimi ceplerime sokarım sık sık
Ellerime en taze ölüler yapışır

Hiç yüzükle taşınmamış serazad parmaklarım
Ölülerle tanışırken ortaya çıkarlar ada ada
Bir, iki, üç.. sonrası uzar gider sayıların
Parmaklarım memur değil ki tadada

Ellerim şair elleridir, katil elleri değil
Öyleyse kimler koyuyor bu ölüleri ceplerime?
Hep yakınımda dolaşıp duruyor Azrail
Yeni silahlarla giriyoruz maden devrine

Boyunlarına kayalar bağlanarak denize atılmış

Katledilmiş insanlar gibidir ceplerimde parmaklarım
Birisi krallığına sığınmamı ister benden
Cevap hakkımı emin yarınlara saklarım

Sınıfta kalmış, hâlâ acemi bir cumhuriyetçi
Oda gönüllüler arıyor gaz odalarına
Gidenlerine senlikle geri dönmesi mümkün değil
Zulüm kanat germiş boşlukta yüzen adalarına

Sokrates gülümsüyor içtiği zehirin renginde
Aşınan adalette kaybolmuş her nirengi
Sokrates çok rahat, ama tanıklar, yargıçlar değil
İlamın altındaki ortak imza: Akut frengi

Galileo, söz atının dizginini bırakmış koşturur
Ve "Her şeye rağmen dünya dönüyor"
Engizisyon mahkemesinin şartlanmış yargıçları
Uluk sakızlar gibi yapışkan görünüyor

Taşlıcalı Yahya Bey'in çığlıklarıyla kavruluyor ufuklar
"Medet medet bu cihanun yıkıldı bir yanı"
Bir tuzak kurulmuş, ortada bir günahsız ceset var
"Ecel Celalileri aldı Mustafa Hanı"

İskilipli Atıf Hoca'nın yüzü bembeyaz

Canın cananla vuslatının ıtırını damıtır
Ham meyvayı yetiren güneşdemektir yaz
Kader yazılmış bir destandır satır satır

Kader arkadaşı Genç Osman gibi
Çağdaş yeniçeriler yedi Adnan Menderes'i
Yüreğimde bir burgudur: "Mason olmadığım için
Asıyorlar beni" diyen Zorlu'nun sesi

Cebimin bir köşesi şehit kızlar mezarlığı
Okumak ve başlarını örtmek için öldüler
Sadist eğitmenlerin kirlettiği has-bahçelerinde
Lale, sümbül, karanfil ve gül'düler

Dünyanın her yerinde bu siyasi çıkar savaşları
Habil'le Kabil'den beri sürüp gelir
Sultanlarla eşitleyemezsiniz karavaşları
Kanser hücreleri gibi enikler her cebir

Oltama çarpıp çarpıp gidiyor yüzleri yolunmuş
Krallar, melikler, çarlar, kaanlar, şahlar…
Nemrud da yaşamıştı bir zamanlar, firavunlar da
Her çağda özel seçiliyor bütün cellatlar

Ey, kaptan köşkünde oturan şehremini, halkın dostu;

Şükret ki başın yerinde dimdik duruyor
Barışın en kötüsü, savaşın en iyisinden daha onurlu
Adaletin katli yüreğime oturuyor

Bağışla celladını, o bir topak kirli kardır
Güneşi görünce kendiliğinden eriyip biter
Bugün uyuz tavukların gubardığı yerlerde
Kimbilir yarın ne güller açar, ne bülbüller öter

03/11/98

Bahaettin Karakoç, Ben Senin Yusuf'un Olmuşum, Dolunay Yay., Ank., 2006, s. 20-22.

GAZA-YI EKBER VEYA ONURLU
KARDELENLERİN
BEYAZ DİRENİŞLERİNE SELAM

Toprağından mı, ikliminden midir memleketin
Yukarı Mezopotamya'da
Her mevsim
Zehirli akrepler bulunur
İster Fırat olsun ister Dicle
Bir can aparacağı gecelerde

Yaralı kurtlar gibi ulur

Yaratılmışların en nankörü
Babil kralı Nemrud
Her yaz
Adıyla anılan gölde çimer
Adıyla anılan dağa çıkar
Enginlere bakar bakar
Tanrılığını ilan eder
Aklına hiç gelmez feyyaz

Garipleri, dervişleri
Hidayete ermişleri
Barındırmaz ülkesinde
Asın-kesin,
Yakın, yıkın diye
Ertelenmesi mümkün olmayan
Fermanlar buyurur
Yaptığı putlara tapan
Yalancı tanrı buyurur da
Elleri kanlı kasapları
Ne güne durur

Bir kovalamaca başlar
Ülkenin

Dağlarında, vadilerinde, ovalarında
Ceylanlar kaçacak yol arar
Kuşlar sığınacak dal arar
Yılanlar
Yumurta içer, yavru kuşları yutar
Şahin ve kartal yuvalarında

Harran ovasında
Gökleri kaplamış toz bulut bulut
Gördüğü rüyanın yorumundan korkarak
Nice çocuklara kıyar Nemrud
Analar kan ağlar
Babalar kaçak
Ne Nemrud doyar
Ne kasaplar yorulur
Ne de bir bıçak

Çarpılmış gibi sırıtırlar
Raflara özenle dizilen putlar
Üzüm bağlarını
Vişne bahçelerini harap etmiş
Kızıl örümcekler
Kara tırtıllar
Kölelerin serap görme hakkı bile yok
Metropollerde toplanmış

Harama şehvetle sarılan
Bütün aç kurtlar

Mutlak Yüce'nin farkında
Mutlak Gerçek'in yolundadır
Putları, putperestleri sorgulayan
İbrahim,
Putlara ve baltaya dayalı
Bir denklem kurar
"Allah BİR'dir,
Benzeri ve ortağı yoktur" der
Tapınaklardaki putları
Bir, bir kırar
Ve İbrahim'le başlar
İlk gaza-yı ekber

İbrahim olanlara bakar
Olup bitenleri çok cılk bulur
Bir eylem adamıdır İbrahim
Yeryüzünde
Allah'ın birliğine iman edip
En uzun yürüyüşü başlatan odur
İbrahim, Nemrud'un korkulu rüyaları
Delik deşiktir Nemrud'un uykuları
Dikiş tutmaz

En usta askerler

Çevresinde nöbet bekler

Kartallara dönüşür kelebekler

Dikilir karşısına İbrahim'in hayali

Gökyüzünü çökertir üzerine

Nemrud'u uyutmaz

Zulmün bayrağı asılır

Bâbil kulesine

Rüzgarı nemrûdizm

Zulmetin bütün boyutları genişler

Tellallar dağıtır ülkenin her köşesine

İbrahim yakılacak diye

Dağlar gibi odunlar yığılır ortaya

Ve ateşe verilir

İbrahim, bir mancınıkla

Ateşin ortasına indirilir

Yoğun dumanlar kaplar gökyüzünü

Yeryüzü bu zulmün şiddetinden titrer

Rabbini bilene Rabbi yar olur

Ateşin merkezi gülzar olur

Gül olur her ateş yalımının dili

Güller terler, İbrahim gülümser

Ateş yakmaz İbrahim'i

Az kıssadan çok hisse

Çıkarasınız diye
Sözü günümüzü getirmek istiyorum
Kader aynı kader, süreç başta
Çakıl başka, kum başka, kireç başka
En yakın kapıdan girmek istiyorum
Ey, çağdaş Nemrud'ların zulümlerine
Açık hedef olanlar;
Ey, başörtülü diye
Okullarından kovulanlar;
Ey, İbrahim'in güzel mirasçıları
Zulmü, esarete ve küfre karşı
Dimdik ayakta duranlar;

Ey, nur yüzlü kardelenler
Ey, en güzel ahlâk savaşçıları,
Direnin
Eksilmeyin artın
Aşkınızı yüreğinizle tartın
Yumruklarınızda çiçeklensin
Gaza-yı ekber
İmanı, insafı olmaz zalimin
Her zalimin beyni bir bâbilhanedir
Ne yasaya saygıları vardır
Ne de törelere
Dayandıkları her gerekçe

Somaklı bir bahanedir

İlimsiz terbiye-talim olamaz
Gerçek âlim asla zalim olamaz
İşgal altındaysa üniversiteler
Polisler, askerler tutmuşsa kapıları
Bundan daha büyük zulüm olamaz
İmanı, insafa olmaz zulümün
Sürekli dayatması olur
Küfürle donanıp
Küfürle kuşatması olur
Ülkemiz
Adı konulmamış bir işgali yaşıyor
İnananlar her cepheden kuşatılmış

En kutsal kavramların
İçleri boşaltılmış
Kuşatanların boyaları çok açık belli
İbranî, süryânî, nasrânî
Ve bir avuç tabiiyyûn
İçimize sızıp
Adımızı almışlar
Dilimizi çalmışlar
Boğmaya çalışıyorlar İslâmı

Ey, başörtülü diye
Sınıflardan, okullardan kovulan
Ey, kılık-kıyafet meczuplarının
Keyfi dayatmalarıyla
Kapılarda, sokaklarda coplanan
Ey, dua etmek ve acıları bölüşmek için
Meydanlarda toplanan
Tarihin benzerini yazmadığı
Engizisyon mahkemelerinde
İşkenceyle yargılanan
Toprakları sancılı, kalpleri kırık
Baharın habercisi nur yüzlü kardelenler
Ey, zincirli hürriyetin
Yarınlara gülümseyen yıldızları
Ey, kirlenmiş dünyamızın
Gül yüzlü, cennet kokulu kızları!
Kara yılanlarla dokunsa da karanlıklar
Bunlardan ne çıkar
Siz nurlusunuz
Her zaman haklı
Onurlu ve gururlusunuz

Çağ
Bütün Nemrud'ların
Zıvanadan çıktıkları çağ

Siz sindikçe
Üzerinize üzerinize gelecekler
Tasma kıran uşaklarıyla
Merhamet beklemeyin Numrud'lardan
Rabb'inin rızasını kazanırsan
Ateş bile korur seni

Emlik kuzu peşinde
Yedikçe kurt olup kuduzlaşanlar
Sürekli talan görür düşünce
Aklın sınırını aşanlar
Bir bir düşüyor tabyalar
Hergün havamızı kirletiyor
Patlak lağımlardan taşanlar
Karanlık, karanlık, karanlık
Bütün karanlıklar yırtılsın artık
Vakit ha gündüz olmuş ha gece
Acelesi olana farketmez

İlkönce
İnanan her insan kendini yaksın
Her yanan el-ele tutuşup
Gökteki takım yıldızları gibi
Kendilerini
Sonsuzluğa açılan

Düşlerin derinliklerine bıraksın

Her yanan bir fikir meş'âlesidir
Ne köpük sıkmakla söner
Ne üflemekle

Durmadan ateşe benzin püskürtüyor birileri
Masum kurbanlar istiyor sadistler
Gittikçe daralıyor zulmün çemberi
Dünkü komünistler, bugün faşistler
Tarihte tek bırakmamak için İbrahim'i
Ey iman eksenli kardelen çiçekleri
El-ele tutuşu, dua edin
Korkmadan ateşin üstüne gidin
Bırakın yapanların üzerinde kalsın
Bu çirkin ihâle
Rabb'ini bilene Rabb'i yar olur
Dilerim çevremiz hep gülzar olsun
Benden bu selam şiiri size,
Sizin haklı eyleminiz sonrakilere
Bergüzar olsun
23/01/'99

Bahaettin Karakoç, Ben Senin Yusuf'un Olmuşum, Dolunay Yay., Ank., 2006, s. 23-32.

Behçet GÜLENAY

ÜŞÜYORUM KENDİ ÜLKEMDE

Basmayın dağlarıma, dağ çiçeklerim tutuşur
İçimde bir karanlık büyür şehir şehir
Bir jandarma baskını sonrası
Ceylanlar telaş içinde terk eder ormanlarımı
Kasaba tilkileri
Sularıma inen keklikleri dağa kaldırır
Kuzgunlar derelerime üşüşür
Saçaklarımda kalır,
Sahiplenemez kırlangıçlar yavrusunun cesedini
Kedi yavruları sevişerek geçer şehrimin en işlek
caddesinden
Ürkek ve titrek açılır kapıları mabetlerimin

Ordularım, kılcal damarlarımda kene
Emiyorlar iliklerimi
Afrikalı bir dilenci kadar aç
Iraklı bir mülteci gibi tedirgin
0 Rh pozitif kanımın üzerine kusuyorlar sonra
Kefenden daha soğuk bir örtüyle örtünüyor umutlar
Üşüyorum,

Ben üşüyorum kendi ülkemde

Behçet Yani (Gülenay), Aşk Düşük Yaptı, İlk Kitap Yay., İst., 2006, s. 70.

Berat DEMİRCİ

SON SEFERBERLİKTEN ÖNCE KOŞTUĞUM MANZUMEDİR

I.
Gül kokuyor Cami Kebir avlusu…
Mevsim bahar hava sefer havası
hilal yüzlü hafızlar gürül gürül;
dar günlerden birindeyiz anlaşılan.
Toprak açmış ağzını bizi arar
bizi sayar parmaklar.

Kıraathaneler ana baba günü
tütün kokan is terleyen duvarlar
hanımeli değmiş gibi tertemiz;
iman tazelemiş çaylar da zahir,
bir başka kaynıyor bugün kahvemiz.
Ustura değmemiş tıfıllar yiğit
hüner ister destur bekler adsızlar.

Her dağın ardında bir zafer
her zaferin önünde bir demir dağ;
ba's-u bade'l mevt sanki diriliyor zaman
donanıyor kemiklerimiz dakika dakika

dikenli tel gibi çekiliyor canımızsa bir yandan…
Gün doğdu bizim ihtiyarlara da
saksıya dikilmiş çınar gibiydiler
ki ansızın boşalmayınca köşeleri
fark edilmezdi şu fanide tuttukları yer.

Derken…
Ekranında devrin erkân-ı harp reisi:
dört koldan hücuma geçmiş Birleşmiş Milletler
gurkalar zombi yamyamlar istavroz kılıklı…
Protezli canavar bembeyaz gülümsüyor
çektirmiş son kalan azı dişini…
Ne dün bugün ne bugün dünden farklı…

Eve varsam mı?
tedirginim canımda hezar endişe…
Kapı:
aslan gibi açıldı…
Büyükannem mütevekkil
dalar dalar gider gözleri yedi umman
her tespihin arası bir eyalet yol
seccadesi: Devlet-i Âl-i Osman…

II.
Kışlanın yapışı taştan

hüzün toplar gam dağıtır her yaştan
baba gitti dönmez oğulsa talimdedir…
Tezkere bekleyen yok yalnız
iki satır haber gelse arada bir
tebdil-i hava yerine geçer.

Rûzname değil bu kader

Dağın çekmediği kadar kader
bin bir pare nutuk on cedid son padişah
çıkmadı derde çare bir terakki…
Nice zaman var ki
palayla yürürüz kurşuna
tepemizde tayyare
altımızda at varsa nal yok nal bulunsa çivi…

Kanla berkitilmiş kerpiç gibiyiz…
ne varsa mushaftan ezberimizde
tekrar tekrar okuyup
yedi elif miktarı nişan tutup
İsm-i Âzam ile tetik düşürüp
tamamladık savaşı…

Sıçradığımız uyku sevdirir şimdi yâri
aramızda namahrem kalmadı.

III.
Kimse dökülmemiş sanki denize
bahçemizde frengistan gülleri;
Kırmızı Ceketliler şen-şatır
kaldırımlar konsolos gamzeli…
Yürüsek yüzsüzlüktür yer kalmamış bize
şerefimize ışıldamıyor fener alayı
libasımız yok karadan başka bu bayram da…

Jo jo'nun tangosundan arda kalan
dikdörtgen bir mendile dürüldü
hangi hesap görüldü bilmeyiz
bilmeyiz sûlhün kaça gittiğini…
Üç ince dereye çevrildi üç deniz
gömdük silahı bizse sayın ki gafletteyiz

Temmuz temmuz değil kezzap

gövdeme yapışan azap bu temmuz…
Mavzerimin menevişi sızlıyor
yürekte var… elde yokuz.
Kara ak, katil centilmen; harami,
"Ey vay ey!
ismet namıyla dikildi bahtımıza."

bağlandı tarih bu hesap tutmaza.

Galip gibi bakmıyorum artık temmuza…

IV.
Sırt dönmüş masadaki adam
can pazarı bitti…
Arzuhal saldık vakti yok dediler…
Layiha sunduk
inkılâba istinaden yırtıp attılar…
Cürm-i meşhud yapmış zaptiye
elifba'dan Battalname'ye
cüz cüz satır satır karakolda…

Karakolda en boynu bükük ifade:
"Ata yadigârıdır, anlamam!" oldu…
Cip hangi kapıya durduysa
babadan kalma birileri
dededen kalma bir şeyleri çıktı…
Çıkmadı toprağım bol olsun diye tükenen ömür;
baba ocağıydı hepsinin de dâr-ul emânı.

Masadaki adam
silahı kendine ayırdı…
Kitapsa mumyalanmış bir ceset gibi

çeyizde başa yazıldı mezarda taşa
sarıldı kırk kat bohçaya
naftalin kokulu sandıkların en ücrasında
her katında ayrı bir mayın tarlası…

Ne var ki farkındayız Reis!
kılıcın kınını kesmeyeceğinin
ve dahi pek çok söz bilir söylemeyiz…
Bir de özlemişiz ev çorbasını;
çoluk çocuğa karışıp yeniden
“Şükür bu günümüze!” dediğimiz akşamları…
Tul-i emel çünkü öğle ile ikindinin arası.

V.
Denize düşmüş yanardağ gibi
yem saçtılar şehirleşmiş güvercinlere;
çeyrek tayınlık canlara şükür deyip
güzel niyetler tuttular kalplerinden…
Elleri erik kurusu
alınları her akşam tuz kırağısı…
Mehmet’tirler en kısasından
sorulsa anaları: Vatan…

Adlarına uygun puntolarla
hiçbir lisanda basılmadı adları…

İlkokul müsameresinde romanda savaşta
emir kuludurlar yatık başlı;
bilmezler nasıl oturulur masada
hangi yana takılır madalya…

Nerden çıktı celp emri,
Niçin bindiler cemselere?
Taaccüb ki dudakta bıçak sırtı:
iş mi düştü dersiniz yine cephede?
Onbaşıysa işinin en cendermesi
üç C'nin üçü de heyheylenmiş üstüne;
tüttürüp peş peşe tahsisli sigaradan
güveniyor hükümet hesabına…

Hâkim Ş… dedikçe şeddedendi,
Wilhelm Tell'in vermediği selam
onlardan sual edildi…
Toprak gibiydiler onlarsa
dudaklarında sıra sıra söz dağları
bildirmediler son arzularını…
Uzun uzun esnedi müdde-i umumi
her kurban bayramı arifesinde torunlarına
tavuk bile kesmediğini söyledi.

Harekesiz bir vav gibi düştüler vakte…

Kalem yazdı mürekkep kurudu
çiğdemler kurudu sayfalar arasında;
kan kurumadı sorulmadı da…
darağacı adi gürgen kesimli
her şey yerli güya her şey yerince…
Hikâyemiz uzun vav düştük biz de
ecelsiz ölüm dedik en çok dedikse…
Ne etsek suç tekmil bahaneyiz
ne desek hançeremiz takılır gramere
yazan onlar yaşayan biz.

VI.
Onbaşının duruşu mart dokuzu
gözleri ayaz ayazda iki damla buz
“Hükümet hesabı” kurcalıyor kafasını;
karışıyor birbirine talimgâh arpacık gez göz
iki damla buz düşüyor nefti üstüne…
Dalında ölümün titrediği ağaca bakıp
kızıyor C harfine, gözünün açıklığına;
boynunun kıldan inceliği daima aklında…
Sayıp teslim ediyor emanetleri,
benizleri harp yanığı çocuklara...

Kâtibin işi kısa sürdü çünkü

göçmen kuş gibiydiler budaksız dalda…
Şöyle kaldı hatırda tekmilinin terekesi:
Süzgün benizli birkaç En'am-ı şerif…
kara söğüt dalından asalar…
tesbihler ki uzun yol yorgunudur…
bilenmekten aşınmış çift ağızlı çakılar…
tiftiği atmış patiska mahramalar…
mahramaya gömülmüş aynalar…
dişleri seyrelmiş kemik taraklar…
sayılırsa bir de ceplerinde
son güzden kalma buğday taneleri…

Topuğundan öptüler hepsi de toprağı
Yani alınlarına zimmetlenen vatanı.

VII.
Kadınlar bulut bulut
cepheden dağ yandan gelin uzaktan servi…
Heybeleyip dört kalem yadigârı
yavru kuşlar için çattılar yeniden ocağı
kaynar su gibi kocalarını
kaza kurşununa gitti saydılar…

Fakat nisyan kalktı

çocukların kurt yavrusu gözleri
geceden ışık emdi ateşten nem…
Karataş üstünde yeşil yosun gibi
yeşerecek gibi gözleri.

Bütün mevsimler bahar hattâ bütün günler
zemheride vuruluruz hainler denizaşırı
dündekiler dünde kaldı değişti suretler;
bir kurşun atarsanız yedekleyin birini…
Çünkü kılıç kınına hiç girmeyecek
son seferberlikten önce bilmemiz gerek.

Şiirin ilk üç bölümü Yedi İklim dergisi, S. 123[Haziran 2000], s. 29-31'de; sonraki bölümleri ise Yedi İklim dergisi, S. 124 [Temmuz 2000], s. 22-25'de yayımlanmıştır. Şiirin antolojimizdeki nüshası, şairin Yedi İklim dergisinde yayımlanmış metin üzerinde yaptığı kimi tasarruflardan sonraki halidir.

Bestami YAZGAN

GÜNEŞ YÜRÜR

-Boynu bükük goncalara-

Bir kıvılcım atar maya,
Semâ yanar boydan boya!
Çok az kaldı tutuşmaya,
Bekle külüm, bekle biraz!

İpi geren gün mü ay mı?
Oku atan eğri yay mı?
Can vermek öyle kolay mı?
Bekle zalim bekle biraz!

Goncalarım kalır nâçar,
Sabır taşı çiçek açar.
Yağmur diner, bora geçer,
Bekle gülüm, bekle biraz!

Güneş yürür hece hece,
Zirvesinden iner gece.
Bir hesap var kıldan ince,

Bekle zulüm, bekle biraz!

Güneysu dergisi, S. 4 [Mart-Nisan 1998], s. 4.
Bestami Yazgan, Yıldızlara Astık Yüreğimizi, Nar Yay., İst., 2011, s. 16.

MAZLUM BEYANNÂME

Zulüm sarayının son padişahı,
Şâhî topa benzer mazlumun âhı.
Zamanı kuşatır sabır silahı,
Devir döner, zalimler de ölür ey!

Hak'la arasından perde kalkınca,
Olur şah damardan daha yakınca.
Utancından can bendini yıkınca,
Ecel sınar, zalimler de ölür ey!

Garpta şafak atar, doğu çözülür,
Mevcudâtın varı yoğu çözülür,
Gün gelir güneşin tuğu çözülür,
Işık söner, zalimler de ölür ey!

Devran, hoyrat sürer zaman atını,
Temelinden sarsıp âlî tahtını,

Başına geçirir saltanatını,
Korku siner, zalim her gün ölür ey!

Bestami Yazgan, Yıldızlara Astık Yüreğimizi, Nar Yay., İst., 2011, s. 22.

EKVATORA GEM VURANLAR

Yıldırım kelepçe olsa
Tutamazdı bileğimden,
Medeniyet mızrağıyla
Vurdular tam yüreğimden.

Hain girdap, has töremi
Kıvrım kıvrım kıvrandırdı,
Kendi ateşimde beni
Bilmem kaç asır yandırdı?

Azim kılıç, iman kalkan,
Çarktadır gönül erleri;
Sabır taşı sehpalarda
Bekler kutlu zaferleri.

Paramparça edeceğim

Örülen çelik ağları,
Kanımdaki akyuvarlar
Boğacak tiran çağları.

Promete ateşinden
Hâlâ Zeus kini yağar,
Hakk'ın cilvesidir, güneş
Garptan batar, şarktan doğar.

Dayanır mı Ergenekon?
Ciğer körük, nefes bora;
Çiçek açar gökkuşağım,
Gem vurulur ekvatora...

Seviye dergisi, S. 3 [Eylül-Ekim 1997], s. 32.
Bestami Yazgan, Sabır Türküsü, Bayrak Yay., İst., 1998, s. 68.

YILDIZLARA ASTIK YÜREĞİMİZİ

Siz ey,
Zulmetin kıskacında kıvrananlar,
Katran kuyusunda bağrı yananlar!
Bir seher vakti

Kalkın
Ve yakın yüreğinizi.
Emin olun,
En ölgün ışığın karşısında
Şansı yoktur zifirî karanlığın.

Ve siz,
Güneşe kin kusan yarasalar,
Dolunaya diş bileyen çakallar,
Kara gecelerin kör bekçileri!
Haberiniz olsun,
Henüz ışığı dünyaya ulaşmamış,
Işıl ışıl, dizi dizi
Yıldızlara astık yüreğimizi...

Bestami Yazgan, Yıldızlara Astık Yüreğimizi, Nar Yay., İst., 2016, s. 23.

YÜREK TAŞKIN
YÜREK ŞAŞKIN OLANDA

Cübbeler soytarı, beden maskara,
Zaman zift mevsimi, mekân en kara,

Gözlerim fırtına, gözlerim bora,
Yüreğim Bolu'da Köroğlu şimdi.

Soylu kız yiğitler çıksın meydana,
Sevgiler çekilsin, kılıçlar kına.
Son Belâ Beyleri dönsün şaşkına,
Yüreğim Bolu'da Köroğlu şimdi...

Alevden süzülen yaşlar aşkına,
Beyaz kelebekler başlar akına,
Sığmaz yatağına, döner taşkına,
Yüreğim Bolu'da Köroğlu şimdi...

Başını yitiren başlara karşı,
Taşı utandıran taşlara karşı,
Selamlamak için dik duran başı,
Yürek Çamlıbel'de Köroğlu şimdi...

Altınoluk dergisi, Ocak 1999.
(Şairden alınmıştır.)

AFEDERSİNİZ AMMA

Bataklığa çöktü gider,
Yüklerini yıktı gider,
Kuyruğunu dikti gider,
Arife tarif gerekmez,
Bu eşşek bu yükü çekmez!

Üzerinden düştü şalı,
Gördük sırtı bin yamalı,
Pek yakında diker nalı,
Peşinden ağlayan çıkmaz,
Bu eşşek bu yükü çekmez.

Suç eşşeğin sahibinde,
Zannede ki hâlâ zinde,
Derman kalmamış dizinde,
Artık korku, kamçı sökmez,
Bu eşşek bu yükü çekmez!

Can korkusu kükretiyor,
Yeri-göğü titretiyor,
Eşşeklikte diretiyor,
Canı çıkar, huyu çıkmaz,
Bu eşşek bu yükü çekmez!

Takke düştü kel göründü,
Kervanbaşı yol göründü,
Çuval yırtık mal göründü,
Yama büyük, terzi dikmez,
Bu eşşek bu yükü çekmez!

Kabuk bitmiş öz kokuyor,
Buzhanede buz kokuyor,
Çaresi yok tuz kokuyor,
Gerçek asla boyun bükmez,
Bu eşşek bu yükü çekmez!..

Güneysu dergisi, S. 16 [Ekim-Kasım-Aralık 2000], s. 8.

Burhan GÖKÇE

ŞUBAT

Bu ay da yağdı filizlerimize kan
Ey şubat! Al götür bizi buralardan
Kan yağdı toprağımıza bulutlardan
Seni bekliyor yeşeren ekinlerimiz

Topraktan dirildik bu ayda
Şehit şehit yöneldik Allah'a
Sağnak sağnak düştük toprağa
Seni bekliyor direnenlerimiz

Bir şubat daha geldi aylardan
Korkmadık hiç kanlı cumalardan
Korkmayız ne ipten ne sehpadan
Seni bekliyor adanmış gençlerimiz

Edebi Pankart dergisi, S. 3 [Şubat-Mart 1998], s. 4.

Bülent SÖNMEZ

SON MÜRTECİ

benden sonrası uçurum güzelim
ilerisi uçurum
küreselleşme mi desem
üç vakitte darbe mi
çağdaş harâmiler keser yolumu
……
ben yola gelmem güzelim

benden sonrası kalkınma güzelim
çağdaş uygarlık
herpes, feminizm
AİDS
bol sayıda cinsel organ
sanal aşklar meyve vermez
bebekler silikon emmez güzelim

benden sonrası amerika güzelim
marihuana mı desem
kokain mi
cola mı

ne çıkarsa bahtına

glastnost

prestroika

postal sesleri kutsar zulmü

kötü sonlanır masallar

gökten üç bomba düşer

atom

napalm

kimyasal ölüm

ölü çocuklar büyümez

ve şarkı söylemez güzelim

herkese demokrasi güzelim

herkese cop

bir ülke kurşun asker

robocop

zenciler birbirine benzer güzelim

klu klux klan

klu klux klan

ötesi tufan

firavun

kârun

hâmân

yılanlar fili yutmaz

yalan güzelim

benden sonrası arabesk güzelim
“bir teselli ver”
“batsın bu dünya”
çiçekli bahçemiz artık beton güzelim
orada bir köy yok artık
bizim köyümüz yok
kent ve deniz
mürteciyim
mürtecisin
mürteciyiz

gidiyorum güzelim
ağlamaksa ağlamak gülmekse gülmek
bensiz kalsın yeryüzü
susuz kalsın çiçek
hiçbir şey istemiyorum
hiçbir şey
ne beethoven
ne çağdaşlık
“I am sorry!” güzelim
“one way ticket”

Âşiyan dergisi, S. 26 [Ocak 1999?], s. 15.

(Şiirin son bendi şu kaynaktaki versiyonda yer almaktadır: Bülent Sönmez, Bu Kapı Yalnızlığa Açılır, İlk Kitap Yay,. İst., 2006, s. 39-41.)

ŞUBAT FOTOĞRAFLARI

sözü itina ile seçmeliyim daima
aleyhime delil topluyor polis
parmağımdaki gümüş yüzük
her hafta alttan kısalttığım bıyığım
eşimin başörtüsü
aleyhime delil topluyor polis
takip de -mi- ediliyorum nicedir

oysa ben herkese saygım var demişim
mutlaka vardır kayıtlarda
m. kemali çok sevmişim
istiklal marşını çok gür söylemişim
saygı duruşları, resmi geçitler, anıtlara çelenk koymalar
mesaiye kravatsız gelmemişim

“üç tarafımız sular dört tarafımız düşmanlarla çevrili”
“türkün türkten başka dostu yok!”
“demokrasi fazilettir”

“hayatta en hakiki mürşit ilimdir”
“bir türk dünyaya bedeldir”
“sibel çok güzeldir”
“en büyük galatasaraydır”
ben bütün bu gerçekleri aynen kabul etmişim

ne grev ne gösteri yürüyüşü
hiçbir tarakta yoktur bezim
hiçbir dernek vakıf vesaireye üye değilim
misak-ı milliyi ister
işimden evime evimden işime giderim

Bülent Sönmez, Bu Kapı Yalnızlığa Açılır, İlk Kitap Yay,. İst., 2006, s. 44-45.

BU FİLM

parti broşürleri kirletiyor sokaklarımı
reklam panolarına asılıyor kadınlar
genç kızlar pişman olmuyorlar
tabelalar yığılıyor üstüme
ölüm ilanı yayınlıyor resmi gazete
eli kanlı katiller ısırıyor güneşi
kan damlıyor
banka kapısında can çekişiyor şehir

yaşlı bir manken intihar ediyor
ağlıyor reha muhtar
son vapur kalkıyor karaköyden
az sonra..
haberler

bir vesikalık resim/ ölüm ilanı
isimler cisimler
hayat kundaklıyor hayatı
ölüyor ahmet kaya
bir polis cinayeti meçhul kalıyor
af çıkıyor mahkuma
altmışında bir kürt taş taşıyor
son filmini çekemiyor inek şaban
güdük necmi kendisini saklıyor
yüreğimde uğulduyor yalnızlık
psikiyatra konuşuyor kapitalist
yoksullar mı
yoksulluk mu suçlu
ırzını dolara teslim ederken

silikonu patlıyor fahişenin
ağlıyorum.
chat odalarında sivilce patlatıyor evlad-ı vatan
umumi tuvalet kapılarında icrây-ı sanat

stadyumlar seyirciye küçük kalıyor
işçi necdet
işten kaytarmak için yapıyor her şeyi
ya maça gidiyor
ya da greve
her akşam her sabah
biraz amin maalouf
televole biraz
herşeye rağmen
“hayat güzeldir”
diyor İclal
boşaltılmış bir köy kadar güzeldir hayat
yıkılmış bir umut kadar
çağdaş adamların yonttuğu ilkel heykeller kadar
güzeldir hayat
talan edilmiş bir yurt kadar güzeldir

“yirmibeşinde komünist olmayanın kalbi
kırkından sonra komünist olanın aklı yok” diyor b. shaw
hasan cemal itiraflarını yazıyor
“ben solcuyken”
“ben ülkücüyken”
“ben islâmcıyken”
kırkından sonra
kırk kapıdan

kırk katır
kırk satırdan sonra

griye boyanıyor dünya
resmi ideolojiyle kirleniyor yaşamak
“korkma sönmez bu şafaklarda yüzen Alsancak
sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak”
ocaklar tütmüyor ocak ayında
tecritte bir mahkum can veriyor

“türküz cumhuriyetin göğsümüz tunç siperi”
“türke durmak yaraşmaz türk önde türk ileri”

ileri ileri daha ileri
darbe
sıkıyönetim
ölüm evleri

yığınlar yığılıyor alana
zulme alkış
“çok yaşa!”
yem(ek)lerden önce bir kere
yem(ek)lerden sonra iki
vatan millet adına
dolar adına

“padişahım çok yaşa”

“padişahım çok yaşa”

dönüyorum

sen

ve aşk

ve ellerin

bitiyor film

Bülent Sönmez, Bu Kapı Yalnızlığa Açılır, İlk Kitap Yay,. İst., 2006, s. 48-50.

Bünyamin DOĞRUER

KÖK SALAN

Binlerce tapınaklarıyla ilahları
Cinayetleri çoğaltan şehirde
Ey put ustaları
Çarkı insan kanıyla demokratik demokratik dönen
Hubelin hortlaklarına ödemekle bitmeyen
Kurban borcu olanlar
İstikrar kılıfına bürünmüş zulümlerinizle
Sizin hergün kalkışınız kafir
Ölüm fermanlarıyla kirlenmiş gökyüzü altında
Hala damlıyor kanım
Mekki bir surenin içinden
Sürü sürü kuşlar gönderiyorum
Birleşmiş zulmün ordularına
Ukaz panayırına
Şehrin müşrik damarlarına
Mekki ayetler damlatıyorum
Tevhidin çiçekleri solmayacak iyi bil ki
Sürü sürü kuşlar unutmamıştır
Allaha savaş açanların adreslerini
Velfecr

Bir sabah değdirir yüzünü güneş
Şehrin karanlık sokaklarına
Vedduha nice yeminler doldurur zamanı
Ensemde çöreklenen ilahi emanet
Damarlarımda amentü çiçekleri
Nabız atışlarıma kök salar
Sevdam susmuyor
Ölümleri çoktan uğurladık
Her gün biraz daha çoğaltarak birbirimizi
Yürüyoruz
Hayberler kuşanan kılıcın gülden izini

Bünyamin Doğruer, Kıpırda Ey Özgürlük, 4. Bas., Eylül Yay., İst., 2003, s. 59-62.

DEMEK MUTLUSUNUZ BEYLER

Dev plazalardan kartel medyadan
Kükürtlü dumanlar yükseliyor şeytansı
İnsan etinin pazarlandığı
Tek tek sönüyor toprağına yabanıl adamlar
Telefon sesleri basılan düğmeler
Ve ellerini ovuşturuyor tanrılar

Ant içtiler bin yıl sürecek aşkları üzerine
Yıldızlar altında şarap içen kovboylar

Demek mutlusunuz beyler bayanlar
Ne kadar çok A'dan F'ye kadar hapishaneler uçaklar tanklar
Ne kadar çok sinemalar bankalar plazalar
Gülen kadınlar intiharlar
Alınan satılanlar
Ağlayan çocuklar
Delilleri karatmalar
Düşünceye prangalar
Her kafaya nükleer başlıklar

Demek mutlusunuz beyler
Cesetler üzerinde nutuk çekerler-ken
Kuş beyinleri
Betondan eğrileri
Uyum var
Uygun adım uygun adım
Uygundur çalmaya sisli sabahlar
Bulanık sular

Biliyorum mutlusunuz baylar
Parçalı bulutlu Amerikalı bir gökyüzü altında

Kan ağacı dikildi bulvarlarda
Evlerin kapılarında kafatası çizgileri
İçinde kahrından adamlar yanan
Gizli devrim şenliğine uzanan

Kükürtlü dumanlar yükseliyor
Plazalardan
Steril mafyalar semiriyorlar
Saçlarını tarıyor babalar
Kolalı gömlekleri kollarında zarif kuşlar
Kusmuklu cesetlerde kaybolacak başlar

Evet evet mutlusunuz
Kutsal ineğin gölgesi altında…..

Bünyamin Doğruer, Biz Olmasak Cellatlar Aç mı Kalırdı, Ravza Yay., İst., 2016, s. 4-5.

BASKIN

(Post Modern Şubat Darbesinde
Bedel Ödeyen Kardeşlerime)

İçimin serin ırmaklarına

Tek tek düşüyor yıldızlar

Kül ve kan
Gece yarısı baskınlarında
Duvarlara bulaşan

Öfkem sızlıyor
Duyun beni
Sapanımdaki taş gibi
Kesilmemişse insanların yüreği

Örselenmiş vakitler içinde
Sabrımı yükleniyorum
İçimde dağları büyüterek
Gizlenmiş ay'ı yıldızları soruyorum

Gözaltılar kelepçeler sürgünler
İnsafsızca lanetli lekeler
Bir de yokluğunda seni özlediğim günler
Bizleri habire kendine eken ölümler

Sorgusuz sualsiz bir gece yarısı
Bileklerimde buz gibi demirler
Sonra bir pencere açılır karanlığa
Kırık bir cam parçası gibi artık tüm renkler

Bu tüten zehirli duman boğuluyorum
Sesim acının kördüğümünde
Küf kokusu zindan güneşte bir telaş
Avuçlarımda kanayan benim yüzüm arkadaş

Yağmurlar yağdı içime üşüdüm
Sen yoktun kalbimi zorlayan işkencelerde
Kıyısız bir nehir gibiydin sokaklarda
Yusufca duruşun hazzı başkadır mapushanede

Haksöz dergisi, S. 236 [Kasım 2010], s. 80.

NE AŞKI YİTİRDİM NE ACILARI

(Eskişehir F tipi cezaevinden tüm direniş erlerine)

Yaşamanın yanık türküsünü sor bana
Ne aşkı yitirdim ne acıları
Hep aynı öz süzüldü alın terimden
İlmekler attı boynuma
Avucumda ateş taşıtan yıllar

Acı şubatlar geçiyor günlerimizden
Tüm vitrinler paramparça
Zindanımdan tahliye sonrasında
Baktım ki köleler silmiş bilgelerin adını
Sarsan şubat rüzgarları
Bir utanç belgesi bıraktı
Bir de kanayan yaramızı
Çizdim onları
Adam gibi görünüp de adam olmayan yığınları
Sonra kendimizi bir masalın içerisinde bulduk
Bir başka türlü aldanışın adını
Teselli koyduk

Oysa direniş bir armağandı bize
Başa çıkılmaz alev olmalıyız
Eğer kurtuluş şafağı sökecekse
Çaresi yok köklü imanlar duracak çiçeğe
Şimdi yaşamanın yanık türküsünü sor bana
Ne aşkı yitirdim ne acıları
Dertlerim göl olsa da
Hayat dediğin çözülür dar zamanlara
Ne kadar sert eserse essin şubat rüzgarları
Azat olur bir gün köleler

Sen de ne aşkı bırak ne de acıları

Çıldırsın korkulanlar
Erisin kardan adamlar
Delirsin karadayılar korkular
Göster hayata şah damarını
Vekil ve dost tut ondan daha yakın olanı

Bünyamin Doğruer, Zindan Mektupları, Eylül Yay., İst., 2003, s. 87-90.

ZULÜMLERE İNAT DİRENİŞİMİZİ SEVDİM

(28 Şubat Direniş Erlerine)

Hep acılar büyüttüm avuçlarımda
Şubat soğuklarında bıraktım gençliğimi
Bileğimde kelepçeler ezber bozan söylemlerimi
Hep sevdim beton duvarlar arasında
Ağustosta üşümelerimi
Sabırla örülmüş tesellileri
Beklemeyi sevdim çöllere baharın gelmesini
Camdan önce cananı
Çocuksu rüyaları hatıraları
Kitap kokularını sevdim

Yağmur sesleriyle gelen dostlarımı
Mülteci kampında bir çocuğun
Mazlumiyet savrulan gözlerini
Kalbimin coğrafyasından esen mahzun rüzgarları
Umutlar üstüne yağan karları sevdim
Daha sana söylemediğim boğazımda yanan kelimeleri
Aşkın çelikten gövdesinden serpilen şehitleri
Sevdim pazarlıksız imanını
Firari yaralarını
Hüzünler nakışlanmış gözlerini
Güllere döktüğün acılarını
İçli içli dinlediğimiz gurbet türkülerini
Soğuklara inat direnen kardelenleri
Ve gittikçe ağırlaşan sükutunu
Sürgün göz bebeklerini
Onurlu direnişimizi
Hep sevdim…

Haksöz dergisi, S. 297 [Aralık 2015], s. 80.

BOŞUNA BAKMAYIN GÖZLERİME

Alnımda tanyeri Hüseyni damarlarımla
Öfke ve özlemin bildirisini okuyorum
Bir çığlık düşürerek karanlığa
Yağmalanan şehrin sokaklarını adımlıyorum
Yasak bölgelerdeki böcek ölülerine aldırmadan
Asit kuyularındaki insan iskeletlerine
Dağlardaki ne mutlu diye dövmelere bakıp
Beyninizdeki lekeyi görüyorum
Ey kralların ve köpeklerin karanlık kuytulardaki bekçileri
Boşuna bakmayın gözlerime
Korku göremezsiniz
Aşk ve ölüm var kalbimin çeperlerinde
Bir dağ çıksa da karşıma
Yar gülümsüyor ötelerden

Yürek yangınlarında özledim
Guguk kuşunun sesini
Şiirlerdeki isyankâr dizeleri
Bir kuğu gibi süzülen hücredeki kardeşimi
Özledim titrek bir mum alevini
Sönünce ışığın gittiği yeri

Bakmayın gözlerime boşuna
Yaşadım ben yaşanabilecek her şeyi
Mavi düşlerimle kuşatıldığımda
Kentin akıntılarında ölümleri uğurladığım günlerdi
Korunaklı duvarlar içinde büzülen diktatör
Güneş sarısı apoletler altında gergindi
Çatal dilini kalbine batırmıştı
Ama gözlerime bakıp yanılmıştı

Hüzünlerle ıslattığım günlerde
Yangından arta kalan küller var
Ve açılır boynu kırılan fidanlar
Gözaltılar sürgünler hapisler
Kalemi kısan cüppeli beyler
Boşuna bakmayın gözlerime korku göremezsiniz
Ötelerden ötelerden yar gülümser…

Tasfiye dergisi, S. 23 [Şubat-Mart 2010], s. 49.

Cahit YEŞİLYURT

ARA YÜZEY

"Cihan içinde muradın ne ise verdi kaza
Hemen bir almadığım intikam kalmıştır"

Nâbî

Ne horoz ötüşlü semtler ne şirin bir dam kalmıştır
Evler birer can kapanı, canımızdan tek nâm kalmıştır.

Sanal bedenler geçip gider, anlamsız göndergeler,
Değişim değeri yok, verilir alınmaz bir selâm kalmıştır.

Toy ütopyalar çöktü, halâyık türküler turfa karam
Ne akçeden özge dilber, ne muhkem bir ehram kalmıştır.

Çalı(p) çırpıyla bul karayı, nice dilbâz adamlardır;
Esin şimşeği çakmaz ancak kuru bir meram kalmıştır.

Atık su şebekesi eros, sevgi talan üzre fırsat;
Görsel ifrit taşkınında çocuklara birsam kalmıştır.

Herkes herşeyi bilir, kimse bilmez haddini asla;
İnsanlık ağacını örseler, kurtlu bir sam kalmıştır.

Nice çalımlı kezzap, din yapıp satar nifak pazarında,

Ne Allah'a karşı haşyet, ne Resul'e ihtiram kalmıştır.

Fâş oldu mahremiyet, girdiler canevimize bile;
Kan gider lisânda, din diye bir yaram kalmıştır.

Cedlerin kelimesi toprağı vatan kılmıştı bize,
Vatandan koptu 'kelime', toprak altında rüyâm kalmıştır.

Taze kızları cariyeleştir, sürüyüp damlarda yoket oğulları,
Halkı açlıkla sustur, hemen inleten o kibirli makam kalmıştır.

Tekbiçimli kıyamettir, emanet çekilmiş göğe;
Yasa çete'le tutar, gelen şanlı paşam kalmıştır.

Helâl sorulmaz oldu, pis kokuyor yaşamak rivayeti,
Dünya denen konutta sâkin, sade bir harâm kalmıştır.

Elini çek artık, hüner kabzasından, ey kelâmın mîri
Sözü dosdoğru söyleyen, şurda kaç adam kalmıştır!

Likâ dergisi, S. 29 [15 Haziran 2001], s. 3.

Bu şiir, şairin vefatından sonra yayımlanan ve "Bütün Şiirlerinden" oluşan Yıkıldı Bak Güneşin İskelesi (Hece Yay., Ank., 2006, s. 180-182.) kitabına 9. Beyit eksik olarak ve imlası değiştirilerek alınmıştır. Biz Likâ'daki orijinal nüshayı dikkate aldık.

ARZ-I HÂL

Kayıtlarda adın yok yaşadın mı eller gibi
Küllenen kaygılarsın vurulmuş yollar gibi

Yerinden edilmiş bir anlam konumunda
Safran bir yaz hayâlisin savrulan tüller gibi

Müphem bakışlar yutar bulutsu çehreleri
Dostluklar bir bir yiter sise batmış iller gibi

Kısrak sürüsüleyin yayılır enginlere yağmur
Menziller taş kesilmiş tutuklu yıllar gibi

Bu nice hâldir şiirden tarihten ve talihten dışarı
Şu mutantan ihanette geçersiz pullar gibi

İyi kötüye mahkûm adâlet zulme giriftâr
Hain makbul nâmus abalı damgalı kullar gibi

Zalimlere ganimet talan edilen devlet
Kuzgunlar iner kalkar deşilmiş canlar gibi

Derbederdir yurdumu yurt kılan herşey
Bitkin düşer umutlar kırılmış kollar gibi

Yüzler eskir sözler eskir silinir zaman mekân
Âkıbet kabre varır omuzlarda sallar gibi

Geçmez akçadır pazarı yok ne sevginin ne aşkın
Hangi kelâm açar bunu zora düşmüş hâller gibi

Hece dergisi, S. 32 [Ağustos 1999], s. 36.
Cahit Yeşilyurt, Yıkıldı Bak Güneşin İskelesi, Hece Yay., Ank., 2006, s. 219-221.

Cengiz COŞKUN (Ahmet Suphi DEMİR)

UYGUNADIM

Ters çevrilmiş kaplumbağalar güneşi duyar
Çevrilmiş kaplumbağalar ölümü duyar
Toprak sırtını duyunca kaplumbağaların
Analar rehnolunan oğullarını hatırlar

Sarışın bir hayale tapar kaplumbağalar
Mavi bir uçuruma bakar kaplumbağalar
Bembeyaz dünyalara akar kaplumbağalar
Vakit hep bir sese ayarlanmıştır
Saatler büsbütün geri kalmıştır
Uygunadım yürür uygunadım düşünür
Uygunadım ölür kaplumbağalar.

Endülüs dergisi, S. 5 [Eylül 1997], s. 5.

İÇERSEMELER

‘SAS DURUŞ!

Kedi besliyor üs’kattaki emekli
Merhaba kedi!
Miyavv!

YİRMİSEKİZ

Ayı kısa buldular kapıdan almadılar
O da girdi bacadan sırmalı bir şapkayla
Ömrünün son gününde iksire düştü çıktı
Şimdi Obeliks gibi bitmez kudret timsali
Sürüyor hükmü şubat dört mevsim yirmisekiz

Ahmet Suphi Demir müstearıyla, Patlıcan dergisi, S. 1 [Eylül-Ekim], s. 8.

Cevat AKKANAT

MAHZUN ÇOBAN ŞİİRİ

taze otlar kaynatırız dağlarda
ardıç kabuğundan cuğaralar sararız

yararız karnını soğanların da
kaşıklar yaparız yoğurtlara

atlarız terleyen bedenle ah
ha ırmağa ha ırmağa ırmağa

bakarız kaybolmuş kuzularımız
nasıl da koşarız dağ yamaçlarına

yani tırmanırız kanar parmaklarımız
sularız kan revan terimizle ağaçları

aşktır sonsuz bir destandır hayatımız
olur elbet bir gün bizim de bir tankımız

1998

Edebi Pankart, S. 10 [Mayıs-Haziran 1999], s. 5.

Cevat Akkanat, Sen Bir Sevda Ağacısın Türküler Büyütür Yüzün, Taşraedebiyat Yay., İst., 2000, s. 3.

HALK TÜRKÜSÜ

bize en çok lazım olan şey
tarlalar dolusu çürük domates

en çok lazım olan şey bize
cılkı çıkmış yumurta

bize en çok lazım olan şey
ıslıktır ıslık seri sesli bir ıslık

aktif tükrük bezleri en çok
en çok lazım olan şey bize

ne mi yapacağız bütün
bunları ne mi yapacağız

fotoğraf çekeceğiz yanacak ışıklar
patlayıp flaşlar aman aman!

alacağız başkanları
ayakların altına!

1998

Cevat Akkanat, Sen Bir Sevda Ağacısın Türküler Büyütür Yüzün, Taşraedebiyat Yay., İst., 2000, s. 6.

KORKAK TÜRKÜ

yılan sanıp hışırtıyı ormanda
silahına sarıldı bir sayın başkan

-korktu!

göğsünü sıvazladı bay komutan
kaçar gibi bir rüyadan
dağlardan esecek ıslığı düşündü çünkü
bir an

- korktu!

yular ve urgan çatan
gardiyan bir yüz
baştan ayağa haşmetle bakan
rüzgârdan nem kapıp
çayıra saldı köpeklerini

- korktu!

işte koyunlarında
korku ruhu
taşıyan bu adamlar
katran kararan
korkular üflediler

- korktular!

1999

Cevat Akkanat, Hüzn ü Aşk, LikâKitaplığı, Bursa, 2004, s. 49-50.

BEŞ BOŞ EMİR

bana bir kırbaç ver
vuracağım şu kara taşa

bana bir sopa ver beş
işbilmez eşeğim var

oooo paşa ver bana bir maşa
kılacağım emrime er

bana bir ip ver haydi ver
bağlayacağım şöyle bin başlı ejder

bana bir bıçak yeter
hava atacağım civa ver!

altıncı emri iste istersen boş-
ver isteme kalmadı kara denizde yer asker!

1999

Cevat Akkanat, Hüzn ü Aşk, LikâKitaplığı, Bursa, 2004, s. 51.

HAZİN KÜRKÜ

kiminle savaşıyor yenilecek bu şehr-i ordu
samsun ve giresunla ve dahi trabzon mu

güneşe cephe açmış ne telaşlı dalaşmadır
gösterin bize hani neredедir kıl kurdu

burdu buracak deyi korkunun ödü koptu
çarmıhlı bir çalımla halkın hayasın burdu

cinsi belirsiz derler çağcıldır oğlancığı
yalandan aslan olsun kudurdu da kudurdu

karadır karadeniz ve trabzonla savaşır
samsun ve giresunla boztepe değil ordu

2002

Cevat Akkanat, Hüzn ü Aşk, LikaKitaplığı, Bursa, 2004, s. 46.

MALATYA

taze şafaklar baharıdır şimdi o
mayıs ülkelerinden kayısı çiçeği
adımızdır muştulu çağlara büyüyen
malatya: gözbebeğimizdir şimdi o

1999

Cevat Akkanat, Hüzn ü Aşk, LikaKitaplığı, Bursa, 2004, s. 55.

MALATYA'DA KIRKÜÇ GÖĞ...

Kırk üç göğ ağarıyor üstümüze
Malatya ağıyor üstümüze
Savaş: bir kez daha üstümüze
Malatya boğazlanan ülke...

1999

Cevat Akkanat, Hüzn ü Aşk, LikaKitaplığı, Bursa, 2004, s. 55.

CEMAL SÜREYA'NIN
'KISA TÜRKİYE TARİHİ V'İNE
VE 'YEMEN TÜRKÜSÜ'NE NAZİRE

kahvede subay çok
bu nasıl eş(gal)dir!

1999

Cevat Akkanat, Hüzn ü Aşk, LikaKitaplığı, Bursa, 2004, s. 56.

ÜSKÜDAR'A GİDER İKEN
BİR KARA MENDİL

"Türkiye Emekli Subaylar Derneği"
Türkiye: Emekli Subaylar Derneği.

1999

Cevat Akkanat, Hüzn ü Aşk, LikaKitaplığı, Bursa, 2004, s. 57.

KANATLARI YERE DÜŞEN
BİR ‘BABA’ HİNDİNİN ARDINDAN
SÖYLER KARA KAMU TENEKE ÇALIP:

bir baba hindi
-hindi
-hindi
arabaya bindi
-rildi
-rildi
arabadan indi
-rildi
-rildi
hey Allah
hey Allah
Allah! Allah!..

1999

Cevat Akkanat, Hüzn ü Aşk, LikaKitaplığı, Bursa, 2004, s. 59.

Cevat ÖZYURT

İNSANLIK ÖLMEDİ YA

I.

nisan yağmurları güle ve
kızların gamzelerinde kelebeklere
ikindi çayı sunduğunda
şiirin yaprakları açılır
kırık bir bardaktan boşanır
kırk gelinin duvağı
zulmün sarı ellerine

bir yanda kara duvarı zındanın
akledilen ve belgelenen
bir yanda anamın ak sütü
dudağımda dua, duruşumda türkü
hesabımız meydanlarla
yürüyüşümüz dağlara
gam bekçisi değiliz ya

dağlara türküler söyletince Ferhat
soğuk soğuk köpürür sular yüreğimizde

gün bülbülündür elbet
gül dönmemişse gazele
ve acı da bülbülündür

II.

albümlerde antik bir mezardır şehir;
bahar türküleri aralığından
papatyalarla uslanmak adına
ruhumuz kırlara çıktığında
ses sahibini sürüklemiştir

nedense leyla
telefon numaralarından başka birşeydir
bedesten uçarılıklarından
geceleyin kollarıyla sarar bizi
bir ateş yakar kararttığı yerde
ay kadar uzağımızda kalsa da
ya bir ninni olur
ya ney'i ağlatır nefesi
insanlık ölmedi ya

Edebiyat Ortamı dergisi, S.9 [Ekim 1997] s. 6-7.

Çağrı GÜREL

YAKIŞIKLILIĞINI HİÇBİR ZAMAN YİTİRMEYECEK OLAN
İHTİLALE BOYANMIŞ BİR ADAMIN
GÖRÜP DE SÖYLEYEMEDİĞİ

Ankara
İhtilalim uzaklaşıyor
Yaklaştıkça sana

Kaya gölgesinden çıkıp da
Şu Kızılay Meydanı'nda
'Sesini kıs' diyemiyorum
Akşam ezanıyla
Söylenen şarkılara

Ankara?!

Ünlem dergisi, S. 6 [Temmuz 2000], s. 15.

Çiğdem ÇİLOĞLU

SÜMEYYE

Sancısız doğuş olmaz
Sancıların, doğuşların abidesi Sümeyye
Ağlamazsa göz, yağmur ikram etmez
Sızlamazsa öz, aşk terfi etmez
Devasa dertler budaklanmış derinliklerinde
Budama sevdalısı, budanası eller
Budayamamış dertlerini
Dipsiz derinlikler sende, aşk sende Sümeyye
Kahır sende

Göz göz yaraların hamilesi
Yaranı oklarına hedf edip
Cici kalıplarında kabuklar teklif ettiler
Aşkına aşığına bedel reddettin
Biliyordun çünkü
Muhterem acının hamilesi
Mukaddes aşkı doğururdu

Hayat verelim dedi sefihler, rahat verelim
En büyük sermaye sendeydi, bilemedi beyinsizler

Çile sendeydi, iniltinin saadeti sende
Bağrında bir gül gibi, itina ile
Gözünden sakınarak yetiştirdiğin
Acı, ıstırap
Sevgiliye en büyük takdim sendeydi Sümeyye
Sana takdim onda
Bilemediler
Akıllarını bilmeye devşiremeyecekler
Yürek sende, hayatın ta kendisi sende

İşkenceler bahasına tırmandın zorlu doruğa
Yalçın, hırçın kayalardan kahır depoladın
Yara aldın, hız aldın
Kayalar yuvarlandı Sümeyye
Ayaklarının, çilelerinin altından
Sen dorukta, aşkın dorukta kaldı

’98 Kayseri

Seyir dergisi, S. 5-6, [Yaz-Güz 1998], s. 36.

Davut GÜNER

DENİZE YAĞMUR YAĞIYOR

Denize yağmur yağıyor
Bir duraktayım ve üşüyorum
Bir iskelete dönüşüyor yüzüm
Yüzümü saklıyorum bir alaydan

Tepelerin oradan doğuyor
Palmiyelerle kuşatılmış yalnızlık
Uyuyorum kabuslar ve zeytin ağaçlarıyla
Yalancı bir ufukta yakamozlar

Deniz suskun bir ayrılıktır artık
Askerler geçiyorken kışladan.

Edebiyat Ortamı dergisi, S. 10 [Ekim 1997], s. 18.

SAVRUK SENFONİ

Geçmeyin, dedim de
Beyaz bir kuğu silkinirdi gölde
Bir ifrit geceyi yakıyordu
Trenler geçmiyordu sulardan
Şehri ikiye bölüp, mevsimler topladım
Penceremden
Sıkıntılarımı da göle boşalttım
Adamlar
Şubatı götürüyorlardı
Hey ne yapıyorsunuz, dedim
Oysa daha dün
Şubatla siz çarmıha gerilmiş yazgıydınız
Batıda şehrin mezarlığı
Kolları havrada mühürlenmiş
Ayakların yorduğu kiliseleri
Aşar bir kandil
Şubat gider kar görünür tepelerde
Buruşuk kağıtlarda savrulur senfoni

Yedi İklim dergisi, S. 102 [Eylül 1998], s. 17.

ŞUBATI AÇMAK

Kapılara, iki nokta üstüste
Çünkü pencereleri açıyorlar
Şehri yaralamışlar, ay ölüsü gibi yatıyor
Egemen çinli anladı ayın ölümünü

Paslanmış boru, sûr'u çalmışlar
Bir adam pijamayla dolaşıyor
Mutlaka deli olmalı
İskemleye de otursa olur sandalyeye de

Çocuk Musa gülüyor tevratta
Bungun çağı da yumuşatıyor kar.

Ünlem dergisi, S. 2 [Mart-Nisan 1999], s. 28.

Duhâ NUR

NİSÂ

“Ey Yahya Kitab’ı kuvvetle tut.”

En sahih sessizlik
kadın yüzüdür
tarih atmadan yazılmış
usta şiir dilidir.
Eylülün kıvamını
göçün melâlini berkitir
ak saçlarına.

o bilgin eliyle şehre dalan
işkillenip kaybolan İsa’nın
çarmıhı dinelir
çağın o mahzun ellerinde.
Evirip çevirip gün kapıya
gülünü komadan
goncayı dalına/kaygıyı
yanına katar.
Koynunda bir

kelime /bir oğul
şimdi şehrin parmak izi
senin gözlerindir.
Soylu Meryem gibi
geceyi homurtulu sessizliğinde
usulca bozan, ayaklandıran.
Ki gözlerin
o güzel vaktin ayracına
Kitab'ı dokur
Kaf/He/Ye/Ayn/Sad

Edebi Pankart dergisi, S. 6 [Eylül-Ekim 1998], s. 5.

Erdal NOYAN

ŞUBAT

İnce vehimlere çiziyorum
Son yarısını yüzünün
Silmeyi unutunca gözlerini
Sicilim bozuluyor

Mahcubum ve tedirginim
Biraz da kin tutarım
Tam burada bölüyorum zamanı
Resim kanıyor

Anlaşılmıyor acısı
Sıcağında bıçağın
Sonrası gölge vuran kısmı
Şubatı siyaha boyuyorum.

Bir Nokta dergisi, S. 157 [Şubat 2015], s.11.

Erdal SARIÇAM

BEYAZIT MEYDANI'NDAN SEVGİLİYE SESLENİŞ

Yüreği yerlerde bir deli volkan gibi
Sürüyeceksen eğer bana gelebilirsin
Bir ömür hep bir adım önümde kalkan gibi
Yürüyeceksen eğer bana gelebilirsin

Kuvvetimiz artmalı meydanları doldurup
Biz galip gelmeliyiz karanlığı öldürüp
Hakkı bulmak uğruna dağı taşı kaldırıp
Arayacaksan eğer bana gelebilirsin

Davamız bir olana esirgeme canını
Bu yolda gerekirse dökeceksin kanını
Elinde yeşil bayrak arşın herbir yanını
Bürüyeceksen eğer bana gelebilirsin

Gidelim ardımızda peygamber var sanarak
Gidelim ölümlere ölümü yâr sayarak
Allah'ın kitabını kendine ar sayarak
Koruyacaksan eğer bana gelebilirsin

Hazan dergisi, S. 17-18 [Ocak-Şubat 1998], s. 8.

Erkan ŞAHİN

ÇOK ANKARA AĞRISI

I.

Kuşlar yamardım yüzünün yaralarına
Kuşların yaralarına düşler yamardım
Bir hayli kardın camdan bakınca
Kalbimi öpünce bir kar kadardın
Uyudun da büyüdün mü Ankara
Tıpış tıpış yürüdün mü?

II.

Gelincik ordularıyla geçilmiş bir bedendim
Ya da etiyle ateşler alkışlayan…
Kuduz köpekler öpmüştüm caddelerimde
Kuşlara çarpınca kırılan kayalarını göğsünün
Bir fotoğrafını öpmüştüm
Çivi nehirleriyle yatmış gibi
gibi gül bıçaklanmalarının yanında

Kuğular soldu sularda
Kuyularda Yusuf
Gökte üç elma kaldı, kala kala

Kuğular soldu. Sular da.
Ama solmadı soluğunun kanaviçeleri
O öpmelerin arabı solmadı hâlâ
Böylece öğrendim
sevda kanamalara sağdan bir kumrudur.
Göğsüm varamamakla
çiçekli bir nar ağacı dağlarda

III.
Bir yağmur sayıklaması akarak
bak yamalarımdan
Ay göğsüme yaslanır gibi bir dua:
pul pul dökülsem kapılarına

dökülsem kanlı bir kalbe değin
bir kuş siccîlin şarkılarını uçsa
hamurumu aksa bir bıçak
pul pul dökülsem kapılarına
dökülsem karışsam sularına

IV.
Şimdi bir elif sürgünüysem
Etine cehennem batmış gibi
Sırtlan ısırıkları bütün camlarında
Yine ya içimin denizlerini her sabah

Ve bir firavun unut orada
Unut ne unutmalıysan
Asfalt salyalarından daha siyah.

Şimdi bir elif sürgünüysem
Etine cehennem batmış gibi
Sırtlan ısırıkları bütün camlarında
Kumdan kaleler yap yıkılsın için
Bir ağulanış yığ yüzümün avlusuna
Kamalara işle beni
Beni yuğlara
Yine bozgunlar emzir memelerinden
Alnımı şirâzesi yırtılmış bir gülle dağla
dağla! Dağlanışlar tünesin kanıma akşamları
Göğsünün tenhalığına değen elimi
del Dağlansın

Bizi ağlansın iki üveyik ötede
Gül bıçaklanmalarının yanında

Kİ BIÇAKLAR GÖĞSÜMÜZÜ
GÜLLERİN YÜRÜYÜŞÜ SANSIN

Karçiçeği dergisi, S. 1 [Kış 2001], Arka kapak dışı.

Faruk UYSAL

ŞİZOFRENİ

ruhumda babamdan devraldığım hazine
elbise dolabımda bir hayalet gizli
hangi yüzyılda yaşadığımı bilmiyorum
bin yıllık bir karantinaya aldılar beni.

tüm fiillerim, kiplerim, tiklerim sayıldı
kanımda bir miktar karbon çıktı
öyle yorgun, öyle gerginim ki
hiçbir terapi gevşetmiyor kaslarımı.

ay gibi ben de karanlıkta asılı kalmıştım ya
elbette ortaya çıkacaktır geçmişimdeki aşk da
ama ne güneşe kızdım, ne günü özledim
bir tek geçen zamana yazıklandım.

bir sonbahara daha giriyorum
o da damarlarıma giriyor sanki
herkes herkese kılıçlarını çekmiş gibi
içim dışım sarı yaprak seli!

hiç kimse istisna görmesin kendini
ben de herkes kadar suyum, yağmurum
kim dolabındaki hayaletle yüzleşti ki
ben de yüzleşip atlatayım bu sonbaharı.

26 Nisan 2001

Hece dergisi, S. 56 [Ağustos 2001], s. 19.

KUM TANESİ

beni bir rüyakâr çöl doğurdu
onun için omuzlarım geniş
sütbeyazdır uykularım
ellerim bile rüya görür
onun için sık sık terler avuçlarım.

beni bir rüyakâr çöl doğurdu
onun için düştüm yollara
aşk için
bu dalıp dalıp gitmeler ondan
bu titrek ışıklar, bu seraplar, bu susuzluk...

onun için bu tahammül bu paslı kilitlere
nal seslerine, nalbant çekiçlerine, bulanık sulara
tahammül 1000 yıl daha...

değil mi ki ben bir kum tanesiyim
rüzgârın eteklerinde doygunluğa erişir rüyalarım
gelmeden atlılar daha
öper uyuturum çölün bütün çocuklarını
öper uyuturum gözlerimi, ellerimi...

bütün zamanlar benimledir
vakitler benim
kim kovabildi, koparabildi ki rüyayı dirimden
varım 1000 yıla, önceye ve sonraya
ve sorgulara...

beni bir rüyakâr çöl doğurdu
hem rüyam hem ruhum çöl benim
çölden aldım sözümü
çöle gömdüm iki dizimi!

madem 1000 yıl sonra çöl olacak dünya
yıllarca yıllarca uyuyabilirim daha
baka baka yıldızlara!

25 Nisan 2002

Hece dergisi, S. 70 [Ekim 2002], s. 29-30.

Fatma ESTİ

ŞUBATTAN GEÇERKEN

kuşlardan beklemiyordum bu suskunluğu
aylardan şubattı
herhalde kış uykusuna yattılar
içim çekildi, kurudu damarlarım
aylardan şubattı, en kısa aydı
o gün bu gündür şubatta kaldım

kan kaybediyordu şehirler
mütemadiyen kan arıyordu birileri
bir kampanya ki
topyekun dahil edildik
matbuatta daimi ilanlar
açmaya korkar olduk gazeteleri

tam kırk şubat gördüm dile kolay
kırk düğüm, kırk çakıl taşı kıyılarımda
ama birisinde çok hırpalandım
bir sedyede unutuverdiler beni
hala pansuman edilmedi yaralarım

kuşlardan beklemiyordum bu suskunluğu
sanırım gökyüzü bir hile yaptı
şimdi rüzgar gülleri dev ekranlarda
beni bir sedyede unutuverdiler
her şubatta biraz daha yaralı

Dergâh dergisi, S. 267 [Mayıs 2012], s. 24.

ÇOĞUL İSİMLERİN ŞİKÂYETNAMESİ

öyle çoktuk ki yaşıyorduk yığınlarla
hep fazlalık, ilk elde gözden çıkarılan
 çoktuk ve kolayca harcanıyorduk masa başlarında
zayiat olarak bile geçmiyorduk kayıtlara

öyle çoktuk ki görmezdi bizi sayın büyükler
yazgımız kendimize mahsus
yalnız, kederli ve kırılgan
teşhisimiz kolaydı umuma açık mekanlarda
tedirgin bakışlar eğik yüzler

biz sakar ve ezik çoğunluğu nüfusun
o kadar çoktuk ki işe yarardık seçimlerde ve sayımlarda

bilirdik istatistiklerin hepsi safsata
bizi sevmezdi millî gelir
neye yarar bilmezdik gayri safi millî hasıla

bir varmış bir yokmuş gibi yaşardık
tanınmayan ülkelerdik haritalarda
dağlar omuzlarımıza göre biçimlenir de
esamimiz okunmazdı nezih mekânlarda

acımız dillendirilmeyecek kadar pespaye
olsa olsa arabesk güfteler dökülür dilimizden
bize göre değil
soylu histeriler, konserler, senfoniler
çok sesli yaşayan sayın elitler
hoşlanmaz kaba gürültümüzden

öyle çoktuk ki bir karmaşaydık çarşı pazarda
evdeki hesabı bozan biz
tekere çomak sokan
gözünüzü , kulağınızı tırmalayan
beyninizde zonklayan
tahammül sınırınızı zorlayan hep biz
yine de filminizde muhtaç olduğunuz figüran

öyle çoktuk ki boy veriyordunuz yokluğumuzda

sayısız basamaklardık acımasızdı adımlarınız
iç sokaklarımızda kaldık hep
köşesiz kaldırımlarda dolandık
derin bir sessizliğe gömüldü masalımız

Dergâh dergisi, S. 276 [Şubat 2013], s. 4.

Fatma ÖZLÜ

KIYIYA VURAN ŞİİR

İsyanım bir demet gül şimdi
gözyaşımdan ıslandığım bir gecede
sonbahar'ın son baharım olduğuna
hükmolundu.
Bilmek istiyorum
hangi aşk beni yeniden öksüz barıkabilir
yaprak yaprak eksilen ömrümde
sükût… kanlı kelimeleri
nasıl kıyam ettirir.

Suskunum şimdi
bir çocuğun gözyaşlarından
dağılan kıpırdanışı andırıyor
suskunluğum
düşlerime yorgun güvercinler
konup, kalkıyor.
güneş
arsız bir akşamüstü

narin dokunuşlar bırakıyor denize

soluğum kesik,
çığlıklarıma martılar solo düzenlemiş
denizin tahammülü yok
cesedimi taşımaya
kıyıya aksediyor çirkin yüzüm
kıyı:
kurtuluşum benim, sevgilim.

Kalem ve Onur dergisi, S. 13-14 [25 Nisan 1997], s. 78.

Fatma POLAT

SEN DE AĞLA

Mekandan öteye hicret var, zaman aynı zamansa
Hangi iz şimdi sevgiliye gider, hangi mağara Hira'dır
Sevgililer Sultanı bak ve haykır zulmetine asrın.
Biliriz, gönül bilir, lâkin dil lâldir.
Aşk ki, susmuş mahzun bir mahkum
Şimdi hangi şairdir Kâb bin Züheyr!
Ve hangi kasidedir Bürde
Kandırılmış dünyaya inat
Sarsın yürekleri yeniden aşkın
Uzansın daha da uzaklara, kalbe giden tüm yollar,
Yıldız yıldız olsun insan
Bilesin karanlıktır gece
Yıldızlara gece kardeş değildir.
Kalleş kurşunlara hedeftir yüreğim.
Varsın kin kussun kuytulara
Belli aranan umutlardır artık
Nurunu yitirmiş bir yığın şimdi kalpler
Ve kalpler karanlık yalnızlıklarla örülü bir kafes
Uykular, gönlümden sürgündür uykular
Yollarda sapsarı sarhoş yapraklar

Hüznün şimdiki adı ise sonbahar

Matemler bağla sen de

Sen de ağla bizim için ey Sevgili

Ne olur sen de ağla…

Kırağı dergisi, S. 26 [16 Nisan 1997-30 Mayıs 1997], s. 8.

Feride NİLGÜN

SÜKUTUN ALTIN ZEHRİ

I
güven giyotinle doğrandı
yerleştirildi belleğin en küçük hücrelerine
deniz, kum, güneş ve rüzgar dörtgenine
fatura ödendi bugün

yağmalamanın modern ve klasik
tanımı yapıldı ardından
yılan başlı bir ağzın salyaları
yeryüzünü kirletirken

çığlıklar ve sessizlikler arasında
başa çıkamadığın devingen ruhunla
ne haline yanan bulursun
ne de şikayet edecek derman

II
ihanetin belgesi elinde yürürken çaresiz
at izinin it izine dönüştüğü yollar
ki bacaların gri dumanlarından oluşan hüzünler
uludağa taşınıyor

derman ocaklarının önünde
mıhlanmış bir yığın insan
ellerinde şifa, yüreğinde sevgi nerede
bacıyanı rum dirilimeyi bekler
söyle fırat yine delidolu
erciyes'in taşı sert mi
sükutun altın zehri henüz bitmedi mi

bak gece örgüsünü örüyor
görüntülerden
yosun renkli mezar taşları dekor oluşturuyor
biliniyor gözlerinden yavaş yavaş
talan edilir ve kuşatılırken
elveda bile diyemediğin hayalin

bırak bunları
kendi mağaranı ara sen
yalnızlığın yontucu ustasıyla
başlamadan delirme seansları

Yedi İklim dergisi, S. 91 [Ekim 1997], s. 28.

Hasan Hüseyin KOZAK

AY IŞIĞINDA KOŞAN TAYLAR

Kırmızı alınlarında tek gözlü adamlar
ay'ın özellikle dolunay
geldiler duruşunu bozmak için
tarih yeni başlamıyor üzengisiyle
atlarını mazmuzlamaya
ve üzengisini köle gibi
ayaklarıyla keyiflice çiğnetmeye

Ey yeryüzünün ulları ve gök
yüzünün her bir kıvrımında damla
damla kılıçlara su veren özgürlük:

mülevves ağızlarında ateş isyanı
ellerinde hep mızrak
barındıran hatem vurulmuş gönülleri
asırlar var ki nefes nefese
durduramadılar koşan tayları

sırların sırrı gizli avucuyla
küçük taşları taş ve gülle ve aşk

lügatiyla yoğurduğu cengaverleriyle
“ve ma rameyte”

/o gece kervanlarla gelen haber
değil ki parçalanan
taşlaşmış kalbimize doğan ay’dı/

kavruk çöl toprağını dindiren
parmaklarından yaramıza tiryak
eczan ile anladık hasreti

söyle ey şair söylemek vakti
yer ve gök ordularıyla
sonlandırmaya geliyor ateş saltanatını
kim durdurabilir böğrüne
avcuyla aşk sıvazladığı tayları

kırmızı alınlarında tek gözlü adamlar
geldikleri gibi gidecekler ateşe
Ay’ın özellikle dolunay
muhteşem hatırı için

Yedi İklim dergisi, S. 85 [Nisan 1997], s. 24-25.

Habil Tigin TECİMEN

AĞIR

Abdullah Gül'e

I
sular akıyor
nehirleri korkuttu dağ sızıntıları
dayanmak için eğitilmiştir
hafif meşrep değildir dalgaları
yazgıdan çizgiler yaptırmak gelenektir
alnının ortasına
adalet bakanı, kamu maliyesi, yuri'nin hücresi
bizimle oyun oynuyor

topaç sancısında vınlayan gezegen
tanklar, bombalar, banker köstekleri
neden hep galip olan taraftan

II
yaz bitti, hey güneş
ülkene dönsen

çöp tenekesi müflis terle dolu

III

ne kadar bekleyeceğiz
19. yüzyıl ve bütün hilâl ayları
ne kadar kalacak Üşüyen Şehirler başlığı
Yürüyüş Gazetesi'nde… el yazım akar

IV

en kutsal şeylere dudaklar uzanır
zaferi dudaklar kutlar
niçin nar bir dudaktır ve de elma
cinler ateşe gelir, ateş dudağa
meşeler yanar karların boşluğuna

V

mendil beyazda ne siler
beyaz kâğıda, casus kırmızı kalem sardı
L'Etat'ın mezkûr rengi
seni harcayacak
düşman bir resme fırçanı dökecekler

VI

sesinde Çözümleme Şahı olmanın ağırlığı
münhal stratejileri öğretme sözlüğü

öfke ile sabır arasında biteviye gidip gelen yelkovan
üstünden gözlüklü gemiler geçer
ağır, anlamsız, yayışkan gemiler
gözlüklü bir hayat başlar, gün uğurlanır
ayak tabanında… bir boşluk

VII
babasının kucağına atılır
futbol topu, okul forması
onu serbest bırakmaz
çocuksa da gözleri
merhameti tanımaz

VIII
opera bitmez daha
ödül dağıtacak kulaklara
irkilen bir çığlığa katil
ve doğan güne ilk kanat
kadın başını örtecek uluorta

IX
yeni adamlar geldi ve gitti merkeze
nasyonalist hükümet; Hristiyan nasyonal
Luther'e yeni bir şerh yazıldı

X

her cumartesi ve her pazar
ağır ve sahipsiz ve film ve hayat
sürebilir mi?

Yedi İklim dergisi, S. 111 [Haziran 1999], s. 18-19.

Hayrettin TAYLAN

ŞUBAT KIYMIĞI

1.
doğmuştu , güçlülüğün dillendiği sessizliğin mazlum güneşi
arınmıştı, karşı kutbun yarasalarının yasalarından, ışığımız
gidiyordu, fırtınalı havaların yelkencisi milli görüşünün dalgasıyla
batılın zail olduğu hakkı'n ziyalarındaydı o'nurumuz
nadasını özleyen yağmurun rahmet sonrasının adılıydık
bin yıllık ortak bağın yeniden üzüm verdiği tarihsel yazgının muştusuyduk

2.
küfrün haritasından, arınmışlık aynasında kendimize dönüş yurduyduk
küresel sülüklerin emdiği vatan bağrımızın adil düzenindeydi bağrımız
artık, bin yıllık elif'in alfabesinde, osmanî cümleydik
artık, bin yıllık kardeşlik kitabımızda, hira'nın kelam güvercinleriydik
artık, bin yıllık tarihin talihine ekli kader cinaslığın simurguyduk

3.
karşılığı olan devamı pak davanın halis yolcularıydık
hasreti olan mecnunluğun sevi çölünde leyla'ya kum tanesiydik
düşüncelerimizin getirdiği yer, düşlerimizin götürdüğü yar'deydik
yakındık bir'e, uzaktık kabil ikiliğinden

biz gibi dizili teşbihlerin tespihinde diriliş imamesiydik

4.

yüzyıllık tohumdan, çınar oluşumuzun adil dallarıydık
kulluk mizanımızda, kardeşçe tartıldığımız yalnızlık çağının dirilişiydik
artık, aynı muştunun gelecek zaman çekimindeydik
artık, aynı görüşün güneşinde dirilişin sıcak iklimiydik

5.

şubatın kıymığı milli bağrımızı delince
kapital sülüklerin maşaları yürek yurdumuzu meze edince
çaresizliğin gözyaşlarında sel olduk, yabancı yellere toz olunca
yılların birikimleri , hain bir gecenin puslu ve paslı imzasıyla bir olunca
savrulduk, kavrulduk, tükenişin giyotinlerinde kesildik öylece
yeniden doğmak için atıldık, sistem mühendisliğinin kuyularına “derince”
yeniden dirilişe çentik atmak için yedi düvele dağıldık öylece

YÜZYILIN MÜCAHİDİ

28 Şubat Mağduru ve Mazlumu Necmettin Erbakan'a

1.
milli direnişe güneştin, bağrımızın y'amaçlarına
uzaklardan gelen mistik ve sıcak iklim gibi yüreğimizdeydin
insanlık hareketinin can ışığıydın, adil okyanusunda yüzerdi bülbüllerin
gül medeniyetinin muştuluk aziziydin,
duruşlar ve duruşmalar yolculuğumuzda simurgun özüydün
erdemin ummanında paklanırdı habil çizgimiz
dirilişinin çok ötesine servet sahibiydik, bilirdik uyanışı

2.
bilirdik, milli şuur için damla damla birikmeyi
bilirdik, bütün dünyanın kucak açtığı " hira" düşünü
bilirdik, tereddüt romanında kendimize dönüşü
bilirdik, yedi düvel kabil sülüklerinin mühendisliğini
bilirdik, fırat ve sakarya'nın kardeşlik yürüyüşünü

3.
kendini uyandıran bütün insanlığı uyandırış atlasındayız
her renkle birlikte yaşamak haritasını tümleyen ilmi nesilleriz
Küdüs'üz, Bosna'yız, Eritre'yiz, Halep'iz, Bağdat'ız, İstanbul'uz
Selahattin Eyüp'üz , Hacı Bektaş'ız, Mevlana'yız, Fatih'iz

iç denizleri kirlenmişleri arınma telaşında, yunus düşüyüz
sahip oldukların, taşır bizi dikenli denizden nur dağına
başkalarını kurtarmak için çabalayışın nuh'u gibi aştık kendimizi
inancın dev çınar gölgesinde ılık esintilerle aştık kendimizi
dersin dersinde, kendimize gelişin paftalarında geldik mücahidim

3.
kendi vatanında, kendini yabancı hissedişi yenmekti uyanışımız
tüketilmişliğin filmini izleyen, oynayan değil, bin yıllık osmanî'dir duruşumuz
yağmur yağar, edebi veçhemizin yeni türkiye'sinde
uçar gideriz, efendimizin mağarasına en ince çizgilerle
nur topunun yolunu her yere yol kılmaktı, sancımız
hoşgörünün gökkuşağını taşıdık, vicdanımızda
milli görüş üstüne kurduk, sonsuzluğun o'nur gökdelenini

4.
en güçlü arzu kadar hızırdık, hazırdık mutlak doğruyu taşımaya
güzelliği, refahı, düzeni ve ilmi ahengi sağlayan erinç pınarlardık
nur cemalinin sözsüz romanlarında okunan karakterdik, bu dava için
çok eğilimli olan eğrilerden arınıp duruşunda durulanan sevi doğrularıyız
adil bülbüller uçurdun, gül muştusuna
artık, biriz, kardeşiz, eşitiz aynı yürek coğrafyasında can mücahidim

5.

değirmen taşındaki zekâmızı mutlak yola öğüten, eğiten ehli sünnetin yıldızıyız
güneşinle aydınlık geleceklere uzanmış varsıl haller arifiyiz
ana'doluyuz, saf, içten, merhametli, inancı için cengâver
öykünüşümüz yok, duruşuna öykümüz yazılır, okunur milyonların kalbinde
kendi ilkimizin prizmasında yanar ufkun, utkun, huzurun geleceği
buhranlar anaforunda, eriyen neslin direnç kaynağıyız
yüreği incinmişlere ince tanesi, inceliğin, güzel ilmin narıyız
kendinle yarışan, kendini bilip rabbini bilen ab-ı aşkın zerresiyiz
kendi atlasımıza birlikteliğin, hizmetin rengini katarak dirilişin damlasıyız

6.

algı okyanususun, damlayı susuz sulara öğreten ufuk ışığımızın
olgu göğünde hepimizi yıldıza çeviren samanyolusun
milli düşüncelerle, adil gerçeklerle, hikemi yollarla sana geldik
kırık yürek testinden, susamış geleceğimizi içirmeye geldik
yüzyıllık hareketinin yüzen sevi şifresini almaya geldik
zihnimizin ummanındaki yunusumuzla
algımızın adıllarında aklanan rasyonel duruşumuzla
dirililişin durulandığı ufkun ötesinde, hep kalmaya geldik

7.

suyun susadığı utkun aynasında, gönül eri olmaya geldik
kendimize geldik, kendimizde kalıp doğru olanı yaşamaya geldik
yitirilişlerimizin betik dilinde, dil dil huzur destanı yazmaya geldik

çekirdekten mahsule kadar emek olmaya, ölümsüz kalmaya geldik
medeniyet denklemine işlem, ömr-i muttasıl kalmaya geldik
kültür, ilim, sanat, aşkın ana'dolu yüreğinden tüm dünyaya sayfa olmaya geldik
tüm insanlık için, sonsuz nurun bayrağını gönüllere sallandırmaya geldik
kendimize geldik, sana gelmeden önce adil düşüncelerle nur- ı sultanım

Hicabi KIRLANGIÇ

DAĞLAR GÖRDÜM…

Dağlar gördüm birbirine yaslanmış
Dünyaya ağlayan bulutlar gördüm.
Ve yürekler dualarla ıslanmış,
Yollara serilmiş umutlar gördüm.

Aşklarımız defterlere yazılır,
Gülüşürler yasaklanır çiçeklere.
Uzayan yol seni de ölüm alır,
Yıldızların sırtı gelince yere.

Bu yerde duramam ben acelem var,
Hesabım var geceye verilecek.
Bana sesimi verin eriyen dağlar,
Yıldızlar beni sesimden bilecek.

Biraz öte git ölüm ne yakınsın!
Benim ruhumla halvetim var daha.
Hele gökler ziynetini takınsın,
Yüzüme gülecek sabahlar daha.

Düşçınarı dergisi, S. 5 [Temmuz-Ağustos 1997], s. 49.

Hicabi Kırlangıç, 3 Defter, Ebabil Yay., Ank., 2015, s. 66.

SÜRÜ SÜRÜ KUŞLAR ÖLÜYOR

Sürü sürü kuşlar ölüyor
Ağıtlar yükseliyor kavaklardan.
Getirdiğin yağmurlar aşkına söyle
Mecnun yanımı kim kurcalıyor?

Kalbimin öte yanı kayalık
Fırtınalar yakın.

Bir sözüm mü kaldı söylenmedik
En ıssız yerinde bu şehrin, bu gecenin?
İçimde eski zamanlardan kalma bir cezbe.
Getirdiğin yağmurlar aşkına söyle
Susayan kim cinnetime?

Pencereme güneş eridi
Aklıma çözüldü saçların.
Düşlerime taşan bir ırmak gibi
Köklerimi topraksız bıraktın.

Zalimce geçiyor rüzgâr ormandan
Yedeğinde mehter marşları.

Ellerini bıraktığı yerde bulamayan ben miyim?
Ben rüzgâra kapılmış bir öbek keven miyim?
Oysa ben bir gürgen olmalıydım kökleri muhkem
Sığırcıklar sığınmalıydı dallarıma.
Böyle durumlarda intikam yeminleri mi etmeliyim?

Kanatıyor kalbimi bu şarkılar
Hayra yorma esareti.
Bende esaretin ıssız yanları var
Sağlama al düşlerini.

Düşçınarı dergisi, S. 12 [Eylül-Ekim 1998], s. 37.
Hicabi Kırlangıç, 3 Defter, Ebabil Yay., Ank., 2015, s. 71-72.

GÜLLERİ SOLDURDUN

Oldu olmayanlar gülleri soldurdun
Takılıp aklına yüzlerce sarmaşık
Yekinip durdun

Şaşırdın mevsimleri ihanet ettin fulyalara
Ağlasan onur olurdu
Sustun
Sustun da gülleri soldurdun

Artık yalnızsın
Şubatlar yirmi sekizdir çaresiz
Karlar bu toprağa belli maksatla yağar
Rüzgârın hangi maksatla estiği belli
Bitkinim sevmekten bu toprağı
Seni yalnız başıma yalnız bırakmaktan
Masalarla özdeş görmekten seni
Bitkinim masalara tapınmaktan

Başını alıp giden ağaçları sana yeğlemekteyim artık
Dimdik duran ağaçları ve masa olmaya direnen

Buraya cismimi bıraktım bu çamurlu ülkeye
Kalbim yeni bir ülke arıyor kök salacak yeni bir toprak
Çamurların hoyratça kırıldığı bu yerde
Seni yalnız bırakacağım

Oldu olmayanlar gülleri soldurdun
Damarlarım kurudu gülleri sulamaktan
Sense çıkıp ölümümü duyurdun

Bitkinim ölesiye gülleri sulamaktan
Vahşi atlar gibi dizginlemekten şiiri
Bütün harfleri alnımın çatına boşaltmaktan

Düşçınarı dergisi, S. 13 [Kasım-Aralık 1998], s. 10.
Hicabi Kırlangıç, 3 Defter, Ebabil Yay., Ank., 2015, s. 76-77.

ÖFKEM ÇAĞLIYOR

Öfkem çağlıyor
Beni kuşatan zulmete kahrediyorum
Öfkem çağlıyor sükutu duyamıyorum

Sen kuşluklarda güneşe dönüp ağla
Adımı boşluğa bırak sen kuşluklarda

Karanlık ağızlar harfleri karartıyor
Türküler boğuluyor kargaların seslerinde
Yalnız kalırım yıldızlar olmasa biliyorum

Seni seviyorum direncim artıyor
Direncim arttıkça seni seviyorum

Şafak söküyor zulüm çırılçıplak
Geliyor heyula bir dev gibi
Üstüme üstüme yuvarlanarak

Kurtarıyor beni bir ezan sesi
Kalbimi korumaya alıyor dualar
Kalbimin üzerinden söküyor şafak

Öfkem çağlıyor
Yangınlar doğuyor çığlık çığlığa
İbrahim kılıyor seni sevmek

Al renkli kelebekler konuyor düşlerime
Küllerim güllere dönüşüyor

Edebiyat Ortamı dergisi, S. 2 [Mart 1997], s. 26.
Hicabi Kırlangıç, 3 Defter, Ebabil Yay., Ank., 2015, s. 63-64.

Hüseyin AKIN

KARANFİLİ KÜSTÜREN ÜÇ ADAM

Suyu çağırıyoruz
Su
Kanmıyor çağların kıpkızıl uykusu
Uyku/su
Dalını uzatıyor nar çiçeği duaya
Çiğnedikçe çiğniyor göğün mihrabını
Karanfil küstüren üç adam
Gölgeleri taşmış sırtlarından
Dayanıp mağaranın ağzına değin
Beton beton / Ton be ton
Boşluğu
O malum sarhoşluğu
Çağcıl bakışlarıyla nasıl da sıvıyorlar
Boşaltıp ağırlığından usu
Havada
Karada
Ve
Denizde
Dizboyu aykırı salınışlarla
Namlunun ucunda bir gece vakti

Erirken ay
Yüzlerinde hâkî somurtuş bıçakları
Uhud dağı
Bedir kuyusu
Ve basıp karanfil kokulu rüyalarını çocukların
Şafak sökmeden daha alfabeyi
Dört bir yandan
Dört bin kez
Fatihaya pusu…

Karanfil küstüren üç adam
Bozmadan duruşunu
Külbozumu ağzının az ötesinde
Devrildi ocak
Hep bu külle doğurdu kendini
Çoğaltarak bir kuzgunun sesinde
Ve düştü sancak
Az ötede bir dağın
Dağ dedikse gök misali bir dağın
Kükremesinde
Eğildi su
Geçerek bakışlarından
Kutlu bir çağın
Yürüdü çöllere
Nehirlere ve göllere

Dayandı mağaranın kapısına
Mahpushaneye
Eridi su
Dindi toprağın kadim korkusu
Korku/su…

Yorumladı gözyaşını karanfil
Aktı gözpınarlarından
Karışmadan söze
Cebrailin kanadı
Değdirince ipeksi ellerini
Karanfilin yanağına gözyaşı
Çok yakından ölümleri kanadı.

Üç adam
Üç nazar
Eşeledikçe artan üç toplumezar
Ellerinde sivri uçlu kelimeler
Anlatılanı yeniden anlattılar
Dondurdular güneşi
Dişlerinin arasında kıskıvrak gülüşlerle
Suyu ateşe attılar
Ayrıldı su.

O güne değin

Su olduğunun farkında

Değildi su…

Hüseyin Akın, Çöl Vaazları, Birey Yay., İst., 2001, s. 7-10.

Işıl ÇIRAK

FETRET GÜNLERİ -I-

Silinmez intiharın parmak izleri
Kanser üzerine tezler üretiriz cenaze evlerinde
Paslı bir hançerle aşarız dehlizleri

Bir denizanası keser önümüzü
Kutsanır barın kutsallığı kambiyo defterinde
Eski bir hüzünle karşılarız güzü

Sivildir ihanetler bitmez kedi düşleri
Yasaklanır gülün ikonası tacirler manastırında
Karartır gökyüzünü yarasa gülüşleri

Gül soyludur şiirim sorgular yeryüzünü
Solgundur emeğin tarihi fetret günlerinde
Unutur şairler sevdanı gülyüzünü

Yedi İklim dergisi, S. 94 [Ocak 1998], s. 31.

FETRET GÜNLERİ -2-

Şuaranın dili peltek şu ara
Ölmeliyim bu kış kanser kalmaz bahara

Susam yağıyla ovulmuş bedenler ıslak ve tüylü
Kanayan ilişkiler ihanete hükümlü

Muhabbet kuşuyla bir kafesteyim üç aylara gireli
Kalemim sevda uçlu defterimse kareli

Sis içindeki vadi gizliyor cinayeti
Dişi bir kedi keşfediyor cinneti

Cinleri kovuyorum şiirin bahçesinden
Dinledikçe ürküyorum şairin lehçesinden

Yedi İklim dergisi, S. 96 [Mart 1998], s. 28.

İbrahim ERYİĞİT

ÖRTÜ

-sitayişle bahsedilen mergup karanlığa-

Örtüsünü üzerinden attı artık bireysel çıkmaz
birer birer raksa adanan adımlarla
sinsice gizlendi heyecan saçan sokakbaşlarına
kadınbaşlarına hiç giz vermeyen vitrinlere asıldı

Kırılmayan bir gün ışığı yansırken
dul ve yetim ücretlerinin eksiltmediği berekete
soylu zaman üçgenleşip şablonumdan kovuldu
gül açan alnımın iffetinden hesapkaç kuvvetiyle
mahcubum yıllarca selamlanan meleklere.

Karanlığı hafifletmiş ıslak sokakların şerrine
karşı şehrin abidelememiş gökdelenlerinin
altında kalan sığınakların soyu tükenmiş insan
kokan güvenilmezliğinden yola çıkarak üretilen
her çare taslağı çizilmeden kaybolur ya işte öyle
hergün gibi bugün de hayat bilançosunun soyut
grafiği biraz daha düşer durur sokaklarda para

insanın gerçek rengini ele veren turnusol kağıdı
olarak algılanır olalı beri…

İbrahim Eryiğit, Eylülde Su, Beyan Yay., İst., 1998, s. 51-53.

HAYATIN BÜYÜSÜ

hayatın metin
büyüsü boşlukları
bozuldu. doldurdu
damarlarımı.

şablonum
kırıldığı
vakit
kanattım
gezindiğim
alanlarınmetrukyüzünü.
solunca hüznün yeşerttiği umut
rahmet olarak çarpınca yüzüme yağmur
karakutusu çözüldü kalbimin
çeperlerinden
süveyda sinyalleri aldığımda
çok geçti.

sökün
beni
kalbimden
kazıyın
gözlerimin
izini
yüzünüzden

ustam hayat
kardeşim ölüm
olalı beri
aşkın yığın katli namına
ben yokum.

Düşçınarı dergisi, S. 5 [Temmuz-Ağustos 1997], s. 48.

SIRP SINDIĞI MEDYA SAVAŞI

İnsan Oluşun Hikmeti Ne ki/
Ayakların
ve ellerin
ve alnın
toprakta kapladığı alana tâlip
sırf yaratana inat olsun için
yüreğimizde saplı bir bıçak (:sırp)

Sığındığımız rabbe karşıtlar zaman kollar
kollarımız dost kucaklaşmasına hasret
şehrin kaldırımlarına düşen alın kârımızdar
hasedinden çatlasa da organize şirk (:medya)

İman Edişin Hikmeti Ne ki/
Şehrin nâzım plânına uygun yapılarımız
ve ayakkabılarımız
ve/veya radyan gövdeli lâstiklerimiz kadar
yer kaplıyoruz dünyada.

Bakışımız şeytanî imge donanımlı
kârımız banka bilançolarına koşut
yüreğimiz kilit
beynimiz işgal altındadır.

“Ey Örtüye Bürünen! Kalk ve Uyar”

Seviye dergisi, S. 5 [Ocak-Şubat 1998], s. 19.

İbrahim DEMİRCİ (İbrahim KARDEŞ)

REJİM MARŞI

Bir sistem biçilecek, bir rejim dikilecek
Bisturilerle yurdun ciğeri sökülecek
Frenk diyarlarından merhemler çekilecek

Bilmem hâlâ ne diye akıldasın ustasın
Unutma ki ey halkım kopkoyu bir pustasın

Aklımız çimentodur, bilim betondur bizde
İhanet dosya dosya, yalan ton tondur bizde
Toprak su rüzgâr ateş, en acı sondur bizde

Bilmem hâlâ ne diye dindesin imandasın
Unutma ki ey halkım şeffaf bir zindandasın

Elimizde makaslar, vicdan keser din biçer
Kapımızda kavaslar, kılık ölçer don biçer
Kafamızda takaslar, nefret eker kin biçer

Bilmem hâlâ ne diye ahlâkta namustasın
Unutma ki ey halkım bir sırça fanustasın

Gündüz ayran içeriz, geceleri şampanya
Kan içmek isteyince açarız bir kampanya
Anya manya kumpanya, İngiltere Almanya

Bilmem hâlâ ne diye haktasın hukuktasın
Unutma ki ey halkım derin bir kovuktasın

Çağdaş uygarlık yolu, bin bir dikenle dolu
Bir yurttaşın uğruna, sindiririz bin kulu
Düşmana göz açtırmaz, devrimin uzun kolu

Bilmem hâlâ ne diye yoldasın yordamdasın
Unutma ki ey halkım daracık bir damdasın

Bizim dam lastik gibi bir uzar bir kısalır
Görenler inanamaz, bakanlar hayran kalır
İnsanı tanırsınız, her şeye kusur bulur

Bilmem hâlâ ne diye candasın insandasın
Unutma ki ey halkım vurgunda talandasın

Tarihin nâmı turizm, Fatih'in şânı metâ
Ayasofya müzedir, pek laikiz sureta
Gün ışığı da olsa, bulaşmaz bize hata

Bilmem hâlâ ne diye akılda mantıktasın
Adına rejim denen çelik bir sandıktasın

Mutluyuz umutluyuz, parçalı bulutluyuz
Olimposlu Süphanlı, gün gelir Nemrutluyuz
Biz hep bize benzeriz, eşsiz benzersiz soyuz

Bilmem hâlâ ne diye insafta iz'andasın
Adına sistem denen tek gözlü mîzandasın

Minareler süngüymüş, kubbeler de miğfermiş
Sinan müslüman imiş, Selimiye zafermiş
Nizam-ı âlem imiş, cihad imiş sefermiş

Bilmem hâlâ ne diye İslâm'da Kur'an'dasın
Hâline şükret halkım, oruçta kurbandasın

Memleket çiftliğimiz, millet uşağımızdır
Kavramlar kırbacımız, dil oyuncağımızdır
Dürüstlüğün teşrifi, kıyamet çağımızdır

Bilmem hâlâ ne diye lisanda kamustasın
Unutma ki ey halkım modern bir mahpustasın.

İbrahim Kardeş müstearıyla, Yeni Şafak gazetesi, 01.06.1999.

KONUŞAN TÜRKİYE

I

Türkçe konuşmak istiyorum
Ya şovenist diyorlar ya faşist
Bu gâvurca kelimeler ne? diyorum
Laiklik kırbacını şaklatıyorlar
Çok değerli, tarihsel bir kırbaçmış
Öyle söylüyorlar
Oysa ben yalnızca konuşmak
Kendimi ortaya komak
Ve paylaşmak istiyorum.

II

Eşitçe konuşmak istiyorum ben
Geri kalmışlığını sakın unutma, diyorlar
Geri dönüp ileri geçmek istiyorum
Ayaklarıma çağdaşlık prangaları vuruyorlar
Son model, sağlam prangalarmış
Öyle söylüyorlar
Yer altına merdivenler döşüyorum çaresiz
Casus güvercinlerden sakınarak
Gizli kuyular kazıyorum göklere doğru
Köstebekleri atlatarak.

III

İnsanca konuşmak istiyorum ben
Papağanları övüyorlar bana
Ucuz ve kullanışlı kasetlerimiz de var diyorlar
Ön ödemesiz peşin fiyatına taksitle
İstersen kredi de açarız sana
Atam diyorum, Âdem diyorum, adam diyorum
Charles Darwin Cd Rom'u yolluyorlar maymunlarla.

IV

Müslümanca konuşmak istiyorum ben
Allah'ı oyuna sokmak kurallara aykırı diyorlar
Kuralları kim koyuyor peki? diyorum
Biz diyecek kadar açık sözlü değiller
Akıl diyorlar, bilim diyorlar, tarih diyorlar
(Para kasalarını, silah sandıklarını, arsenik şişelerini görmediğimi sanıyorlar)
Aklın kulağında şeytan fısıltıları var oysa
Bilimin gözünde şeytan gözlükleri
Tarihin dehlizlerinde şeytanın kahkahaları
Eûzü billâhi mineş-şeytanir-racîm diyorum
Şaşırıyorlar
-Bugün cuma mı? Cami nerede? Cenaze mi var?

V

Erkekçe konuşmak istiyorum ben
Parfümlerle bayıltmaya çalışıyorlar beni
Uyuşturucularla ayıltmak istiyorlar sonra
-Odamıza dağları çağıralım kadınım
Yaylaları serelim balkonumuza
Kızımızın ellerine kına yakalım
Kınayanın kınamasına aldırmadan
Erliğine mukayet olsun oğlumuz
Kıskançlıkla koruyalım namusumuzu
Gözümün nûru, gönlümün sürûru...

VI

Kürtçe konuşma diyorlar bana, bölücülük yapma
Kurtça konuşma diyorlar, hukuk var, adalet var
Kartça konuşma, kabalığın lüzumu yok
İstersem Kertçe, Kirtçe ya da Kortça konuşabilirmişim
Azgelişmiş toplumlar için üretilmiş
Özel ulusal dillermiş bunlar
Sözcüklerin anlamı duruma göre değişirmiş

Aptalca konuşmaya zorluyorlar beni
Oysa ben aptal değilim

Aptal numarası yapmaktan da sıkıldım artık

Fransızca konuşursan enteldir adın
İngilizce konuşursan işbirlikçi sayılırsın
Arapça konuşursan ya ümmetçi ya mürteci
Farsça artık Mevlâna'nın değil, mollaların dili
Almancada Hitler kokusu var, Rusçada Stalin tortusu
En iyisi diyorlar bana, ey Türkiye vatandaşı, sen
Vazgeç şu konuşma sevdasından
Avuçların patlayıncaya kadar alkışla!

VII

“Ya ben öleyim mi söylemeyince” demişti şair
Söyledi ve ölmedi, konuşuyor bugün bile

Ben de kendimce konuşmak istiyorum ey
Bezm-i Elest'te 'belâ' diyen dilimle
Tanrılarınıza ve putlarınıza 'lâ lâ' diyen dilimle
'İllallah, illallah, illallah' diyen dilimle
Konuşmak istiyorum ey
Dinleseniz de, dinlemeseniz de.

Şairlerden Seçmeler, Konya Büyükşehir Belediyesi Yay., Konya, 1997, s. 27.

İbrahim TENEKECİ (İbrahim TAŞKÖPRÜLÜ)

REDDİYE

beştaş oynuyor al bay
emrindeki deliyle
akrep saçıyor eyvah
konuşunca diliyle

atlı bir karıncayla
cenk ediyor kör milis
kuzuyu alıp kurda
ikram ediyor bu sis

zayıflatıyor rejim
uygulayan herkesi
sahibine havlıyor
sahibinin aç sesi

mitralyozdeki cüce
bir otuzdan yukarı
her bir şeyi tarıyor
kapkara şakakları

aç kalmıyor muhalif

günde beş öğün barut

biliyoruz çok şükür

beyazıt kadar beyrut

İbrahim Taşköprülü müstearıyla, Endülüs dergisi, S. 6 [Ekim 1997], s. 8. (Daha sonra, dördüncü dörtlük çıkarılmış, her iki dizesi tek dizeye dönüştürülmüş ve bir bend haline getirilmiş olarak, "Derin Su" şiirinin III. Bölümünde "astımlılar korosu" ara başlığı altında yer almıştır; İbrahim Tenekeci, Peltek Vaiz, Şûle Yay., İst., 1998, s. 31-33.)

GÜÇSÜZLER İÇİN ŞİİR

nisan da bitti, etilot'ı affedebiliriz

sen cansever'in zambakgiller dediğine bakma

bir sürüngendir o, olsa olsa.

ve ben sizi affedebilirim istersem

istersem söylemem sorduğunuz adresi

kışlanın önü fren sesi nasılsa

bir sipariş verelim diyorum karşıki marangoza

şöyle genişçe bir misafir odası

ve bir sehba.

kahveye gitmeyiz olur biter cemal'e inat
yine de ben
sorun çıkaralım diyorum, mesela bir taksiye
binip, takip ede diyelim şu karıncayı.

neyse boşverelim cemal'i falan
söyle çocuğum kim kurtardı bizi
- kaleci fevzi.

Edebi Pankart dergisi, S. 11-12 [Ocak-Şubat 2000], s. 7.

İbrahim YOLALAN

ARPA TEPEDE AYDINLIĞI BEKLERKEN
DEVLETİN ÇELNGİNDEN KOPAN YILDIZLARA YAZILAN
ANTİ PAS ŞİİR

elbet bir gün
doğrulup da kalkacak
tırnaklarım
topraktan
yeşile ve serpuşa sevdanın
hatrını kırıp
nefti kan pompalayacaklar
damarlarına cehlin

elbet bir gün
yeniden yazılacak
ekmeği bölüşmenin
ve tütünsüzlüğün anlamı
terk edilen her şehir
ve iyot baygınlığı
ve kartalların
gözlerimde bıraktığı buğu
elbet birgün yeniden yazılacak

Kum Yazıları dergisi, S. 3 [Haziran 2000], s. 3.

İdris AYDIN

TEKERRÜR EDEN TARİHE

Jöntürkler aynamız
Pusulamız vaşingtona ayarlı
Tekerrür ediyor tarih
Yalnızlıklara boğuluyor camii avluları

Nutuklara uyanır ahali
Korkulara asırlık
Tebessümsüz ahtırasız
Zilletleri kutsayan alkışlayan

Vakitsiz hüzünler giyiniyoruz.
Aşklardan çok intiharların konuşulduğu
Şehrin çılgınlıklarına seviniyoruz.
Yüzlerimizde kan lekeleri

Gittikçe oportünist liberal
Bir dünyaya açarız gözlerimizi
Nostaljik bir 68 öyküsüdür devrim
Proleterya muhabbeti insanlığa muhalif

Ayaklar altında onurumuz

Mahcubuz hep melül mahzunuz

Devlet -ebed- müddet

Verdiğimiz sözler yalandır yalandır hayatımız.

Jöntürkler aynamız

Pusulamız vaşingtona ayarlı

Genç Kardelen dergisi, S. 2 [Mayıs-Haziran 1997], s. 19.

İdris TAŞPINAR

TAŞA TUTAR EL BİZİ

Bir kutlu davanın erleriyiz biz,
“Onun için taşa tutar el bizi.”
Saadet asrının pirleriyiz biz,
“Onun için taşa tutar el bizi.”

İnliyor milletim, hali parişan,
Yıkılmış umudu gönlü hurûşan.
Yüreğimiz oldu sizlere nişan,
“Onun için taşa tutar el bizi.”

Hayasızca değil, mertçe yaşarız,
Yolumuza dağlar çıksa aşarız.
Elimizde bayrak, Hakka koşarız,
“Onun için taşa tutar el bizi.”

Alperenim sabret, günler geçecek!
İyiyi kötüden millet seçecek,
Dalında goncalar açtı, açacak,
“Onun için taşa tutar el bizi.”

Güneysu dergisi, S. 16 [Ekim-Kasım-Aralık 2000], s. 14.

İdris YILMAZ

İNTİZAR-I VELADET

Hapsettiler güneşi, ufuk simsiyah oldu
Ümidler karardı bir bir, dualar eyvah oldu.

Körebeler misali oyunlar sergilendi
Dokunmakla doğrular, hakikat peydah oldu

Meşhur fil hikâyesi; curcuna, tahkim, tesbit…
Nice günahlar sevab, sevablar günah oldu.

Sultanların sultası döndü suret-i Hakk'a
Nebilik taslar akıl, nefisler ilâh oldu.

Fir'avun mukallidi icazetli cühela
Fir'avun'a müdahin, Nemrut'a meddah oldu.

Kültür Dünyası dergisi, S. 10 [Şubat 1998], s. 67.

İsmail KILIÇARSLAN

ARTAKALAN

yorgundum. kafamda binlerce müteselsil kefil
cinler için yazılan şiirlerin okunduğu bir geceye varacaktım
yorgundum. kafamda binlercesi vardı binlercesi gidilemeyen yerlerin
bu adamları iyi tanı
bin yaşındalar, hala alkışları duyunca gözleri yaşarıyor, hala komplimanlar

her şeyi görmüş adamların zilleri-zalları
eyy siz ne gördünüz
biz güneyli çocuklardan daha bir küfür bile
bir tekini bile yemediniz. bilmediğimizden değil en sunturlusunu
kızıl şeytan, uzun adam, bizim çocuk ve kırtıllar
yani biliriz kurban olduğum ağam kayın kavgası çıkarmayı
müfrezeyi, anneler için para kazanmanın zorluğunu, verilmemiş kızları,
başımızı öne eğerek okuyorsak şiirlerimizi siz bin yaşınızda olduğunuz içindir

“tertip heyeti” dediğiniz içindir çocuklara
biz karakoç’un sezai olanını, biz yorulmamış adamları severiz amcalar
siz bin yaşındasınız dizeleriniz bin yaşında
sonra komplimanlar, kontrpaslar

yenik bindik taksiye. Öykümüz yayınlanmamış, kiramız ödenmemiş,
sevgilimiz uslanmamış, o taş düşmemiş ne çıkar
zübeyr aşıkmış bir kıza, ne çıkar
pound dokunuyor ya hırlayan sesiyle
okunuyor ya rüzgara kılıç çeken adamların masalı
zımagras diyoruz, kaç ölçek kırmızı diyoruz ya
gibi genciz ya
işte gene üsküdar.

Yedi İklim Dergisi, S. 124 [Temmuz 2000], s. 14.

Kadir KARAMAN

GÖRÜNÜM

Tepeden inme
Bir garip devir
Korkma, çekinme
Keyfince eğir

Ne istersen yap
Örtbas, iltimas
Sorulmaz hesap.
Suspus, ihtiras.

Baskı, sindirme
Ayık, gözbağı
İtip indirme.
Âsi, gözdağı.

Anlat, bol masal
İftira, garaz
Korku, dehşet sal.
İcat et maraz.

Sanal rakipler
Karayı akla(!)
Gizli tâkipler.
Akı tartakla(!)

Adâlet ağıt
Sus, soru sorma(!)
Hürriyet kağıt.
Düş, hayal kurama!

Düşün, konuşma!..
Adamını tut...
Ters yolda koşma.
Korktuğunu yut!..

Zam, gam, ihtikâr
Ne de çok maşa..!?
Muteber inkâr…
Çok kör, yok tasa..!?

Her şey kumpasa
Suçluya zırhlar...
Ol maşa, yaşa.
Masuma narhlar.

Hırsıza kalkan..
Soy, soğan devri
Bekçiye volkan.
Oy, oyan devri.

Ne duy, ne aldır..
Haramlar mubah
Ne buldun kaldır..
Helaller günah.

Pusmuş ahâli
Karşı çıkan yok
Yurdumun hâli.
Korkan kaçan çok.

Ne bu? Manzara..!?
Ayak baş olmuş!..
Bak, gör; baş ara...
Başlar taş olmuş!..

2001

(Kendisinden alınmıştır.)

Kalender YILDIZ

GENERAL

general öldüğünde kadın
öyle ağladı ki apoletleri için
soramadılar kimi çok sevdiğini
generaldi kocası apoletler sevdiği

sabah gecenin eski yüzüydü
yazık ki anlamadı bunu general
sıfır risk üzerine kurdu hayatı
sürpriz yaptı ölüm vakitsiz geldi

kadın hasretle bekledi apoletleri
ne diye generalle gitmişlerdi ki
şimdi biliyordu kimi çok sevdiğini
ne çok kıskanırdı apoletlerinden
adını söylemediği sevgili eşini

Tasfiye dergisi, S. 23[Şubat-Mart 2010], s. 54.

Mahmut YAVUZ

KENDİ EVİNİN HIRSIZI

-28 Şubat Mimarlarına-

Sözleri
Pek dikkat çekmiyordu; elleri daha cazip, titrek çünkü
Yüzü me'yus, dolambaçlı. Günaha çağırır gibi. Dünkü
Rüyadan artakalan bir lâmelif kenti işportacılarda satılan seyrek
Bulunan her mala göz koyan üşengeç hayal taciri

Sözleri
Bir muammaydı her yana çekilen hırsız gözleri her eve çeyrek
Saatin kadranına düşen milli hasıladan arta kalan bin deve
Yükünü Ankara çarşısında pazarlayan şefin
Şu ikindi saatinde ne işi var diyen yok kalkıp hakkından gelerek

Gözleri
Küle bulanmış gibi mat hain ve ürpertili. Başkasının evine seğiren biri
Kaldı ki ev sahibi kendi hırsız. Kendi evinin hırsızı şefle gerdeğe giren
Kemik üzre can döşeyen her katilin ulaşmak istediği ereğe
Ulaşmak ister çocuğunun kanını içmek pahasına yorgun, argın elleri titreyerek.

DOYUMSUZ KISRAĞIN DÜŞÜ

Çengi kadın su yolunda bir düş gördü:

Baştan sona ölü kemiklerinden yapılma mücevherler
Uçuk renkli kızların boyunlarından piramitlere uzanır
Yargısı kesin kralın mesela elmaya uzanan eller
Kızların boynundan önce pre-mitlere uzanır

Toynağı battı bir atın gülişi bedestene
Dolaşık mahzenlerde karaltılara karıştı bir atlı
Durdu ve düşündü uzun uzadıya gözleri badem elleri kestane
Sesi elmalara karışan bu adamın elleri lahitlere uzanır

Bugün yirmi sekiz şubat dedi atlı yirmi sekiz şubat aşkına
Söyle bana ey şahit piramidin doruğuna sinen şu elma zehri
Kemiklere bulaşan kanıtken ins oğlunun adı çıkmışken taşkına
Söyle şahit ellerim seninkine seninki nasıl olur da mitlere uzanır

Şahit'in elleri piramitlere mitlere pre-mitlere uzanan dehlizlerde
Ayna kırıklarına at nallarına elma kabuklarına çarpa çarpa
Estetik yaptırmış bunamış düşlerde kalan kemikleri saklanan izlerde
Kankuşlarının bozduğu yüzlerde kalan çürüklerdeki kitlere uzanır

Şahit vurulur atlı
İncir yapraklarıyla süslü
Ahitlere uzanır

28 Şubat 2002
(Kendisinden alınmıştır.)

Mehmet AYCI

KARA DESTAN

Kafayı tütsülemiş Köroğlu Yosun Bar'da
Duman altı olunca azarlamış Ayvaz'ı
Bir gün önce Kırat'ı ütülünce kumarda
Topuğundan işlemiş Ankara'nın ayazı

Selam sağa ve sola bir de harbiye marşı
Sonra okkalı nara: Böyle mi olur çarşı
Tarih tekel markası mevsim sabaha karşı
Çankaya uçuk gri, Dikmen rakı beyazı

Bentderesi götürdü zeytin gözlü Nigar'ı
Aşçımız Bolu Beyi Nigar'ın yadigarı
Limon bulamayınca dayamış ekşi narı
Ağzınıza layıktır bu nevzuhur piyazı

Çamlıbel'in çamları nah bu kadar yüksekmiş
Yolda kalınca kervan, polis merkeze çekmiş
Fenerbahçe maçında atılan kurşun sekmiş
Hasılı güme gitmiş su yolunda Niyazi

Likâ dergisi, S. 36 [1 Eylül 2002], s. 1.
Mehmet Aycı, Muhtasar Türkiye Tarihi, Avangard Yay., İst., 2011, s. 83-84.

TEKLİF

ben derim ki yılın bütün ayı yirmi sekiz olsun
dul salyangoz kancık itin beyi yirmi sekiz olsun

kurtlu güvercinin tiki oynar durur çiki çiki
tavşan zaten altmış iki ayı yirmi sekiz olsun

kokusundan yerin göğün yıllardır yemedik öğün
darbeye dikilen tüyün boyu yirmi sekiz olsun

arımız var konar terse yiyin böyle bal yenirse
büyük şaman vursun örse büyü yirmi sekiz olsun

ocaklar olsun bir müze kararalım geze geze
tezgaha çekildi rize çayı yirmi sekiz olsun

çorba kek olsa da olur asıl ek olsa da olur
amca tek olsa da olur dayı yirmi sekiz olsun

sobalar varsın yanmasın üşür isen hoh de ısın
renksiz köşkün lambasının duyu yirmi sekiz olsun

ışıkara olma emin intikam peşinde zemin
marmara'daki depremin fayı yirmi sekiz olsun

belli değil muti asi çıkmıyor kimsenin sesi
yırtık defter demokrasi föyü yirmi sekiz olsun

durup hizaya gelin ey hizaya gelmek güzel şey
cümle heyheylilerin hey- heyi yirmi sekiz olsun

yirmi sekiz bozuk pekmez ite döksen dönüp bakmaz
huylu huyunu bırakmaz huyu yirmi sekiz olsun

dadanan yalıya yata inmez oldu zemin kata
çilli bacı binmiş ata tayı yirmi sekiz olsun

rakam yumak zaman kedi on iki evreni yedi
yurdun ili yirmi yedi köyü yirmi sekiz olsun

ak ak değil kara kara tümden boşandı makara
açık rejim ara ara koyu yirmi sekiz olsun

nerde kaldın fidan boylum oyuldu halk oylum oylum
leylimley zülfü'nün leylim- leyi yirmi sekiz olsun

kanunu kemirir kadı demem lazım değil adı
başka bir şey olamadı iyi, yirmi sekiz olsun

vur al diye savaş çıktı ahali hep yavaş çıktı
asena karavaş çıktı ruyu yirmi sekiz olsun

uyanıklar yerken salkım uyu diye verir talkın
uyu benim güzel halkım uyu yirmisekiz olsun

yirmisekiz ince ayar tanklar yürür balans kayar
ok hedefe altı sayar yayı yirmisekiz olsun

gördük doğunun karasın yarasın babam yarasın
soyu belirsiz teresin soyu yirmisekiz olsun

cenabet olunca süren ne vites tutar ne firen
kör yolda tıkandı tren rayı yirmisekiz olsun

karışırsa kana irin nalları parlar beygirin
siz söyleyin atik birin neyi yirmisekiz olsun

izindeydik iz tükendi şeffaflaştık giz tükendi
al tanda deniz tükendi kıyı yirmisekiz olsun

adı yok namusun arın karışıyor kasık karın
baz kılıklı kargaların tüyü yirmisekiz olsun

hesabı yok yiyenlerin dayıların yeğenlerin

vay canına diyenlerin vayı yirmisekiz olsun

kıravat takınca gölük sorulur mı beyin ilik
su verdik cıvıdı çelik suyu yirmisekiz olsun

nasıldı ayağı kazın nasıl ise öyle yazın
zencinin bir, bir beyazın reyi yirmisekiz olsun

sınıf yok diye laf çıktı diyene benden af çıktı
kastlarda ihtilaf çıktı sayı yirmisekiz olsun

mil altında milli gelir aslan havasını alır
cukkalar fareye kalır payı yirmisekiz olsun

savmadık darbe illetin kanını emdi milletin
bin yıl sürecek zilletin peyi yirmisekiz olsun

dinazorlar kafa çeker her yol ankaraya çıkar
sofranın garson birader meyi yirmisekiz olsun

gönül göynür görülünce başa çorap örülünce
oy diyenin vurulunca oyu yirmisekiz olsun

iy'olmaz bu işin sonu kurtaran kurtardı günü
rantseverlerin düğünü toyu yirmisekiz olsun

cüsse içinde çukurun kaf dağına değer burun
kör şeytanın af buyurun şeyi yirmisekiz olsun

kalemi közde parlattım kağıda efkar damlattım
aşık der ki bir taş attım kuyu yirmisekiz olsun

Patlıcan dergisi, S. 3 [Ocak-Şubat 2000], s. 3-4.
http://mehmetayci.com.tr/index.php/dergilerden/95-2000/432-teklif (5.1.2017).

HABER

neyine gerek senin onun bunun hobisi
filancanın oynaşı feşmekanın fobisi
dört aylık oğlum bugün pipisini keşfetti
şunu haber yapıver reha muhtar abisi

KÜFÜR

vurguncu adaletin kefesine göz eder
soyguncu doğruluğun erdeminden söz eder
şikayet fayda vermez yeğeni dayılara
ah bunlar var ya bunlar beni küfürbaz eder

Patlıcan dergisi, S. 4 [Mart-Nisan 2000], s. 9.

TUHAF

ne tuhaf isbat için mü'min olduklarını
“babam hacıydı” diye nasihat verecekler
demek fahişe olsa halkın yüzde doksanı
hacı analarını örnek gösterecekler

KISIRLIK

develer pireleşti haklar hasırlaştı
babanın vehmedilen vicdanı da sırlaştı
iki ebter bir hadım yüzünden memleketin
yediden yetmişine her şeyi kısırlaştı

ŞUBAT

kediler aslanlara yan bakar oldu şimdi
yalan ihbar iftira hepsi kâr oldu şimdi
fikir hürriyetinden çoktan vazgeçtik lâkin
hürriyet fikri bile can yakar oldu şimdi

GÜZEL

hasan bey her güzellik çileli olmalıymış
meseldir yiğit başı belalı olmalıymış
yeniden doğuş için celal olmak yetmiyor
arada celallenip celali olmalıymış

İKTİDAR

neylersin siyaset bu arlı arsızlaşıyor
cesurlar ürkekleşip oğlanlar kızlaşıyor
bu erkeklik ne menem bir şeydir ki azizim
iktidara gelince iktidarsızlaşıyor

İDAM

Otuz bin canın canı pazar patlıcanıymış
apo'nun elindeki meğer tavşan kanıymış
menderes'i alkışla astıran yavşakların
hepsi baş katil dostu baş vekil düşmanıymış

Patlıcan dergisi, S. 5 [Mayıs-Haziran 2000], s. 6.

(Patlıcan dergisi, 4 ve 5. sayılarını önlü arkalı olarak, birleşik yayımlamıştır.)

http://mehmetayci.com.tr/index.php/dergilerden/95-2000/433-siirlerpatlican (5.1.2017)

İNCE

ah zavallı karınca onca taşıdığın yük
gazabına uğradı köstebeğin yığınla
kapıda bodur şubat kızılca kış dert büyük
kardan ata mı bindin bu yaşlı kılığınla

bunlar yetmezmiş gibi bir de cırcır böceği
haraca zam ek vergi kemer oturdu bele
bel verdi kutsal damın başına göçeceği
belli haydi çadıra vergilendi zelzele

Ünlem dergisi, S. 6 [Temmuz 2000], s. 10.

Mehmet Aycı, Muhtasar Türkiye Tarihi, Avangard Yay., İst., 2011, s. 87.

ANDAÇ

Her seçim öncesinde süzünce memleketi
Halkı “uzak görüyor” gözlüğü paşamızın
Halk da kim oluyormuş, babasının devleti
Kana çeken yanı var şarabın ve kımızın…

Kan çekince devrimler birden güncellenmeli,
“Üç Ali Efsanesi”, darbeler, ara dönem,
Oynaştan vaz mı geçer derin güçlerin eli
Oy sinem mi sinem mi oy sinem mi oy sinem

Sine-i millet denen deniz karaya vurdu
Artık kabul etmiyor karadan gemileri
Zerdüşt’ü kim dinlesin, zangoç böyle buyurdu
Hani bitti diyorduk ocakta yeniçeri…

A canım efendimiz, biter mi hiç çerimiz
Kim demiş değişim var, adı değişir çar’ın
Kırk bin yağı besliyor kaleden içerimiz
Millet düşman olunca ötesini siz varın…

Hesap sözlükte fazla, sakın dokunmayasınız,
Şafak vakti asmalı sorunun her türünü
Varsın fiş çıkarsın bir bu şiirden mayasız
Görecekse de görsün Mehmet Aycı gününü…

Mehmet Aycı, Muhtasar Türkiye Tarihi, Avangard Yay., İst., 2011, s. 85-86.

Mehmet EKİCİ

AĞLAMA KARANFİL

Ne sol ne ağla karanfil
Sel bentleri aşıverdi.
Yel kayadan ne aparır,
Öptü, sevdi salıverdi.

Sana atılan o çamur
Kem gözlere doluverdi.
'Hayırda şer, şerde hayır'
İşte böyle oluverdi.

Kardelenler çiçek açtı,
Mis kokusu geliverdi
Arı buldu gizli sırrı,
Petek petek balı verdi.

Güneysu dergisi, S. 9 [Mart-Nisan 1999], s. 17.

Mehmet GEMCİ

UYGUN ADIM

Değişen bir şey yok
Timsahın keskin bakışında
Akrebin duruşunda

Aslında
Bir oyun sıradan
Kurallarına uygun
Oldukça

Neresinden başlasam
Makas tutmuyor
Nasıl anlatsam

Yani
Yine yürüyoruz
Uygun adım

Yalnız Ardıç dergisi, S. 18 [Kasım-Aralık-Ocak-Şubat 1998], s. 1.
(Yanlış Parantez, Yalnızardıç Kitapları, Kahramanmaraş, 2005, s. 56.)

KEKRE DİZELER

yaşamın katmanlarında
ölümcül iğretilikler
karınca çığlıkları
dönüp dönüp yinelenen
kuyruklu yıldızın konçertosu

güncel bildirilerde
boyutsuz ilerleme melenkolileri
iğva
ışıltılı cihazlarda günbegün
eşyaya kabartılıyor iştah

içimizde paradokslar uçurumu
gırtlağımıza değin itiras
bedenimizde kudurgan bir veba
gibi dolaşan riya
ki kekre cırtlak seslerimiz
ve aslı ütopik olan
beyaz ideallerimiz
kocaman bir anka olur
yükselir Çin ü Maçin'e

kesintisiz

orada

herşeye rağmen

çırılçıplak bir güneş

ve billurdan bir deniz

gözbebeklerine

kösnül şeyler sinmiş

Edebiyat Ortamı dergisi, S. 10 [Ekim 1997], s. 16,

Mehmet KURTOĞLU

YAŞASIN

Yaşasın tiranlar yaşasın Pinochet
Kafatasları kule kafatasları bir et!

Herkes sussun yalnız Pinochet konuşsun
Devrilsin kafataslarından kurduğu kule
Yakışmıyorsa insanlara kafa derisi yüzülsün
Gözleri görüyorsa çıkarılsın
Kulakları duyuyorsa kesilsin
Kalpleri hissediyorsa köreltilsin
Örtüleri varsa kadınların la'netlensin
Soyunsun düşünce ve özgürlük kerhaneye düşsün!
Her şehre bir kerhane yetmez
Her köşede bir kerhane
Her gönül ibne ve orospu olsun!

Parmakları kırılsın Victor Jara'nın
Çalmasın gitarını bir daha
Yazmasın şiirler Garcia Lorca
Kurşuna dizilsin şairler ve müzisyenler
Yasaşın Pinochet

Yaşasın Faşizm

Yaşasın diktatörya!

Yasaşın Pinochet

Yaşasın ploretarya

Yaşasın big brader

Yaşasın sex and the city

Yaşasın faşizan hukuk

Yaşasın beş yüze karşı dokuz demokrasi

Yaşasın pinochet

Yaşasın parmakları kırık Victor Jara

Yaşasın kırılan ellerle söyleyen türkü :

Yaşasın “şefkatli bir güvercin gibi uçar gitarımın sesi”

Birbirine benzer sultanlar ve savcılar

En iyi cübbeyi onlar giyer

En iyi silahı onlar kullanır

Cübbeleri gibi ruhları kara

Katillikleri gibi sırmaları kırmızı

Kibir ve riya dökülür üzerlerinden etrafa

Beyinlerinin içinde ideal bir Pinochet, bir düşman Victor Jara

Veya halkı için şiirler yazıp kurşuna dizilen bir Lorca

Kalplerinde cellat saklı, kanunlarında suçlu düşünce

Koltuklarda göt büyütür yargıçlar; büyür Anayasa
Pinochetler yaşarken sıkıysa gel hakkını ara!
Bazen Victor Jara öldürülür bazen Lorca
Bazen kırılır parmak ama çalar gitar
Toplum çalışır diktatörler zar atar
Kazanan 'yeni şafak' kazanan Victor Jara
Kiminin içinde bir Pinochet büyür kiminde Lorca!

2008/Ankara

Mehmet Kurtoğlu, Ben Yusuf Sen Züleyha, Bir Nokta Yay., İst., 2009, s. 97-99.

Mehmet NARLI

BÜTÜN KIYICILAR SOKAKTA

Sesim kırılıyor ahmet abi
sapanım boşalıyor öptükçe zaman
imlasız bir yüzle dolaşıyorum
içine çekiyor beni adressiz liman

gölgelere kiracıyım ruhum mülteci
kim tutar hüznün nöbetini türkülerden başka
kuyularına atsaydı keşke unutsaydı
ruhumu sağır eden sükûnet şehri

sûretim mühürlendi gizli bir fotoğrafta
kıvranan bir korkuyum kaba inanışlar ülkesinde
içerlek bir dönüş belki yazgının coğrafyasına
ama türkülerimi sakla, bütün kıyıcılar sokakta

hayata yanlış kıyıdan çıktım ahmet abi
aldanışımı kutsayan elçiler karşıladı beni
yüzünün yarısı gülen akrabalarım...

Mehmet Narlı, Dil Kapısı, Öncü Yay., Ank., 2010, s. 40-41.

MADEMKİ KALBİMDE ATEŞ İHTİMALİ VAR

1

Zamanın çengelinde asri hayatlar
oyuncularının dudakları kirli mavi
vücudun boşluğuna konuyorlar bedevi

mademki sarp rüyalar geçit oğul verecek bana
bu bahçede uyuyacağım sakın konuşma

göz göz olmuş yürekleri göğün altında
uzun uzun dilleri var kumdan evleri
yağmur ıslatmıyor yüreklerini

mademki kalbimde ateş ihtimali var
sokaklarını toplayacağım sakın ağlama

2

Nihayet sen de
bir gülün boynunu kırmışsın
fotoğraflar çektiriyormuşsun sağda solda
kalbine haki çerçeveli bir gözlük takıp
nihayet sen de, “artık dallara su yürümez” demişsin.

sen de nihayet
“madem öyle” diyerek, içindeki hayvana dönmüşsün
güya kapanan kapıları bir bir açıyormuşsun böylece
göğsüne yeni aşklar iliştiriyormuşsun
“pişmanım ey beyazlar” rozetleri takıyormuşsun yakana

demek ki
senin evinin kapısına da “satılık” levhası asacağız
ve sana acımayı da ilave edeceğiz.
tescilli suçlarımızın arasına

elbette senin bu yarandan, ruhumuza da izler düşecek
elbette omuzlarımız biraz daha çökecek

ama mademki kalbimizde ateş ihtimali var
ve mademki sarp geçitler oğul verecek bize
yolumuzdan dönmeyeceğiz

Türk Edebiyatı dergisi, S. 425 [Mart 2009], s. 18.

Mehmet Şamil BAŞ

BEN HAYATIN BAHANESİ OLMAK İÇİN DOĞDUM

-başı örtülünün haklı direnişine selam olsun-

yaşamak savruk bir yaprağın elindeyken
ben hayatın bahanesi olmak için
doğdum
ya sen beyaz kelebek
neden kırgın uçuşun
dalları çiçek açmış tebessüm çiğnenirken

kayıp ve unutulmuş bir şarkı mıdır
kaldırıma bıraktığın suskun söz
annelerin duasında büyümüş bir gelinsin
her yeni gün efsane kanatların
alıp götürsün bizi
bir yağmur duasında saklanan umudumuz

yalnızlığın ortasında oturmuş ağlıyorum
kırılası parmaklar
oynasın dursun saçlarımla diyemem
acının sevincini bulmalıyım ben

dudaklarda arzın kanayan sancıları
vuruyor yüzümüze
/ yaramıza bakmadan
kirpikler kara bulutlar gibi
yakamızda kavganın fotoğrafları
uçurtması bedduaya takılmış her yalanın

bir güvercin olmayı ne çok istedim
yoktunuz...
nokta koymuyorum
/ koyamıyorum sabra
damlıyor baş ucumdan kırgın ayet sesleri

ya'kûb'un elinde hüznü dağlayan
bir kanlı gömlek gibi
eyyûb'un sabrı
sümeyye'nin ruhunda çizilen nefes gibi
ibrahim'in ateşi
bir peygamber daveti gibi
yüreğim bir duanın gözyaşına emanet

hayatı kucaklayan ellerim vardı benim
kırdınız...
sokaklar da yetmiyor vicdanı köreltmeye
iplik iplik sökülen günahın örtüsüyken
üşüyen karanfilim buruşuk kağıtlarda
"nasıl" diye sorma bana
bir kalem nasıl ağlarsa öyle

gölgeler sokağına bir nurla giriyorum
içi boş zihinler kaldırımının
haydi gel
omuzlarında kalabalıkların bestelediği şiir
gün gelir adın unutulur
/ elin tutulur
/ dilin tutulur
dağılır taneleri nefes tesbihlerinin
zehir kusan acil şifa değilsen
patenti koltuk olan ihanetin resmisin
hevesti
/ geçti deme

bak
bir iç daha çekiyor Kitap
sayfalar
/ satırlar eğiyor başlarını
sükut ve sitem
inceden inceye yakıyorken sineni
“nasıl” diye sorma bana
bir bebek nasıl ölürse öyle

gözlerim kapanmayacak artık
başım devrilmeyecek
düş yorgunu değilim
avucumda doğacak bütün yıldızlar

çığlığı olmayanın uykusuna yas düşmez
düşlerim ağlamasın
/ kardeşim ağlamasın
bu dehlize yaktığım mum
bana esaret değil
yüzüme kapattığın kapılar
sana cesaret değil

alkış istemiyorum
haykıran bir kalp yeter
sevdaya kor düştüm bir yasağın içinden
garipler diyarında bir soluk arıyorum

yarım kalmış cümlesiyim kalbimdeki sözlerin
bana dua getirin gönül bahçelerinden
melekler şahit olsun
bırakın
bırakın da öpeyim
başörtünün ucundan

1988

Gerçek Hayat dergisi, S. 2003-43 (157) [24 Ekim 2003 Cuma] s. 35.

Metin Önal MENGÜŞOĞLU

KALBİMİ SETREDEN OYUN

Kimbilir hangi saz solosundan
yüreğime sararmış kahırlar düştü
bir kızın sürekli kanayan parmağını
oyalı mendiliyle kuruluyordu
o medil sanki beyaz bir kuştu
öteki kızım türkân
ağlamak için dulda yerleri seçen
şehid anaları gibi gizli konuştu

Bahardı, yağmurun ertesinde
gül buharı fışkırdı topraktan
bülbüller esâtir yaydı dört yana
kuru dallar çiçeklere dönüştü
ve meydan yürüyüşünde kızımın biri
birden yığılıverdi, asfalta düştü
polis kız, elinde olmadan uzandı ona
o saz solosundan içime dolan
ömrümü törpüleyen hazandı
şaştı, âmirler bile utandı
bütün kaldırımlarında şehrin
mahcup anaların yüreği yandı

Sen sükûnetle uzan sevgili kızım

uzan yeniden kapat başını
mübarek kanın gördün mü
nasıl temizledi parke taşını

İşte bak buğday, konya ovasından
malatyalı fahri imzalı türkü
necip fazıl öleli onbeş yıl
onbeş yıl tarih değildir çünkü

Direnirken dilinden dökülen dua
onlardan sana ynelen zehri de içer
sevgili kızım, şiirlerden dizeler topla
kalbine yüzünün resmini göster

Allah'ın arzına vizesiz geldin
söğüt dalları eğildi sana
dört ayakla yürüdü hayvan
senin'çün omuz hizasında kâtip melekler

Sadrının titrek terennümlerinden
gözyaşlarının ılık yağmuruna
zulmetin çıkmaz sokaklarında
yolunu çevirdiler ne uğruna

Sen korkma devam et
omuz hizasında kâtip melekler
Allah'ın arzına vizesiz düşen
yolcuyu şereflendirecekler

O saz solosundan hâlâ
içimi burkan bir melodi kaldı
aklımı setreden bu gizli oyun
ömrümüz kadar kısaldı

Bir kızımın parmağı kanıyordu
birinin sacından bir tel
rengini gizleyerek dalgalanıyordu
birinin mavi tülbentini ıslatıyordu kan
öteki kızım türkân
ince bileğinin ucunda
titreyen elini ne yapsın
nereye gömsün göğsünü
parçalasın da hangi çubuğu
dindirsin bu çaresizliği
bedene oturan bu ağır acı
kemiğe dayanan mâdene ait
çoğaltıyor buzdan kamalarını

Şimdi onun çok uzağında
duran annesini
hatırlamanın tam da zamanı
anne ki
kalbi setreden oyunun
aklı ermeyen mimarı

İşte hüzün

işte kimliğim, diye bağırdı
fırladı birdenbire karşısına
heykel gibi duran, surat asan
koyu ve hırçın karanlığa
ben buyum, dedi
böyle doğmadım belki
böyle ölürüm
ölümdür benim örtüm

Meydandaki saz solosundan
içime nice kahırlar düştü
duymuş ki burada ölü var
etrafımıza kuzgunlar üşüştü.

20.05.1998

Çınar dergisi, S. 44-45 [Temmuz-Ağustos 1998], s. 4-5.
Kafdağı dergisi, S. 53 [Ekim 2000], s. 38.
Metin Önal Mengüşoğlu, Bıçağa Basar Gibi, Okur Kitaplığı, İst., 2010, s. 11-18.

SEDA

-Ölüm tarihi on yedi Ağustos-

Seda, kimsem kalmadı
Mahcup ve bir başına
Bekliyorum.
Dilimin şifresini çözecek
Depremi bekliorum.
Sen gittin
Kalplerin kilidini açtı ölümün.

Yüksek tepelerde şehrin ulları
Dayanılmaz kokusuna karşı halkın
Camdan duvarlar örmektedirler;
Ruhlarına parfüm sürmektedirler
Bizi ensemizden görmektedirler.

Evleri yok. Ciğerleri bin pâre
Havalandırmalı karavanlarda
Çadırlarda, uyku tulumlarında
Pençeleri halklarının boyunlarında.

Seda, kimsem kalmadı. Ne zaman;
Ne zaman, sevgili çocuk, ne zaman;

Girdin de büzüldün o enkazın altına?

Say ki dünyayı boynundan attın
Örtüne solmayan renkler kattın
Öldün ama ardındaki çakallara
Muhteşem bir istihza fırlattın.

Seda, kimsem kalmadı. Güzel çocuk.
Ucuz örtülere ihtiyacın yok
Ve yalnız
Şimdi Gölcük'te bir ateş topu var,
Toprak başına
Sevgili utangaç çocuk,
Topraktır alnına yakışan örtün.

Yer oynuyor, köpekleri kim uyarıyor;
Yer oynuyor, köpekler kimi uyarıyor?
Yer oynuyor, kim kimi uyarıyor?

Bir mekânda durmuşum
Zamana soruyorum;
Kim öldü, kim yaşıyor?

Seda, kimsem kalmadı.
Mahcubum ve çaresiz,

Ve deprem
Ensesini inceltiyor siyasilerin;
Mumyaların tahmini boşaltıyor,
Olmadık korkular zerkediyor
Damarlarına.
Onları eşiklerde bekletiyor
Cinlerine kem nazarlar uçurup
Kendi gölgesini kötekletiyor.

Seda'nın yüzünü okşuyor
Allah'ın melekleri
Gaddar dağ köylüsünün
Merkebi gibi
Sırtına kızgın taş yükletiyor.

Seda, teri ak, gülümseyene;
Tür gibi hafif çocuk.
Artık acı çekmeyeceksin
Ev sahibin melekler
Kiran yok ve fakat korku
Sana acı verenlerin
Boyunlarında vebal.

Ve sonra Seda
Güzelliği dünyaya sığmayan kızdı.

Taşa çaldı benim kemter kalbimi

O bizim dünya ahret Se(v)damızdı.

1999

Metin Önal Mengüşoğlu, Bıçağa Basar Gibi, Okur Kitaplığı, İst., 2010, s. 25-29.

Mevlana İdris (ZENGİN)

DERİN ÇİÇEK

Bin

Tank

Dokuz yüz

Tank

Doksan

Tank

Yedi

Tank

Aldırma çiçek

Bu da geçecek.

Endülüs dergisi, S. 3 [Temmuz 1997], s. 4. (Tashihli olarak: Endülüs dergisi, S. 4 [Ağustos 1997], s. 5.)

Muammer YAVAŞ

CİNNET NOTLARI-4

senin dininden de çıkmaya ahdetti benlik
……..
yaşamak aleyhime deliller üretecek
dirseğimin siperindeki çekirgeler
ve gece
müflis tüccardan aşk öykünen dilenci
el değmemiş işlerine karıştıracak beni dünyanın

sözü uzatıp uzatıp bırakacakmış aniden yüzüme
bıraksın
ben
kış efendisi taşımalıyım/ pamuk inciten beyazlar
ve üzerimde sırıtmayacak gurbetler olmalı
fotoğraflar çekmeliyim
seslerin ve sessizliklerin çıkmadığı fotoğraflar

yüreğime doğru ok işaretiyle yürüyen
seni öz dünyanın ölüm bildirisiyle öldürüyorum
batmaya hazırlanırken güneş
kelimeleri koparılmış bir şiirden sıçrayarak

zehri telaşla acıya dönüştüren söylencede
sıradağlardan bir dağ beğendiğim çıktı ortaya
ve büyük celladın levhalar aşırdım damarından

çok koltuklu salonlarda yitirdim dilimi
yok elimde derin denizlerin maviliği
kalmadı taşralıların söz ustalığı
benim de yüreğimin tenhasında bir suç
şerh ediyor kendini zamana karşı

benim uykusuna dipnot düşen adam
benim uykusunu manşetten veren
kadavrasından kilitlenen
omzunu kaçıran uzun sokaklar boyunca
benim avcıyla kendisine yönelen ihanet
dağların budaklanan balıklarına motorla yürüyen
ve her gök gürlemesinde yağmurla çağrılan kavga
güneya bakan yanına kur yaparak koşullanan şart
benim omzundaki çantayı elma ağacına fırlatan en son
hiçbir ayin tanımaz beni
tanımayacak.

b.
titiz bir şubat günü
çığ düşürdü çocuklar ellerinden

yüzümün tenhasında usta bir tebessüm
hicazda peygamber beklemek gibi
yoksa haylaz bir sonbahar
ya da ayaklarını henüz giymiş çocuklar
sütünü karıştırır / ateşin dibi kül tutar
ölüp de sonsuz dönecek gibi
ölüme üşenir çocuklar
bana hükmedilmiş yalnızlıktan kalma teşbihim
zonkluyor parmaklarımda bu şakırtı
tırnağımda o terli bir yılan uğultusu
tedirgin ve yufkadır yaşamak ölümün elinde
namluya kurşun gibi gelir mısraların sürülüşü
o ip dizgisi işgal altında
anlamın iki koldan saldırısıyla bütünleşen yargı
her yeniliğin ve yenilginin beliren mekanı; KADER
burkuyor aklımın ucundan geçmekte
bu anlam maden yataklarına bağladı beni
harç tutuyorum iş çivide değil bende
sanılıyorum iş sanrıda değil bende
su versem düşlerime deniz oluyor hayal

karar değişiyor
intiharın yarısı
sustum su çekilmişti çünkü susmalıydım
başımı eğdim ki sevecen olurmuşum böyle yazgı

ruhuma sus payı gözlerim kafatasımda
mecusilerin ağzına geçirilmiş tütün tarlaları

hani saçımda su kırıklarıyla dolaştığım adresler
babamın baharat kokusuyla öksüren kardan adam
hangi kelime girebilir şiire benden nem kapmadan
başındaki belayı iğneledikçe saçlarını acıtan ey
salyangoz taşımayacağım terkimde taşıtmam
mumyaladığın nal sesleriyle gelecekmişsin üzerime/

gel

çarpsın acı frenlerle tenhamıza o şıllık ruzigâr
çarpılsın kaval kemiğimde gitar çalan çoban
atlılar kaçsın şarkın büyük sonsuzluğunda
topuklarını vurarak sivrilsin siperdeki ceylanlar
beni götür şark bozkırlarına
atımın koşacağı denizleri bilirim ben
acıya izin vermeden verdim sözünü küçük cellat
ben bir had bildireceğim

Kertenkele dergisi, S. 1 [1999], s. 19-22.

Murat ÇEŞME

BEN ÇOK TAŞLA BİR KUŞ

Ben, şubat güneşlerinin karlar üstüne doğmayı
sevmesinden ibaret iken
Bahar çiçeklerinin dirilişin tüm kapılarını ardına
kadar açmayı sevmesinden
Katrelerden medlerin mağrur dağları boğmayı
sevmesinden ibaret iken
Hunharca katlettiler kanatlarım altındaki masum
uçuşu
Şimdi ben, geriye ne kalıyorsa gökte, kuşların
uçmayı sevmesinden; o
O ki gittikçe kanatan bir hal oluyor tırnaklarımda
Ey batırdıkça körlüğüme, kanata bir hal olan!
Bir kuş nasıl öpülür, tarif et bana!

Yedi İklim dergisi, S. 106 [Ocak 1999], s. 11.

CAFE MAVİ

şu ölü koleksiyonundan bahsediyorum mavi renk
mavi renk bir erkeğin ellerini satma vaktidir masalar üzerinde
kinleri semaverde pıhtılanacak gençlerin üzerinde
yorucu bir dinleti halinde bir hantal işkencesi omuzlar üzerinde
kızlar elleri olmayanların önünde kadeh
her kadeh içinde chanier'in kanı
o ihtilalin boğazından oluk oluk boşanan
her akşamüstü mavi bir kan serenomisi

her akşamüstü mavi bir şehvet parodisi
o müptezelin piyonundan bahsediyorum göktaşlarının çaprazına sürüverdiği
ellerim var beş koldan yayılan iki şuhlar imparatorluğu
ellerim var diye dudakları köpürüyor gazozumda gökçe'nin
gökçe'nin kadehinden çıkardığı nümayiş zamanları var
üzerinde gökmavi ışıklardan başka bir giysi kalmadığı
ürperten kaslarım üstüne konan haczi ibretle gözlüyorum
kendimi özlüyorum becayiş zamanları

bahar becayişi sevmez ve güneş nümayişi
iliklerden damarlara doğru bir sızı insıyakı ve nükedişi
o mavi gölgelerin can çekişen bir müziğe aksedişi
olan kanın casusça ilerleyişi

ey kendim
ey göğü tutan sütunlara doğru benildeyen süvari
ve ey müennes
sağrımızda minareler bağrımızda ezanlar güneş çubuğu
şimdi sabah şafağı tartaklıyor usta-çırak ilişkisi fatih-molla fenari
ışınlar diyorsunuz alnımıza mavi bir ok gibi şakırdayarak saplanıyor mızrak
müsveddesidir onların çoğu
iki niş kazıyor gözlerimize oval bir kündekâri
göğsümüzde her organın ölümcül bir dert için rahim olduğu
demleri kabartıyoruz içimizden bir nebze husûmet geçse bari
ben bir münafık olarak diye sözümüzü kesen o yahudi çocuğu

o mavi seti ha yıkmış ha yıkmamış o kösnül halleriyle o gayri ihtiyari
sonra elimizde ayamızdan başka bir şey kalmamış iki el iki kuğu
gerdeğe girdiğimiz kızıl mavi kumlardan doğma marifetimiz kızgın bir kündekâri
bu buğu peki hangimizin yâri
bizi boynumuzdan aşağı öpen bu mavi buğu

bakınız
bulutları boğazlamak istemiyorum henüz işgâl edilmemiş şu ellerimle
her sabah yüzümü soğuk kanla yıkamak istemiyorum

cafe mavi
ellerimi cerh ve tadil edemez burada hiçbir ravi
ısrarla ellerim var diyorum sütten çıkmış bir hilal kadar kavi

fakat at kişneyişlerinde ağıt solfejleri var duyuyor musunuz
org hırsız çünkü mavi cafe bir mevta katedrali mi
morg ıssız bir zaman maktûlü mü bir zaman katili mi

gökçe kadehi tutuşun kendini tutuşun oruç tutuşun güneşi tutuşun gibi
iyi ama hani sandalyelerde kasıkların vardı üssü olmuştu
bazı savaşkan dudakların şimdi yok
hani tanyerinde buûtları ortadan kaldıran seccadelerin vardı şimdi yok
hani müjdelerin vardı baştan ayağa felç eden çarmıhları şimdi yok
hani ben vardım şimdi ellerimden başka hiçbir şeyim yok
ölmek elimde elim çıkmazda anlıyor musun

ellerim sultan bahtı sultan tahtı ellerim
fitillenmiş tehditlerle kundaklanmışçasına
tetiksiz bir tabancanın namlusunca tedirgin
titrekti yüreksizdi simsiyahtı ellerim

ey tebessümle aralarında mavi duvar olanlar
orada ebediyyen ağlayınız

Yedi İklim dergisi, S. 89 [Ağustos 1997], s. 10-11.

Murat KARANFİL

ebRad reddiyesi

bir ormanımız bile yok
ağaçtan yonttuğumuz bir sopamız
baş koyacak zalim bir kralımız
yine de kim demiş
Robin Hood olamayız

I.
Hem kalesi yok düşmanımızın
Zırhını çıkarıp okuyacak duası
Çelikten de olsa atı, silahı
Öldükçe bin dirilecek başı yok

II.
Bakmayın cüsseme, serçedir misalim
Lakin yüreğim her kartalın korkusudur
aşklarımı alıp düştüm mü yola
nice başlar dizerim kalemimin ucuna

Endülüs dergisi, S. 4 [Ağustos 1997], s. 4.

Murat KÜÇÜK

ŞUBAT YAMYAMLARI

Işık saçan tarihi katrana bulayanlar,
Yalanın kitabını yazıp okutturdu ya!
Kapkara bataklıkta yaban ot sulayanlar,
Gül yetiştirdik diye meydana oturdu ya!
Merhametin adını vahşet ile kirletip,
Boy gösterdi ortada karabasanlar tip tip.
Koca hakikatlerin boynuna bir yağlı ip,
Geçirdi de cadılar sevinçten kudurdu ya!
Tertemiz medeniyet sarayını boyadı,
Bir anda ters yüz oldu dostun düşmanın adı,
Doymadı kana cana, bedenlere doymadı,
Aklı, fikri, ahlakı, inancı da vurdu ya!

TEHDİT

I.

Bu gece asacaklar, sokağı asacaklar
vitrinleri kırılacak oyuncakçıların
lambalarda sövmek var, içimde bir tuhaflık
bu gece işte –vay be- sokağı asacaklar
Aydınlığa kalmadan terk etmeli şiiri
adımlar iyicene sessizleşince
bir temenni düşerken son otobüs geçerken
kamberin kahvesini amansız basacaklar
cesaret son çayını yudumlarken aniden
biliyorum –bir bakın- içim dışım bir tuhaf
bu gece asacaklar, sokağı asacaklar
Şafağa kalmayacak dillerinde bir marşla
sokağı sere serpe ölü bırakacaklar
evimizin önünden kibirle geçecekler
evimizin önünden kösnümüş tanklarıyla

II.

Biraz bulutlu hava, bu son perde değil ki
toplantılar veremli, ha kan kustu kusacak
çocuklar beklemede tedirgin ve aniden
evlere, annelere, duaya kaçacaklar
şimdi çıkarıp onlar kara silahlarını

arka mahallelerin gözüne sokacaklar
Şimdiden ısmarlanmış cenaze çiçekleri
samuel ustanın da işleri birikiyor
güya mezarımıza çiçek bırakacaklar
istikameti meçhul uçaklar rotalarda
uyduları okurmuş karınca izlerini
biz onların gözlerini o(ku)yacağız
en yıldızlı otellerde seccade açacağız

Mevsim bu, dönecektir, çok yakındadır belki
biraz bulutlu hava, bu son perde değil ki

III.
Gelebilirler gözlerinde cehennemleri ile
caddelerde yürüyüşler olabilir
uygun adım göçer kuşlar buradan
gelebilirler gözlerinde cehennemleri ile
Sen gülümsersin yine bir mihrabın önünde
kan birikir, belki, kansız da olabilir
gelebilirler cehennemleriyle gözlerinde
kamuflajlı çulları gizleyemez caddeler
açmayız radyoları açarız belki de
paletlerin cızırtılarını dinleyebiliriz
ben insan olurum yine hem dönebilir de gözüm
Raşid'in gözü dönebilir, Hüseyin'in , Harun'un

"Gitme yiğidim" demez de susabilir
bakabilir Bünyamin'in karısı gözlerine
gelebilirler gözlerinde cehennemleriyle
o zaman bu küçük suskun evler delirebilir
sarsılıp çalan marşı yarıda keser belki
ağır yaralı sanılan apartmanlar
aşıklar o vakit sahiden sever işte
analar -kim bilir- vazgeçer evladından
o zaman
Gelebilirler
gidebilirler geldikleri gibi cehennemlerine

DAHA BİTMEDİ

Her köşeye dikilmiş tunçtan betondan putlar,
Binalar kara kutu, dik duran bu tabutlar,
Harabe yüreklerin cesedini taşıyor.
Gafil kalabalıklar afet gününü kutlar.
Sel olup akan çirkef boyunları aşıyor.
Zalimler tahta çıkmış iblisle yarışıyor.
Bir zamanlar ümmetin sancaktarı vatanken,
Haçlılarla çıfıtlar, toprağı kırışıyor.
Günah saçılmış yola serpilmiş çalı diken,

Nasıl takılıp düşmez genç nesiller yürürken?
Asrı boğdularsa da mazlum gözlerde umut,
Esef için geç ama kurtulmak için erken.

Murat KÜÇÜK / İzmir F

ÇOCUK

İsli bir göğün altındaydı
loş bir ümidi ayıklıyordu çocuk
ayakları toprağa perçinliydi
asırlarca susmak gibiydi dudakları
ben oradaydım, dikilmiştim
bir kolumda yaralı şehirler taşıyordum
    "çocuk" dedim
diğerinde vurulmuş anne yürekleri
ve "çocuk" dedim
    "ellerim bir kiraz ağacı değil benim
    dinle bu duyduğun bir ninniye benzemiyor hiç
    ne sen kadar eğilebiliyorum toprağa
    ne de gözlerin kadar yakını bulutlara
    hayır! hayır asla
    bir kiraz ağacı olmadı ellerim"
çocuk sükutun yorganını örtünmüştü
bir garda nane şekeri satıyordu şimdi
sübyan koğuşunda emanet yontuyordu kaşığından
arka sokakta iki mermiyle vuruluyordu

memleketteydi, bir parkta uyuyordu
yetim kalıyordu, öksüz kalıyordu, aç kalıyordu
çocuk şimdi –elinde renkli kalemleri-
bilmeden putlara tapıyordu!
“çocuk” dedim
“ıslığımın bir ucuna bağlasam sence
dönmez mi şehrin serçeleri bir daha
yeniden sayamaz mıyız yıldızlarını gecenin
toprağa saplayamaz mıyız ebemkuşağını
ben çıkarıp maviye boyasam kalbimi
uçurmaz mı dersin bizi anne kucaklarına
haydi benim sesime beş yüz yılın kiri dolmuş
haydi sen ses ver dağlara
ağlasak belki yeniden hüzünlenir bulutlar
ağlasak belki yağmur yağar çocuk
belki anne yağar”
çocuk acıdı bana
gömleğim kan içindeydi, ellerim çamur
suçlarım ihanet kokuyordu
üstüm başım gökdelen
sesim bir makine gürültüsüydü
acıdı bana, ben
“çocuk” dedim
“acın kadar acılarımız var bizim
çiçeklerden hicret edip –çok oldu-

ejderhaların sırtına yerleşeli
masalları mecnunlara satıp
eski acılarını alalı çok oldu
sen gül ki sesinle devrilsin apartmanlar
ağla ki rahmet diyeyim, avuçlarıma
senin göz yaşlarınla iltica edeyim
senin sesinle "Ya Kahhar" diyeyim
davran ve peşinden sürükle yeri
umudu kendi türkünle apar
göreceksin çocuk göreceksin
güneşi her sabah –yeniden-
anne yürekleri yakacak
denizlerimiz olacak, geceleri yakamozlarımız
sen toprağa eğilirsen
ve böyle yaklaşabilirsen bulutlara, çocuk
yüreklerimiz yeniden parlayacak
evet, bir kiraz ağacı değil benim ellerim ama
senin ellerin bir kiraz bahçesi olacak!"

Murat KÜÇÜK - Ağustos 1997

(Kendisinden alınmıştır.)

Mustafa PINARBAŞI

İP

saçmaladığımı söylüyorlar
halbuki anlamı sorguluyorum ben
neden hep ocak'ta küllenir zemheri
şubat niye bu kadar yorucudur
mart nisan mayıs
nasıl bir tek fiilden
binlerce meczup türetebilir
şimdiki zaman çekiminde
gereklilik kipinde

boğar adamı bunlar boğar

tutunduğum ip sağlamsa eğer
şu bıraktığım neyin orucudur
oysa bir yerlerimde bir harman yeri
gibi döner dururdu gençlik günleri

ip'im sağlam
eminim buna
sen de sarıl ve şahid ol
bırak
bırak kendini o'na

Kırağı dergisi, S. 26 [16 Nisan 1997-30 Mayıs 1997], s. 9.

Mustafa UÇURUM

BOZGUN ŞUBAT

“Bozgun bir şubat sensin, ekmek ve kan senden”
Çekilince ayak sesleri görünürsün bilindik yerlerden
Bir bulut örtünce bütün bir aydınlığı
Karanlık yanlarınla çıkarsın meydana
Bu kadar yangın nasıl da büyüttü seni
Ey göğsü hançerli duruş
Değiştirip durma geçtiğim yolları
Bir ışıltı elbet doğrular beni yeniden
Sen saklayıp durma zamansız rüzgârını
Adın şubat kalacak ne yaparsan yap
Gözlerin ne kadar karaysa
O kadar doğrulacak boynum.

Korkulacak ne varsa elimin altında
Gidilecek neresi varsa ayağımın altında
Hatırlatıp durma köşe başlarında derin duruşunu
Uzun nehirler gibiyiz biz, aktıkça çoğalan
Nasıl köpürürse sular öyle haykırıyoruz
Küflenmiş lanetini yüzüne
Amansız dert değilsin, zemheri sana yakışır

Kalbinin donması ondan
Çelikten bir güçle basıyorum asfaltlara
Paletlerin silinecek attığım her adımda.

Ben sesimi ne kadar sahiplenirsem
O kadar mağrur kalır bakışım meydanlarda
İçimi çekip durduğum resimlere baktıkça
Görüyorum, ne kadar da yakışmış mezarın görkemine
Reddettim seni, kal kapılar arkasında
Yüreğim çatlasa da ayaktayım, unutma.

Ben bir tarih oldum seni unutturacak
Kork benden, dünyayı kavrayan bir yürek taşıyorum
Bir ağıt kadar soğuksun, gece gibi ürperen
Kendini yaktın, küllerine saklandın
Bakışın yok üstümde, rüzgârla giden
Ürper artık, kork yeni bir devrimden.

Tasfiye dergisi, S. 23[Şubat-Mart 2010], s. 32.
Mustafa Uçurum, Dünya Telaşı, Sütun Yay., İst., 2013, s. 9-10.

YENİK KAPTAN

ben artık mümkünü yok iflah olmam
gözlerime uygun bir çığlık ararım
iğdiş edilmiş yüreğim
sen aklıma düşünce
kanatır iğrenç kahkahalarını
bir an yiter gemilerim
adalarımı sel basar
istila eder limanlarımı
umursamaz martılar
ve ben iflah olmam

dünden kalan zaferlerim bilgece
sığınır bir limanın en kuytu köşesine
kör gecede kör baykuşlar
küf üfler ölülere
karanlıkta deniz daha bir gizli
daha bir soğuk çöker gövdeye
gemiler yolunu bulamaz karanlıkta

kazandığım savaşlar adına
çöle gönderme rabbim beni
gemiler yürümez çölde

dergibi. com (Nisan 1999)
http://dergibi.com/1999/04/yenik-kaptan/ (5.2.2017)

SON YENİLGİ ARDINDAN ZAFER MARŞI

pür telaş kapandı devrimiz ardımızdan
hani o savaş nârâları nerde barbarlar
yokuş yokuş büyüyen ağrılar
enkaz altında kalmış kılıçlar
anlatmaya yetmez yenilgimizi
fırtına sonrası yorgunluğumu
çekip kılcal damarımdan
topuğumdan çıkarıyorum acımı
yol uzun, yolsuzum, piyadeyim nitekim

katıksız sözlerim olsun kimsenin bilmediği
tam vaktinde gelen trenlerim
yağmurda açan çiçeklerim
rüyalarım olsun kimsenin görmediği
yenilgimi sır edip içime
çengiler söylesin zaferlerimi
teşekkürler meleğim
yürürken eğik yanım, sağ yanım

kırmak olmaz bir güzelin aynasını
yolla beni kem gözlerden uzağa
sizin savaşınız soğuk

sıcak savaşlarla oyala beni
bırakma küskün bir köşede
ardımı döndüğümde
görmeyeyim yenilgimi
teşekkürler meleğim
eğdirmedin boynumu

kaybedilen, bir meydan savaşı
meydan bizim, savaş kimin azizim

Yitik Düşler dergisi, S. 15 [Ocak 2002], s. 12.
Yedi İklim dergisi, S. 142-143 [Ocak-Şubat 2002], s. 70.

Muzaffer CEYLAN

SİZE KARŞI MÜZMİN MUHALİF

I
koltuklarda gürlersiniz siz silahlara üleştirip cesaretinizi
dalında soluverir korkudan envai çeşit çiçek
kardelenler mesela sararır sarsılır kendi mevsiminde
birbirinize gösterdiğiniz briç partilerinde gazinolarda
sizin sinek kaydı yüzünüzden

görünmez hastanede bir okulda veya devlet dairesinde
düşleriyle emriniz altında çünkü dolgun maaşlı gazetecileriniz
cübbesiyle bir yargıcınız mahkemede ıslak mühürlü adalet dağıtırken
hışmınızdan ötürü çatık kaşlı 'kamusal alan'nınızda
görünmez hür görünüşüyle ve giyinişiyle sivil bir düşünce

öz çocuklarına gücü yeten sarhoş bir baba gibisiniz, fazla sevgisiz
fırfırlı omuzlarınızla itekleyip kırarsınız mahrem kapıları
çamurlu ayaklarınızla saygısız dolaşırsınız yatak odalarında
oysa mahalle kahvesinde bile sözünüz geçmez sizin
çünkü çay içmezsiniz halkın arasında
kabza gücüyle parlar fakat tafranız büyük salon toplantılarında

alkışlarla astınız kestiniz ağız dolusu kustunuz ekranlardan
biz yumruk sıktık üstüne kan içtik her akşam
ağır ilerledik sonra sessizce ve acılı unutmadan yaramızı

nisana rağmen fakat tozlu bir heykel gibi gölgeleriniz hala
ücralarında ülkenin kalıntılarınız kaldı paslı kafalar olarak
yanaklarında örtülü bir yaşlı kadının gözyaşı olarak
kaldı savaş sirenleri gibi belleklerde taze kötü anılarınız

II
şimdi bir şubat daha gelene dek artık ölçemez kimsecikler
size karşı sürgit öfkemizi ki diridir dişlerimiz arasında
gizliden her gün gıcırdar gökyüzüne şöyle bir baktıkça

bin yıl sonra mı artık kim bilir kaç derecede soğur
çünkü her şubat gelişinde topyekûn bir halde
nefretimiz uykularınızda bile çınlatır kulaklarınızı

(Kendisinden alınmıştır.)

Mücahit KÜÇÜKYILMAZ

ÇÖZÜM

Şu şırıltı nasıl da çullanıyor üstüme
kan eder adamı bu çıplak civciv
neden bu üzümün gölgesi
yağmursuzlukla övünür

art arda mı dizilmeli
okul girişi çocuklar
yukarıdan aşağıya
sebepsiz inilmez elbet
bu vadinin bir nehri vardır
nehrin balıkları
yoksa iki damla siyanür için
kıyar mıydı canına faytoncu dede

selam ver taş yolun sonunda
boz kedilerle konuşan meczuba
dumanla kaplansın boğaz
böylece dişlerin aralığından
bir baston uzanır da kelimeye
büyülenir sersem ihtiyar

ihtiyarlar sersem büyücü
bu ortak faydayı fırsat bilip
kurulsun büyük ortaklık

devletimiz
çözüm bulur elbet
civcive
çocuğa
balığa
meczuba…

Yedi İklim dergisi, S. 112 [Temmuz 1999], s. 28.

Nazir AKALIN

KERBELALI KARINCA

Ne işin var ülkemin bu söz karanlığında
Sesi hüzün rengi hüzün Kerbelalı karınca
Dehşet içinde öyle bakıp durma göğsüme
Süleyman göç eylemiş filizkıran çağında

Ah karınca şiir atlarını vurmuşlar bu ülkenin
Sana cinnetkâr bir aşk sayıklayamam artık
Kafdağlarını çağırma Anka'sı yok kalbime
Gittikçe büyüyen kara bir harp içindeyim

Hangi kılıcın sesi parçalanan içimde
Hüzünlü güzelliğini yar da bir bak göğsümü
Bir kıvılcım var mı İbrahim bahçesinde
Su mu getireceksin hacca mı gideceksin söyle

Edebiyat Ortamı dergisi, S. 6 [Temmuz 1997], s. 13.

Nihat MALKOÇ

POSTMODERN İHANETLER

Umutların üstüne tanklarla yürüdüler
Ne insanlar fişlendi 28 Şubat'ta!...
Haysiyeti, onuru yerlerde sürüdüler
Demokrasi şişlendi 28 Şubat'ta!...

Canımızdan bezdirdi haksızlık ve talanlar
Şeytanı kıskandırdı yaptıkları planlar
İtibar cellâdında tükenir mi yalanlar?
Ne zulümler işlendi 28 Şubat'ta!...

Nice entrikaları deneyip durdu zalim
İhanet mahfilleri Sincan'da yaptı talim
Şükreyledi canını kurtaranlar sağ salim
Yürek yandı, haşlandı 28 Şubat'ta!...

Feryat etti mağdurlar, gökleri tuttu âhı
Mazlumun bedduası yerle bir etti şahı
Zifirî gecelerde çok bekledik sabahı
Kıyımlara başlandı 28 Şubat'ta!...
Dört yandan kuşattılar, sinsice ve derinden
Nefret nazarı kustu gözlerinin ferinden
Bütün köşe taşları oynatıldı yerinden
Kirpiğimiz yaşlandı 28 Şubat'ta!...

Emir kipinde sözler yükselince Hasdal'dan
Millî görüş önderi, neler çekti postaldan
Ölen atın hesabı soruldu kırık naldan
Aşk nefretle aşlandı 28 Şubat'ta!..

Kanayan yaralara zehir ve tuz ektiler
Başörtülü bacılar gözyaşları döktüler
Mümin ve muvahhitler, ne acılar çektiler
İnananlar dışlandı 28 Şubat'ta!...

İkiyüzlülük moda, dört nala koştu riya
Türbanla uğraştılar, Batı giderken aya
Demokrasi yolunda bu millet kaldı yaya
Baharımız kışlandı 28 Şubat'ta!...

Neydi karın ağrınız, neydi sizin derdiniz?
Demokrasiye balans ayarları verdiniz
Kutsalı çiğneyerek göklere mi erdiniz?
Pehlivanlar tuşlandı 28 Şubat'ta!...
İrade yok sayıldı, ne oyunlar denendi
Bu zulüm, bu işkence 'bin yıl sürecek' dendi
Doğdu İslâm güneşi, karanlıkları yendi
Bir vesayet düşlendi 28 Şubat'ta!...

(Kendisinden alınmıştır.)

Nilüfer Z. AKTAŞ

MUKADDES

I

Ağaçlardan turuncu yapraklar düşer,

İlkbaharda yeşermek üzere,

Gözlerden yaşlar süzülür amma;

Nice mutluluklara gebe...

Biliyorum ki ağlamak rahmettir,

Göklerde ağlayınca sekinedir, berekettir...

Bakışlar ağarmış, hüzün kokuyorsa âlem.

Rabbe yakınlaşmayı yazar, işte o zaman her kalem...

II

Bu toprağın kızları örselenmezdi mirim

Ak bir damla düştü gözlerinden

Pir-ü pak

Bereket oldu

Kırmızı oldu kan yerine gelinciklere

Ekmekleri parmaklarının arasında

Ya da avuçlarına kıstırılmış

Kırıntıları kuşlarda

Ziyan olmadı mirim

Ziyan olmadı…

III

Arzı örttü örtüleri

Kar üşütmedi

Yağmur ıslatmadı

Güneş yakmadı onları

Onların saçları döküldü

Kesildi/çekildi

Naylondu belki! Yeni çıkan saçları

Onlar!

Ah onlar! Topladılar arzdan örtülerini

Kuşların kanatlarına binerek

Düşlerine sıkıştırdıkları

Rüya ülkesine gittiler

Gittikleri yerden döndüler şimdi

Kanatları ibrişim

Duruşları vakur ve heybetli

Gök sevinç gözyaşlarında

Yere basan ayaklar sağlam

Adımlarında adlarını yazdı melekler…

(Kendisinden alınmıştır.)

Nurettin DURMAN

HAKİ DURUYOR KARŞI

Her gün yeni bir gündür aranmasa da aşk
Ağzında ölüm meleğinin gölgesi muhakkak kalacak
Alıp götürecek bir anka ardından yanacak.

Söz birçok şeydir, ancak; gözyaşlarsız hiç
Düşmeyecek kalesinden kötülük, iyilik ve erinç
Kalbin bütün varidatını elemli kılan bir hiç.

Neden öyle kargışıyor umera haki duruyor karşı
Bir nefes olarak hepsi bütün bütün bir ağrı
Dolduracak alanları en sonunda bir çarşı.

İşte herşeyden önce çıktım baktım etrafa
Bu ne iştir erenler öfkeyi emzirenler.

Nurettin Durman, Hoşça Kal Hüzünbaz Çocuk, Beyan Yay., İst., 1998, s. 11.

GÖKMAVİ

bir Cuma günü beyazid meydanında
beyazid-i bistami ile kolkola girpi
horasan köpeklerini konuşmak istiyorum.

beyazid-i veli sitemkâr bakışlarıyla beni
tekmil tesbihatı ikmal edecek kadar
bir serzenişle, belki de kaş çatmasıyla
sirenlerden sonra kalabalık bir huruç için
tekbir tekbir büyüyorken halk.

kelimei tevhid şanlı bir rüzgârdır artık
dervişlerin kalyonları; amamnın
denizden bir nağra kopartacak
dalgalar kabaracak
karakorsanın gemisi
kayalara çarpacak

cüneydi bağladı mütevekelli bir o kadar semest
şehrin mutena tepelerinden kuşlar uçurtacak
biz bir kaç bağrı yanık sultanahmette olacağız
müthiş bir hutbe irad ederken hocaefendi
ayosofya vakarla bakacak
firuzağada kavakyelleri esecek

telbihatı tamam edecek rüzgâr
tekbir tekbir büyüyorken halk
o vakit ben mavi kanatlarımı kuşanıp
bir nida bırakacağım gökyüzünde

ya hay. ya hakk. ya hakimi mutlak.

Nurettin Durman, Hoşça Kal Hüzünbaz Çocuk, Beyan Yay., İst., 1998, s. 34-36.

HOŞÇAKAL HÜZÜNBAZ ÇOCUK

Bu ne telaş şubat hanım gidiyorsunuz demek
cuma günü hem de önemli kararların alındığı günde
uslu bir çocuk gibi durmuyor değil mi deniz
birçokşeyin sonucunda biraz da akil kalarak
ankaralardan uçurtulan teşri'i troplarla
yağmura koşturmuşsunuz hemen erkenden sabah.

Yani kendini kapatmak da bir belalı iştir aslında
melali taşımaktan yorgun düşmüş teşrinlerden sonra
teşrifatçılar sararmış yapraklar olup
aşkı tezyin için ateşpareler kuşanırken
bu son günü cuma bu son günü yağmurla

sarı saçlı, uçarı, buğulu bakışları olan şubat
haydi hoşça kal.

Bu ne telaş şubat hanım gidiyorsunuz demek
yağmurlar dökünüp, ağır havalar sarındırıp şehre
sirkeci gibi bir yerde, sultanhamam, veznecilerde
sahi n'oldu böyle çıtı pıtı şubat hanım
kar getirmediniz bu yıl bu güzel istanbulumuza.

Ölüm dahi tutamaz bir paganın çapraz oturuşunu
palamarcı gemiler yanaştığında iskeleye
martılar çatılardan höykünüp ekmek kırıntılarına
kanat çırparken, şöyle bir uğramış
ateş almaya gelmiş gibi hemen, kısa, çabuk.

İşte böyle şubat hanım
süryanice'de yirmisekiz tesmiye ediliyormuşsunuz
dervişlerin teber taşıdıkları çağda
testici yazdan kalma mahmurluğunu teşrih ederken
kaldırımlarda tezgâh açan satıcılar da tutamıyor
kapalı çarşı, mahmutpaşa, boğaziçinde bir mekânı
sarı saçlı, uçarı, buğulu bakışları olan şubatın
yağmur uçlarını.

Tetik düşürdüğünde avcı müthiş bir
öldürme tripine yakalanmıştır
haydi hoşça kal sevgili hüzünbaz
teşrifatçı yoktur, zindancı vardır
tabiat ayetlerden müteşekkildir.

Düşçınarı dergisi, S. 4 [Mayıs-Haziran 1997], s. 36-37. (Dördüncü bend şiirin dergideki versiyonunda yoktur.)

Nurettin Durman, Hoşça Kal Hüzünbaz Çocuk, Beyan Yay., İst., 1998, s. 48-52.

PERŞEMBE ŞİİRİ

Alı al moru mor bir günün ardından
kızılca kıyamet bereketli bir yağmur
hadi iyisiniz iyisiniz var mı orda
masal gibi kalan kelimesi malum
aya zeval yok mehtaba çıkarken farzı muhal
çok korkun, az yaşayın, biraz da tarzı sual.

Lakin duruşunuzdan belli olacak
geçit resminizde renkler ele verecek
sesinize ulanarak tutan şey neyse sesinizi
yeşil bir granit kadar alımlı görünen korku

ateşparelerden müzmin hayatlardan başlayarak
Kerim Allah
elbette şafakla
nur'i ilahi doğacak.

Hadi iyisizin iyisiniz
bu gün de oldu akşam
kıt'a marş marş
sağa bak sola bak
her şiir bir mızrak
her şiir bir mızrak.

Endülüs dergisi, S. 3 [Temmuz 1997], s. 14
Nurettin Durman, Hoşça Kal Hüzünbaz Çocuk, Beyan Yay., İst., 1998, s. 65-67.

BİR BAYA MEKTUPLAR

I

meraktan çatlayacağım bayım meraktan
horgörülü bakışlarınız ne yapacak beni
uzun bir duruştan sonra ben, kendim
yağmurdan zaten sırılsıklam olmuşum.

zırhımı paramparça edecek silahınız bile yok
hangi yortudan sonra harekete geçeceğiniz
belli değil
yaslandığınız kanun ne çalıyor bayım
yıl bindokuzyüzdoksanyedi aylardan ekim.

meraktan çatlayacağım bayım meraktan
lâkin çok belli olan bir şey var
kıyamet kıymetli bir mozole kadar yakın
elveda bayım haydi git
benim atım beş vakit

II

kalbimi kırdınız bayım ayet ayet okunan kalbimi
sarı bir çiğdem gibi düşmüştüm de ortalığa
rabbimizin bağışladığı havayı
solumak istemiştim.

tamamıyla barışıktım kendimle
hangi taraftan eserse rüzgâr önemli değildi.

alemisema bir sergüzeşt olarak alakamı çekiyordu
robinson crusoe ile cuma
bir başka dünyanın alametleri idiler
daha yıldız savaşları başlamamıştı.

kalbimi kırdınız bayım ayet ayet okunan kalbimi
aşk olmasa beyaz alınlıklar olmasa
önemi yoktu…

III

ah bayım asıl önemli olan nasılındadır aşkın
gece olunca beni tutuyor bakışları
ben bir dağ gibi ıssız oluyorum.

bir de içkin bir bestenin hülisünasyonlar sunduğu
her halükârda aykırı ve ateşin bir imgenin
kırmızı perşembesi gibi
orada duruyor kalbim.

ah bayım başı dumanlı bayım
bir aşk hummasına tutulmuşum yanıyorum.

IV

nihayet çıldıracaksınız bayım
şehre bakıp bakıp çıldıracaksınız
sümbül sinana gidip ağlayacaksınız
nihayet bayazid meydanında intihar
eyüp sultanda rehin kalacaksınız.

bizse durulduk bayım
gün döndü biz durulduk
şehri yağmur aldığında durulduk
yeniden çıktık yola yeniden başladı gün
yeniden buluştuk yeniden güzel olduk.

artık kuşlara bakıp savunacağız

gökyüzüne bakıp denize bakıp

birbirimize bakıp savunacağız

akşam olunca gözlerimizde

bir parıltı olup buluşacağız.

Düşçınarı dergisi, S. 9 [Mart-Nisan 1998], s. 37-38.

(Bu şiir, şairin Güllerin Ardından adlı kitabında yazılış tarihleri kaydedilmiş olarak ve bazı küçük değişiklikler yapılarak, parça parça üç ayrı yerde yayımlanmıştır. Bkz. Güllerin Ardından, İlke Yay., İst., 2004, s. 13-14, 17 ve 43)

İTİRAF

içimin derin devletini açıklasam

derimi yüzecekler

felaket sevinecekler.

gülümün adı gonca

lâkin ne etmişler etmişler

nesimî'nin derisini yüzmüşler.

3 kasım 1997

Kafdağı dergisi, S. 46 [Ekim 1998], s. 4.

Nurettin Durman, Güllerin Ardından, İlke Yay., İst., 2004, s. 20.

MEYDAN

bir tarafta gül fidanları
öbür tarafta polis.

meydan işte şu bizim meydan
sahaflardan çıkarken bir serinlikle
satıcılar koleksiyoncular
çınarın gölgesi falan.

fakültenin önünde oturan kızlar
gül, karanfil ve nergis
aman allahım bu geceler
ne kadar da fersiz.

haydi çıktık diyelim
çığlıkların arasından
copların, panzerlerin
haksızlıkların arasından
meydan ha meydan
bu böyle gitmeyecek
zümrüt ile zebercet
elbet bir gün gelecek.

5 kasım 1997

Kafdağı dergisi, S. 46 [Ekim 1998], s. 4.
Nurettin Durman, Güllerin Ardından, İlke Yay., İst., 2004, s. 22.

FERMAN

katlime ferman buyurmuşsunuz
kapkaranlık bir gecede
buyurmuşsunuz
aşk olsun.

benim adım tarih
penceremi açtığımda
râyihalar akıyor
yeşil mavi bir sokakta akıyor
burada ben varım
çınar ağaçları sarnıçlar
sonsuz bir ışık seli
tutuyor beni bunlar.

katlime ferman buyurmuşsunuz
sevgilimin kalbine oklar
aşk olsun.

6 kasım 1997

Nurettin Durman, Güllerin Ardından, İlke Yay., İst., 2004, s. 23.

FLAŞ

birdenbire şubat birdenbire kızıltugaylar
sanırsınız ardahandan hücum ediyor ruslar
başlarında ceberut bir general.

halbuki faydası yok
bereketli topraklar üzerinde yaşarken
gökyüzü mvi bir şelale misali akarken.

birdenbire şubat birdenbire kızıltugaylar
yarasalar; kaplumbağalar; timsahlar
timsahlar; kaplumbağalar; yarasalar.

17 kasım 1997

Nurettin Durman, Güllerin Ardından, İlke Yay., İst., 2004, s. 30.

28 ŞUBAT

Bunu da gördüm işte
Hiç üşenmedim sordum kendime
Geçti evet geçti gitti bir defa daha hayatımızdan
Birkaç kırık birkaç yaramaz ağrı ve kanayan yara
Bırakarak, tabi kendinden bir iz kalsın için
Bırakarak geçti gitti.

Bunu da gördüm ya
Hiç dert değil artık bu koca dünya
Daha kim bilir kimler, neler, kilitli kalmış evrak
Bir ıssızlık nefesi kadar
Bir sabah trafiği kadar
Bu caddeler taşıyacak elbet korkusuzca insanları

Çocuklar gülsün istedim
Mutlu olsun dedim
Daha ne olsun
Kalacak olan bir arpa boyu bu uzaklığı
Nefesimi tutsam olacak sanki
Ben bir yağmur bir çarnşı birkaç dost
Daha ne olsun geç kalmışsa kalmıştır
Bunu gördüm ya
Gerisi önemli değil

Gönül bir hoş olur ufuk genişler
Nasıl olsa bu da geçer yahu demişler.

28 Şubat 2010, Pazar, 23.49.

Nurettin Durman, Gidelim mi Dostum, Lamure Yay., İst., 2011, s. 55-56.

VELASR

Kalkınız artık
vakit tamam
karayılan kendine ait
kara bir günü kutsadı
büyücüler geldi
tören başladı
bir baş engerek
kuru bir kafa
biraz da şundan bundan
eski çağlardan kalma
bir lahit gibi yerini aldı.

Siz erkensiniz biliyorum
cellatların, kement atanların
gözlerindeki gölgeyi tanımadınız
yedikuleden geçerken
genç osman'ın çığlığı
zindana sıkışıp kalmıştı
duymadınız.

Kalkınız artık
ortalık ışıdı
muharip bir sabahın göğsü açıldı
gülün rengine dönüştü sesim.

Düşçınarı dergisi, S. 12 [Eylül-Ekim 1998], s. 35.
Nurettin Durman, Güllerin Ardından, İlke Yay., İst., 2004, s. 61.

ÖLÜM OYUNLARI

1- BİR KARTALI VE BİR KURDU DÜŞÜNDÜM

kapısında yoksulluk yazmayan
içi kapkaranlık değilken
bir kahve içimi kadar
bir çift güzel söz için
yüreğini deryalara açan
odalarında ışık olan evlerin
muhakkak önünden geçin
siz siz olun
çiçekleri ezmeyin!

sonra yağmuru bulun
gözleriniz aydın olsun
savaşa gide bir sipahi gibi
atınızla yekinip
kılıçların çarpmasından
sıçrayan bir kıvılcım olun
gen söylüyorum
çiçekleri ezmeyin!

ayasofya'nın önündeki bir ağaç gibi
sessiz olun

ve zincirleri
ve kilitleri
ve kelepçeleri
düşünmeyin!

başımızdaki bela
aşil'in savaşçı kanından
daha revnak
topuğunda da değil canı
canı çıkasıca
gitse gitmiyor
ölse ölmüyor
düşünmeyin!

dahası;
sırtımızdaki kambur gitsin mi?
gül bahçesinde bülbüller şakısın mı?
generaller ihtilal yapsın mı?

birinci levha: -aşk-

ferhat kıpkızıl bir lale çizip
şirin'in kalbine koyduğunda
çiçeklerin bir şah oldu renkleri
çiçeklere dair sözü vardı ferhat'ın

çılgındı, sultandı mehmene banu
suyu yorumlamaya ölmeliydi ferhat
çünkü ferhat
nakkaş ferhat.

geceydi; kalbimi ortaya koyacaktım
geceydi; sabahı bekliyordum.

II- KALBİME DAİR BİR AĞIT YAKMALIYIM ARTIK

seni sevdim
ama sevdim biliyorsun
bir köşk bir villa bir plaza
alamadım sana
bir mersedesim bile yok
kusura bakma
birkaç kitaplık şiirim
çocuklarım
bir de kalbim var
ihtirasların adamı olamadım
elimde değil
seni sevdim
ama sevdim biliyorsun.

benim kalbim ne yapsın?
nasıl dayansın?
nasıl tahammül etsin?

benim kalbim ne yapsın?
avaz avaz bağırsın mı?
beyazid meydanında
canına kıysın mı?
ulu camii önünde
kendini paralasın mı?

benim kalbim ne yapsın?
adaletin muhafızı
kör ve sağır olmuştur
benim kalbim ne yapsın?
çiçek renkli şarkılar
alıp başını gitmiştir
benim kalbim ne yapsın?

ikinci levha: -meşk-

hafız; bırakma beni hafız
davud'un sesinden mezmur
isa'nın elinden bir kuş

musa'nın asasından bir ejderha
muhammed'in dilinden bir ayet
beni bırakma hafız.
zebur aşkına
tevrat aşkına
incil aşkına
kur'an aşkına
bir nida uçuversin alemi semada
enfüsi bir hava dolsun içimize
hafız ey güzel sesli hafız.

III- BAĞLAR TARÛMAR BAHÇELER VİRAN

al ateşimi, kanım aksın al ateşimi
bir tufan koparsın bakışların
ararat mı olsun cudi dağı mı olsun
lakin aşk olsun.
ashabı uhdud'u soracaktım
canım efendim
hülagu hanı soracaktım, moğolları
ateşe tutuşmuş kitaplrı
yıkılan sarayları
horosan'ı, şam'ı, granada'yı
bir kıvılcımla girerken geceye

saçların ne kadar siyah
ah geceler ne kadar
ulu bir cami içinde şadırvan
benim içimde yangın var.

bir bulutun geldiğini gördüler
atlıların rüzgârını gördüler
pompei'nin lavlarını gördüler
tufanı gördüler canım efendim.

üçüncü levha: -ölüm-

hayır; dağların hiçbir suçu yok
allahuekber dağlarının hiç suçu yok
yemenden gelmiştim amanın sıcak
amanın bir çöl bir vaha bir serap
hale hale oynaşırken önümde
boğazım kurumuş helalimi anmıştım
yüzüm yanmıştı tenim buğday olmuştu
hayır hayır dağların hiç suçu yok.

düşman dediler düşman moskof kâfiri
gelmiş dayanmış göğsümüze dediler
sarıkamış canımız dediler

arş ileri dediler
güneşin adına şems diyorlar orada
yüzümde sakladığım çöl güneşini
kalbime gömdüm de geldim
hoş geldin dediler.

hayır; dağların hiçbir suçu yok
ben öldüm bölük bölük ben öldüm
ben öldüm tbur tabur ben öldüm
ben öldüm alayımız öldü
tipiyle, fırtınayla, yağan karla
ben öldüm allahuekber dağları
böyle ölüm görmemiştir ben öldüm.

haydi halka olup zikredelim erenler
allah allah hu diyelim erenler
uyudum da uyanmadım erenler
ayaklarım parmaklarım kaslarım
dondu dondu ben de öldüm erenler
allahuekber dağlarında kaldım erenler.

sarıkamış oyy sarıkamış
ölüm ölüm bu karakış.

Düşçınarı dergisi, S. 14 [Ocak-Şubat 1999] s. 15-19.

Nurullah GENÇ

ÜLKEMİN SOKAKLARI

Bu sokaklar neden yaralı böyle
Ve neden sessizce ölüyor kuşlar
Haramiler geçmiş besbelli, birden
Geçerken sokağa tuzak kurmuşlar

Aldanan bekçiler geceye mahkum
Bir yağmur yağıyor kanlı, inceden
Yarın bu sokaklar aydınlanmalı
Ve hesap sormalı mağrur geceden

Evine kapanmış mahalle, dargın
Anlamalı artık zehir kusanlar
Bitkin ve çaresiz olsalar dahi
Yarın konuşacak bu gün susanlar

Hafızası ölmüş bu garip şehrin
Tarih, katledilen nevcivan şimdi
“Tilki değil!” diyor bir karga bile
“Ağzımdan peyniri götüren kimdi?”

Kapanmalı canda işleyen yara
Kalbimiz kara ki, yüzümüz kara
Göğün dudağında hep aynı sitem:
Böyle sokaklara, böyle Ankara

Ay Vakti dergisi, S. 8 [Mayıs 2001], s. 5.

Olcay YAZICI

DEVR-İ DİLARA

Sabrı yitik bakışlar sanki tetik düşümü
Yaşadığımız zindan Firavunlar kışı mı?

Dizginsiz –deli rüzgâr yıldızları söndürür
Bir kıvılcım bu hıncı kıyamete döndürür

Acılar gülşeninde bu cehennemî sıcak
Umudun yüreğini kanatan kızgın bıça

Baharanlar yurdunu saran –bürüyen duman
Ağlan hazin talihe, âteşefruz asüman

İnse ruh sahramıza Mesih-dem bir gök-yasa
Delil olmaz münkire asla asâ-yı Musa

Uğrular, uğursuzlar puslandırdı yönümü
Sancılı bir şafakta beklenen gündönümü

Düâlem ortasında hazanî-mor ibrişim
Efganı arşa değen bir derviş-i dilriş'im

Gün olur çiçek açar gönlümüzdeki yara
Özlediğimiz iklim: ah ey devr-i dilara

Kültür Dünyası dergisi, S. 3[Temmuz 1997], s. 8.

EYLÜLÜN KIRDIĞI GÜL

Yiğit, körpe ölüler, ağıtsız geçti çölü
Destanlık öykümüzü güne anlat kırgülü!

Kılıçlar kılıçlarla öpüşerek bilendi
Aşkların taşrasında bir umut türkülendi!

Bizdik ateş hattında yenilmeyen ergenlik
Kanın aydınlığında şafağa düşen tetik!

Metropol üstümüze yürürken ordu ordu
Biz değil, asıl bizden şehirler korkuyordu!
Bir anafor içinde kurşunlarla doğanlar
Beyazıt Meydanı'nda üşüyen sloganlar!

Kimidi ibize gösteren bu karanlık sokağı?

Atıldık dolu-dizgin fikrimizde bukağı!

Kuşkulu kuşluklarda buz tutmuş nilüferler
Şimdi yol ayrımında küskün, yorgun neferler!

Sitemkâr satırlara sindirilmiş öfkemiz
Eylülün kırdığı gül yeni eşkine remiz!

Yiğit, körpe ölüler, ağıtsız geçti çölü
Destanlık öykümüzü güne anlat kırgülü!

Güneysu dergisi, S. 10 [Mayıs-Haziran 1999], s. 12.

Orhan DEMİR

DÖNÜŞ MUŞTUSU

-Başörtüsü mağdurlarına-

Gecenin homurdayan cenderesi
Ürkütmesin seni küçüğüm.
Yabanıl uzakların yaralı sesi
Yılgınlığın o kötürüm atı
İncitmesin kitab'a değgin kalbini
Umudu namlu gibi şakağında gezdirip
Akşamın suyuna
Sabahın uykusuna yatarken
Büyülenmiş bönlüğüyle
Tetik çeken bir mi seninle?

İffetin kokusu hiç erimesin başında:
Güller kuruttuğumuz
Göğüslerimizde
Kavgaya tutuşsun yine sevdamız

Bir gün
Dört nala

Her gece durmadan
Atlarını gemlediğimiz şimşeklerle
Kapısını çaldığımızda yorgun sabahın
El değmemiş yağmurlarla geliriz
Bir sevinç tufanı gibi
Sağnak sağnak, ipil ipil
Çağlar boyu kalacak yazıtlar gibi
Oğul veren arılar gibi
Tohum olup düştüğümüzde
Toprağın rahmine
Havaya sıkılı yumruklar gibi
Döl verir
Filizlenir yürek ormanımız o gün
Şimdi muştularla dolanmış
Ayetler olsun direnerek büyüttüğün!

Edebi Pankart dergisi, S. 10 [Mayıs-Haziran 1999], Ön kapak içi.

Osman AKTAŞ

İNSAN KOKAN EFSANE

dağları el altından saklanıyorum
geceler birer şöhret basamağı
guevaranın önünde
orman ve çocuk
bakakalmış
demokrat olduklarını söyleyenlere
felçli yanlarını göstererek
güneşi çağırır
korkunun otopsisine

yine bir oğul
sizi giyiniyor
uzun sayılan kusurlar
resimler
sağır ve dilsiz
alileşmiş efsane
arasında
onur savaşı veriyor

mecliste yasa tasarısı

anayasal dilekçeler

savcılar

yargıçlar

çocuklarının rızkını arayanlar

beni arayanlar

şimdi ve sonra

bulacaklar

hakkı buldukları gibi

16 Temmuz 98

Bartın

Osman Aktaş, Bermudayı Tek Geçmek, Cinius Yay., İst., 2016, s. 233.

Osman ARSLAN

KARA/28

Bu Şubat göverirken çiçekleri namusun,
Üstüne paletlerden kara kara iz düştü.
Bulutlar üstümüzde, habercisi kâbusun,
Ankara'ya kara kar, kara, kara iz düştü.

Bırakıp can güneşi, yıldızlara râm olduk,
Renkler soluverdi de hâkîye ikrâm olduk,
Parçalandı umutlar hâk ile ihrâm olduk,
Nice namus timsâli, kara, tertemiz düştü.

Yer bile titriyordu; korksun da sinsin canlar,
Namlusunda namusum bitip tükensin, canlar,
Çevik ve Bir olmasın, dağılsın tüm Sincan'lar,
Şehrimin kaderine, bir kara taciz düştü!

Tam bahar gelecekti, dönüp kara kış oldu,
Paletler can yurdumda bir kara nakış oldu,
Bacımla gözyaşımız ne acı bakış oldu,
Bu sabır, kara güne ne kadar veciz düştü!

Ruhlara gözaltı yok, nafile uğraşınız!
Işık kesilemez ki! Boşuna telaşınız!
Hava hapsedilir mi? Kiminle savaşınız!
Kaç Firavun yeltendi! Ve lakin aciz düştü.

Demirlerin hükmü yok aşkla yürüyenlere,
Palet dişleri geçmez Hak'la yürüyenlere,
Zafer Hakk'ın! Bayraklar sakla yürüyenlere,
Va'di ilahî diye, bir de bu nâçiz düştü!

Bindokuzyüzdoksanyediüçnisanı/tarabya

Çınar dergisi, S. 31 [Ağustos-Eylül 1997], s. 19.

BELKİ ANLAYAN OLUR

Belki bir yağmur yağar,
Ayağa kalkar yıkılmış otlar,
Çiçeği domur domur bir ağaç,
Kırar kollarını,
Yağmursuzluğa.

Belki bir güneş doğar,
Işır yanakları gül bebeklerin,

Gözleri yüzyılı süzmüş bir insan
Kapar gözlerini,
Işıksızlığa.

Belki bir rüzgar eser,
Kalkar omzundan şalı annenin,
Tırnağı taşı kırmış bir ay kız,
Tutar nefesini,
Korkusuzluğa.

Belki dolunay çıkar,
Kabarır damarı tüm denizlerin,
Duvarı falezlenmiş yürekler,
Yıkar tortusunu,
Duygusuzluğa.

Belki bir şafak atar,
Ak iplik karadan ayrılıverir,
Kuşlarla seheri yaşamış aşık,
Açar gözlerini,
Uykusuzluğa.

Bindokuzyüzdoksansekizekimondokuz
Çınar Dergisi, S. 47 [Kasım 1998], s. 23.

Osman SARI

EY GÜL

Ey gül ey gül niçin büktün boynunu ey gül
Küstün menekşe gibi büktün boynunu ey gül

Ey gül ey gül bir uygarlık çöküyor ey gül
Uzat başını pencereden tarih bakıyor ey gül

Endülüs'ten daha acı günler içinde Çeçenya
Ülkem ondan da beter günler yaşıyor ey gül

Ey gül ey gül atma başındaki örtüyü ey gül
Yücedir düşürme onu örtüyü yüce tut ey gül

Örtü ki bir uygarlık bayrağı başında ey gül
Saldıran ona boşuna saldırmıyor ey gül

Toprak anlar belki taş anlar bu zulmü ey gül
Kalbi mühürlenmişler ve putlar anlamaz ey gül

Kahramanı sensin çağın onuru sensin ey gül
Yüce tut başını bükme boynunu ey gül
Yedi İkim dergisi, S. 124 [Temmuz 2000], s. 3.

Ömer ERİNÇ

HÜZNÜNÜ KÂLBİNE GÖMEN IRMAK

V

hüznün tarihi yazılan gözlerinden
aklın basamaklarına
yükseldikçe şerholan öfke
zulmü nasıl nasıl vurmalı
modern zamanların
firavunlar çarpışan komutlarından

kanaviçesi sökülmüş devletiyle emellerin
Ays'a tavlanana çocuk
peşinden aktığın doğumların
ökçesinde kıvrılan yılandır
gözevlerini dolayan gecelerin ıslığı

hızarlara müheyya bir hayatın resminden
mevsimlik ihanetlerin devriyesine
ellerini uzatmıyor kimse
saraylardan konutlara yâdigâr diye

ruhun detaylrında nefeslenen dokunuşlara
güvercinler kalkmıyor artık
adalar boyu yankılayan annelerin bakışlarına
yüzünü ve yeryüzünü katsak
mürur-i zaman şimdi
kardeşliğin burçlarında dolaşmak

şan kırılan kışlasından ahdin
ovalarına inmiyorsa aşk
insan kuşanmalı bir
kanın kurumlaşan neşidesinden
yas yaslanan silahlara
artık haykırmak devridir
mahşerinde kımıldayan gurbetleri

Hece dergisi, S. 32 [Ağustos 1999], s. 35.

Ömer İdris AKDİN

Bir vicdan ayaklanmasına doğru genişlerse kalbin/ şiir gibi yürürse ince ve narin…

Anla ki herkes değilsin!

Gel sevgilim biraz soluklanalım. Çok düştük biraz soluklanalım.

Maviye çalan bir çocuk geçsin gözlerimizden. Kara bir günü daha ifşa ettik mavilenelim.

Bir geceye daha sızdığımızın resmidir bu, bir karanlığı daha patlattığımızın.

Çok sesli bir koro oratoryomuzu yapsın.

Cümlelerin arasından sızıp bulanık bir ırmakta sır olalım.

/ Son virdine yataklık yapacağımız bir derviş bulalım. Çıtı pıtı bir kente, tedavülden kalkmış ağır nefeslerle girelim. Ve kenarı çentikli bir bilboardın tam ortasında bağdaş kuralım.

Gel sevgilim, kapısı çalınmamış evleri, yüzüne bakılmayan yetimleri hırkamızın altında, yüreğimizin boşluğunda saklayalım. /

Ah toprak, künhüne varamadığımız rüyalar, kaç yerinden çatladı bu tohum, sis neden ellerimizden akar, hangi işaret bu kumpası bozar ve gözlerin neyin rengine çalar?

Bir geceyi daha bölelim, bir dilim sana bir dilim aç kurtlara…

Dudaklarım mühürlendi sevgilim sandım yeryüzü mühürlendi. Tenimde zahit bir ateş.

Ey aşk sûretinde gelen yalan. Kocaman bir yüreğe dokunur gibi geçtin sokaklarımdan.

Ne kadar da sırnaşık bir heyüla göğümüzde asılı kalan güneş.

Dışın zaptedilmez harami. İçin sevgilim uyut beni.

Ruhumuzu darp eden isyan, erimez de saçaklarımızdan sarkarsa ihanet.

Cinneti o zaman sözlerinde tutuklu kalmış susuşlarım say.

Kabil emziren bir zamanla sürgit yoldaşlıkların kahrı düşlerimizi kundakladığında

bir sen bil herkes değilsin.

Ruhumuzun aynasında saklı kalan bir vahadır örgütlenmiş bu bahar.

Sen bilirsin bu kokuyu, yusuf'un zindanındaki küf, bu buğu.

Üzerimize serpiştirilmiş kıyımdır; ya coğrafyamız talan ya da sevincimizin atıldığı dipsiz kuyu.

Alnımızın çatından sarkıtılmış sarkaç mahşerin tam ortasından geçip hüznümüze dokunuyor.

Ve ruhumuz sevgilim ölüm görmüş yalnızlıklara gömülüyor.

Uzatmalı bir iklim bu. Hiçbir şey kadar masum.

Buğday teninde bir sözcük düşür kalbine. Başak renginde bir bahar çağır.

Ağlayan çocukların gözyaşlarını çal. Sıkılmış bir yumruğun öfkesini takdis et.

Ve öğret bana sevgilim demirin ve mizanın kavlince

Nedir sabrımızın gergefine takılıp kalan bu ayrıksı

Bu sükûnet…

Yolcu dergisi, S. 39 [Şubat-Mart 2001], s. 3

R. Mithat YILMAZ

BÜYÜK GÖLGE

Rengini yitirmiş kelepçedir puhu
Kuşatır ahapotlarıyla ve tutuklar ışığı
Akan bir nehirdir dipten elyordamıyla
Güzergahı mezarlıklar
Mağara çarşıları.

Mühürde saklı bacadır kuzgun
Ama bir sarnıç
Alkarıları iner çıkar
Bir karşı koymadır belki
-zıtlar senfonisi
Uzatır boynunu kafdağından bir zürafa
Esner ve bizi içine alır
Lisanıyla abanoz denizi
-taşörgü şifre
Sırrını ele vermez
Aynaların arka sokakları.

Duyargası ilham-perilerinin mesai vakti
Aşkın mahsul zamanıdır.

Yani kelimelerin ve elmaların.
Özlemin ve hicranın esmer yüzü.
Kimse Ferhatlara mani olamaz
Arzuları haddeden geçirme diye
Kimse diyemez
Acıları Leyla sınavına tutmayalım
Kapanır içine kubbesi ve kürresi
-sükutu seçer.

Bir yarasadır babilden kalma çünkü
Esmer ışığı ve eşyayı sünger sünger
Kendisi örer kamburuyla hüznünü
Ve şiltesini ufka sürmeye kalkar

Günün er soluğudur çalar zamanaşımı
Dolar miadı.

Endülüs dergisi, S. 4 [Ağustos 1997], s. 3.

Rasim DEMİRTAŞ

HAMLET DÜŞÜNCELERİMİ ÖLDÜRDÜ BABAM

hamlet düşüncelerimi öldürdü babam
kimden kime gideyim adımsız kaldım
zincirlendi sularım meydanlarda
öz meydanımda huzursuz kaldım

çözüldü en gizli arzular sırrı
peruklu karanfiller ağlar sızılı
çiçekler toprakta saksısız kaldı

beyin hücrelerimi kazıdı babam
artık duygularım acısız kaldı

Rasim Demirtaş, Duygu Sayacı, Yenigün Matbaacılık, Ank., 1999,

İKNA ODALARI

1
ikna odaları
bir neslin
gözkırıkları
kurbağa rehberlerin
insan bataklıkları

2
ikna odaları
pusulasız göklere
şerefe çıkartmaları
mihrapsız hedeflere
ibadet sıfatları

3
mısır çatmaları
roma sütunları
ikna odaları
insan karartmaları

(Kendisinden alınmıştır.)

Semiha İKBAL

HÜRRİYET

Yaşamın en uzak noktasında
Cazibesi mavinin
Kovalanan günün
Yakalanan gecenin
Bağrında sancısı… Hürriyet

Gel öpeyim gece saçlarından
Öpücüklerim yıldız olsun
Başlarını döndürsün yarasaların.

Bazen beyaz, bembeyaz bir kumru ol
Gezin göğümde
Gürbüz köylü çocuklarının
Gülücükler düşür kırmızı yanaklarına.

Bir güvercinim göğe sevdalanmış
Yetmiyor kanatlarıma sonsuz kadar Hürriyet
Mavinin içinde bir yürek, çırpınan

Gel öpeyim gece saçlarından
Öpücüklerim yıldız olsun
Başlarını döndürürsün yarasaların.

Bak ışıklar sızıyor insanların gözlerinden
Kuşların kanatlarında yıldızlarla buluşuyor
Resmedişini seyrediyorum bir ressamın
Renk renk tualinde aydınlık,
Memleketim oluyor…

Bak yarasalara
Kuşatılmış kuşkular gibi
Kala kaldılar orada…

Semiha İkbal, Üç Nokta'nın İkisi, Dolunay Yay., K.Maraş, 2002, s. 40-41.

Semiha UZUN

MUHASARA

Şehrin ortasında fal okları
Murdar şiirler okunur
üniforması tebbet,
kuruyası elleri

Baltasız bakışlar bizim mi ibrahim
ki yekinir de kırmaz
cehaletin hu/belini

Şehrin ortasında fal okları
ebabil kanatlı öfkemiz
bakışlarımız 'siccin'
hep kirli yürek geçişleri
Bedir'e intikam yüzleri

Taif yeniden taşa kalkarsa
/ey incitilmiş yüreğim/
güzelce dirilir cuma

Şehrin ortasında "İnnâ fetehnâ…"

Edebi Pankart dergisi, S. 7 [Kasım-Aralık 1998], Ön kapak içi.

KARA SABAN

Gün çalığı çocuklara

Uysal ve pis
bu ecnebî gün doğumlarının murdar dölütlerinde
kimse, Asra yemin etmiyor
delişmen baharların
gün çalığı çocukları
kara sabanlı cellatların kursağında sancıyor
utancımız
“Kasas”a bakıp saçlarını ağartıyor
ve
ölümü kadar konuşuyor hayat

yine
kız çocukları
çağın teneşirine yatırıyor çığlığını
şehrin koynunda
azar azar ölüme banarak.
köz suskunluğunda
ayaklarını mezarlığa alıştıran
ve
diri diri kendine gömülen kız çocukları için

derinden ve içli
bir Ömer ağlıyor

sokağın kokusuna sinip,
evinde fısıltıyı çoğaltıyor Erkam
sessizliği putlaştıranların gürzünü ıslıklayıp
-bu sessizliğin ağız kim-
biz,
yarına olan inancımızı tazeleyerek
ışığa övgülü şarkılar dizeliyoruz
dualarımızı yarınlara ısmarlayıp
Meryem'e tazminat ödüyoruz
Şahdamarımızda bir el ki
Mekke'yi okşuyor…

Edebi Pankart dergisi, S. 9 [Mart-Nisan 1999], Ön kapak içi.

Serdar AKDAĞ

SÖYLENTİ I

Evvel vakte dair
Anılar o pusantı
Kuş salımları/ göğe
Cenk bitimi salıklayan
O hep aranan çağıltı

Menzilde rüzgar
Mağrur
Mahcup
Ve yalnız
Teleği yağmura batık kartal hüznü

Şubat/değilleme
Ne sükunun serzenişi meşum ağrı
Ne martları göç eden baharlar
Ne canfeşan şehrin intiharı

Yol/ yoksun
Kayıyordu uzaklara
Yurtsadığı yerden koparak

Belki bildiği bir kentin

Ya da o ıssız beraatin

Unuttuğu adıdır diye uzak

Yedi İklim Dergisi, S. 124 [Temmuz 2000], s. 34.

Seyfettin ÜNLÜ

YAŞADIĞIMIZ GÜNLER ÜSTÜNE İÇKONUŞMA

1
bir halk ne yapar
bir halk hiçbir şey yapmaz
kendi geçmişini okumaktan başka
yüzlerinin incelmiş kıvrımlarında
bir kez daha iman edip kader oklarına
bilirler bildirirler yaşadığımız günleri
ve bir kan gibi damlar ellerimizden
yere düşen narin sabah çiçeği mektuplar

2
bir halk ne yapar
bir halk hiçbir şey yapmaz
bugünde durup en çok göğe bakıp
ne çok sevdik derler uzak yıldızları
geceye inen ay mülkünü sonsuz bağışlanmayı
kimseden kimseye yol yokken geçmeye
sevmekten başka azık kalmazken sofralarda

3

bir halk ne yapar
bir halk hiçbir şey yapmaz
gelecek kapılarına atılmış çentikler
birikir hırkalarının üstünde kırağılar gibi
bir fukara dervişin mermere kazıdığı izler
sorar gök boşluğundan dökülen soruyu:
yarın ne zaman doğacak kimbilir
yarın ne zaman doğacak kimbilir

Yedi İklim dergisi, S. 133 [Nisan 2001], s. 10.

Seyfullah YAŞAR

VAR MISIN SEVGİLİM

Gel sevgilim seninle elele verip
Gece yarılarında sokakları gezelim
Ömer gibi, Ömer sorumluluğuyla
Çocuklarını alıp annelerine
İşçilerimi alıp patronlarına
Öğrencilerini alıp hocalarına çıkalım
Demokrasi götürmeyi unutmayalım ha!

Gel sevgilim seninle aysberkleri
Görücü usulüyle kandırıp kandırıp götürelim golfstimlere
Silahlara veda edip gitmeyelim Hemingway'a
Hemingway'ı çekelim silahlı düellolara
Eksi otuz derece soğukta mücadele verenlere gitmeyip
Eksi ellilerde kendimize çağıralım onları

Nikahımız salonlarda değil,
Şahitlerinin taşlar olduğu mezaklıklarda kıyılsın
Var mısın sevgilim balayımızı uzaklarda değil
Köyümüzde yapmağa!
Çeyizlerini evimizde değil

Evlere bırakarak tanıtmaya!
Var mısın çocuklarını bekleyen analara
Çocuklar doğurmaya!

Var mısın?
Birlikte diriliş oruçları tutmaya!
Baş eğmemek için baş kaldırmaya!
Sevda türkülerinde kurşunlanmayıp
Şehitler gibi musallada yıkanmamaya!

Var mısın?

Hazan dergisi, S. 17-18 [Ocak-Şubat 1998], s. 10.

Süleyman ÇELİK

ŞİĞİİR! KIT'A DUR

Ses yükseldi:
Şiğiir!
Kıt'a dur!

Halk baktı sesin yönüne.
Tın madı.
Şapka düşmüştü birkez.
Trap, trap.

Par ladı
Yeniden şiir
Yürüdü
Öz göğsünden halkının.

Ah,
ne hoşdur şimdi hanımelleri
hele erguvanlar altında boğaza karşı
elif cüzüyle koşan çocuklar.

Şiğiir!
Kıt'a dur!

Durur mu hiç şiir!

Düşçınarı dergisi, S. 5 [Temmuz-Ağustos 1997], s. 8.
Süleyman Çelik, Seyir Defteri, Beyan Yay., İst., 1998, s. 31-32.

SİZ YEŞERTİN

siz yeşertin, durmayın, içinizdeki o çılgın büyüyü
varsın anlamasın korucular, kocaman elleriyle
yürüyün, parıltısı olmayan, sönük kumlu yollarda
ışısın yüreğiniz.

siz koruyun aşkı, büyümeyen çocuklar olun
hayat savruk ve aşüfte çalarsa da kapınızı
bileğiniz ve alnınız tarif etsin kavganızı
düşmesin hiç kaleniz.

siz vuruşun, sözleriyle, arkası olmayan gücün
parıldasın yağız atlar gibi saçlarınız rüzgarda
tanımsız anlardı desinler bırakın destanlarda

yazılsın hep adınız.

Seyir Defteri, Beyan Yay., İst., 1998, s. 33-34.

SIRTINI SEVGİLİYE YASLAYAN MİLİTANIN TÜRKÜSÜ

-Mürsel Sönmez'e-

bir buse ver sevgilim, bir de mermi
sağ elimde parlayan kabzasıyla silahım
sol elimde ellerinin ateşi
eseceğiz ikindi rüzgârı gibi serinlikte
diriliş türküleri söyleyerek üzerinde ülkenin
bir buse ver sevgilim, bir de mermi.

umutla yürürdük ve doğudan bakardık hayatı anlamaya
sakarya türkü olmuş akardı önümüzde
denizlere bakınca donanmalar donanırdı muhteşem
ve atlar hep dörtnala giderdi tarihimizde
bir buse ver sevgilim, bir de mermi.

susma türküler söyle
aşkı ve ülkemi anlatan

renklerden maviyi sev,
gökyüzü kadar geniş olsun yüreğin
beyazı sev, alnından yansıyan ışığın rengi
bir buse ver sevgilim, bir de mermi.

Edebiyat Ortamı dergisi, S. 12 [Ocak 1998], s. 28.
Süleyman Çelik, Seyir Defteri, Beyan Yay., İst., 1998, s. 35-36.

SOLGUN GÜNLER YAŞIYORUZ BİRLİKTE

Nurettin Özlük'e

solgun günler yaşıyoruz birlikte
halkların
karşı karşıya geldiği
çıkmaz düşün savaşlarına vuruyoruz
aklımızı kıyasıya
kıyasıya
bir yangının uçlarına varıyoruz.

acı oğullarımızı buluyor
kadınlarımızı
kar

yağmur ve rüzgârda
dağılıyor sesimiz
ağıtlarla

şah
sa yorgun ve ürkek
kıvılcım saçıyor attıkça adımları.

bölünen ve yiten
sevgiyi arıyor gözlerimiz
hınçlar kime
kime sonsuz öfkeler besliyoruz

ekmeğini bölüştüğümüz toprak
vesikalık resmimizin çıktığı su
ortak çamurumuzdur
oysa.

Süleyman Çelik, Seyir Defteri, Beyan Yay., İst., 1998, s. 37-38.

Şahan ÇOKER

28 ŞUBAT HATIRASI
ALACA KARANLIK TÜRKÜLERİ

1
İçimde bir yılan kıpraşıyor, ince bir zehir
Aha! tam şurama çörekleniyor engerek
Anlıyorum ihtilale beş kala gülüm
Anasını emmekten sıkılan çocuklar
Ağzı süslü amcalara koşmuşlar

Amcalar kafalarını kazıyor gülerek
Ellerinde eroin ve ihanet
Esvaplarında şeytani bir duruş
Sanki Leyla'yı öldürerek
Aşka bahane olacak bu susuş

2
Kardeşlerimi boğdururken gördüm sizi
Eşgalinizi iyi tanırım bayım
Siz de beni ellerimden tanırsınız
Tabutluklarda çürüttüğünüz tenimin kokusundan
Ankara'nın ortasındaki mezbahadan

Mamak'tan, Diyarbakır zindanlarından
Maraş'tan, Çorum'dan
Sivas'tan, Başbağlar'dan tanırsınız

Türkçeyi ne güzel kullanıyor dudaklarınız
Bayım bugün yine çok şıksınız
Bir o kadar da aşağılıksınız
Bütün gerekçeler hazır diyorum
Katlime hazır rotatifleri gazetelerinizin
Beni bekliyor biliyorum zindanlarınız

3
Çocuk etiyle beslenmiş Köpeklerini salıyorlar
Kayıtlara geçiyor hücrelerde gözyaşlarım
Bir karınca kadar çaresiz kara gecede
Vurduğunu devirmeyen taşlarım

Şairleri önce asın diyor soysuz
Çocuklar koşuyor bak bak
Ellerinde yağlı sicimler
Darağaçları çakılıyor yine tak tak
Çocuklar benim çocuklarım
Eylem korkunç
Bir kafeteryadan Mozart
Meydanlardan hayat

Sızıyor karanlığa kan gibi
Üşüyor Şubat
Muhsin gibi
Adnan gibi

Öksüz bir ülkeyim şimdi
Devriliyor omuzlarımda adı yok bir şehir
Militan mısralı bir şair asılınca anlıyoruz
Aşk aslında denizini bulamayan bir nehir

(Kendisinden alınmıştır.)

Şeref AKBABA

DİK DURUŞ

Sinmişti korku
Dibe vurmuştu nazar
Dil söylendi söylendi
Kımıldadı umut
Baharı beklemiyorum ey aşk dedi
Baharındayım

Çarmıha gerilmişti
Sarıp sarmaladılar
Kırmızıya palazlanır ya boğa
Öylece başına dolandılar
İkindi
Göğe kaldırdı parmağını
Sende yüceyim ey aşk dedi
Maveradayım

(20 Eylül 2000 Çarşamba/Kadıköy İmam-Hatip Lisesi)

Şeref Akbaba, Ay Olun İnsanlar, 2. Bas., Ay Vakti Kitap, İst., 2012, s. 70.

UMUT

-gözyaşı ve direniş-

Baş kaldır çocuk
Gülüşün can değirmeni
Ayın on dördü yüzün
Tespih tanesi gözyaşların
Baş kaldır

Kapalı devre yakarış
Duvarına işlenir seccadenin
Mandalını kımıldat yüreğinin
Dindirsin acıları
Baş kaldır

Ayarı bozulsun denklemlerin
Sevgi yumağı çözülsün
Ellerin nevbahar
Gözlerin çiğdem olsun
Baş kaldır

(14 Eylül 2000 Perşembe/Kadıköy İmam-Hatip Lisesi)

Şeref Akbaba, Ay Olun İnsanlar, 2. Bas., Ay Vakti Kitap, İst., 2012, s. 71.

MAVİ TÜRKÜ

bayezıt meydanında inadına sen
bereketin el verdiği mıntıkada bekleniyorsun
sırça saraylarda okunan adına inat
yoklama listesinde ön sıralardasın
koridorlarındasın ilmin, aşiyanın
gurbet durur ikindisinde bakışlarının
kıyılmış zamanlar ekilir toprağına
fetret demlerinden süzülür ayrılık
sıralar asık suratını, gözyaşını, gülüşünü
nöbet kapısı onurlu yürüyüşünü
nasıl da özler

bayezıt meydanında inadına sen
tarih düşülen kapıda imza ve mühür
dershanelere sinmiş rayihan kelebek
kitaplar muradına erer beklemektedir
raflar ellerine değnek ister doyasıya
dalga dalga insan seli, azledilmiş duygular
kuşların madımak oynadığı şadırvan
hayallerin barındığı dört köşe dört bucak
sınav korkulu dönüşüne
gözlerini ovuşuna, simitçiye uğrayışına
tempolu yürüyüşüne suskunluğunun

ve yasak metinlere takılışına
tanık olmak ister

bayezıt meydanında inadına sen
özgürlük kokmalı ve burda olmalısın
tarihin ekmeğin önüde aziz olansın
bayezıtın kuşları bilir tutsaklık nedir
tutsaklık yıkanır aynasında yüreğinin
hani işlenmiş alnına gergef, sırmalı yazılar
anlamı kendinden soldurulan hatlar
salına salına yalnızlık kotaran esrar
ulu çınar konuşsun tekerrür tekerrür
kamçılanmış nice zamanlar nice devirler
sen ki hep yeni devirler kuransın

ayarı insan olan bu alemde zamansın
bayezıt kulesinde hasret kokan dumansın
süslenmiş gemilerin yol aldığı imansın
zatını tarif eden tarifsizlere inat
göklerin ve yerlerin alkışladığı insansın

Ay Vakti dergisi, S. 2 [Kasım 2000], s. 6.
Şeref Akbaba, Ay Olun İnsanlar, 2. Bas., Ay Vakti Kitap, İst., 2012, s. 60-61.

Ümit AKTAŞ

ZEYTİN AĞAÇLARI ALTINDA

Zeytin ağaçları altında
nedir beklediğim

ne ayışığı
ne de mağlûp halkların mâtem alayı

nedir ufukta kaybolan
fırtınadan artakalan ne

bir ülke batmakta uzakta
tansıktır bu. karlara ağan eleğimsağma

ülker yıldızı
titreşir yüzyıllar gibi yüreğimde

nedir dalgalanan salınan
yulaf tarlalarının yeşilimsi derinliğinde

kızıl bir tüy gibi uçuşan çölde
yumuşak bir mehtap

yakarmak isterdim oysa bir yaban gibi
dilimde anlaşılmaz sözcükler: şiir ve dua

umutsuzluğun dibinde
öfkenin ve bağışın kıyısında yutarak sözlerimi

bir bayram şenliğine inat suskunlukta direnmek
devrim gibi bir halkın yüreğinde

nedir beklediğim kızıl bir şafağın önünde
zeytin ve incirle söyleşerek…

Düşçınarı dergisi, S. 2 [Ocak-Şubat 1997], s. 33.
Ümit Aktaş, Cennetten Düşüş, Beyan Yay., İst., 1998, s. 82-83.

MİMOZA

Bir sürgün gibi duruşunda senin acıyan kendi kalbimdi
ince, boynu bükük ve sanki köksüz gibi toprakta, oysa
ada'nmak senin yurdun dört bir tarafın deniz
suların bir ırmaktan sağılır gibi parıldadığı

çanseslerimin bir bardaktan boşanır gibi yağdığı
sırılsıklam kaldığı kelebeklerin bir kuyunun dibinde
kızların mekteplerinden atıldığı bir mahşer akşamıydı
o zaman bildirdiler ağaçlar içinde yükselen ne

akasyalar mor bir bardak açmıştı gökyüzüne
direnmekten yüzleri sararmış bir leylâk parşömeni
çivitlenmiş gözlerin, hangi çağdan kaldın sen
yüreğin mavi. yasaklanmış oysa erguvan rengi

Aya Sofya'nın gölgesinde, Aya İrini. Ay
Solmuş şehzadelerin yüzünde, bir sarnıca gömülmüştü gökyüzü
Kafeslerin o naif derinliğinde. Spartakist bir ayine dönmüştü şölen
(cariyelerdi beklenen) özgürlük şarkıları söyleyen kızların yüzlerinde.

Kafdağı dergisi, S. 52 [Mayıs 2000], s. 26.

YENİLDİKÇE

Yenilmek, yazgımız bu; ama büyürüz her yenildikçe
kanatlarımız uçmaktan daha yüce amaçlar için
alevden bir ok olur kalbimiz eskidikçe
doğarız bir tohum gibi ırmakların içinden
acıdan türeyen bir sevinçle

Hiç silah tutmadı ellerimiz, savaşmadık hiç
yorgun kalbimiz yine yara bere içinde
parçalanır yine de hergün bedenlerimiz
ne kadar çok çocuktuk oysa ne çok düş gördük
isterdik gövdemizden kökler büyüsün
oysa yok işte

Varsın yatışmasın yüreğim, varsın biri de acı çeksin
hiç kimseyle paylaşmasın umarsız yalnızlığı
biri de mutluluğa varsın boyun eğmesin
anımsamasın niçin yaşamaklığı
bakınca ellerine umursuz kanatlanırken orada yaşam
niçin aç kalmışlığını bir alev gibi
yalımlanan yüreği varsın kimse bilmesin

Dergâh dergisi, S. 111 [Mayıs 1999], s. 3.

Veysel MENEKŞE

UÇUN KUŞLAR UÇUN ŞEHRİN MEYDANLARINA

I

Ay tutuldu… Bulut solgun… Su kurşuni… Toprak soğuk…
Müzzemmil ey müzzemmil!.. Fatıma yorgun… Zeyneb kırgın…
Hacer yaralı… Hatice durgun… Aişe sessiz… İnşikak… Resûlayn…
Ya sabır… Ey direniş…
Gül yüzüm… Nazar değmiş… Çağırın leventleri…

Eyyühennââs
Bu sur yalnız üflenmez
Şişirin yelkenleri

Oruç Reis Malta'da… Şövalyeler rap rap… Uzakta bir nilüfer
Uzakta birm Osman Gazi… Uzakta bir Barbaros… Gözlerinde Mikâil
Eyüp Sultan depreniyor… Mürselât… Yakında bir İsrâfil
Kün tutar gülbenkleri

Hicabım baskın yemiş… Yanaklar yangın yeri…
Yanaklar Akif yanar… Tutuşur yürekleri…
Sütçü imam vurulmuş… Diyarbekir kuşatma…
Maraş, kara sevdalım… Afyon, dumlupınarım…
Aydın eli… Kel Atçalım… Yörük Alim… Çakırcalım…

Ah Erzurum… Karayazım… Kar ayazı… Aziziyem…
Kar'a yazma bir gergef… Kara Fatma… Uzun Bacım…
Parmak ucum… Kan damlar… Boğaziçim ürperir…
Hacettepe üç güvercin… Taceddin uğrun ağlar…
Bayezit Ahzab okur… Çorlu'dan Kars'a kadar.
Dokunamam… Yalnızlık… Peygamber çiçekleri…

Eyyühennââs!..
Bu sur yalnız üflenmez
Şişirin yelkenleri…

II
Ulu canlar kanağlar… Hacı Bayram pürhüzün…
'Ya Hû' ayağa düşmüş… Gece olmuş gündüzüm
Uyan Sunam… Köroğlum… Çamlıbelim… Ayvazım…
Yeen Türküm… Muşyokuşum… Aktülbendim… Azım
Anadolu kimin yurdu? Dadaloğlu ferman eyy!..
Yalnız Efem… İsyan gülüm… Ay yazmalım… Sultan Dağım…
Kurbantepem… Uzun Yaylam… Kızılırmağım… Harran Ovam…
Allı Turnam meydanlara… Çıkarın şu dikenleri…

Eyyühennââs!..
Bu sur yalnız üflenmez
Şişirin yelkenler!..

Nene Hatun'u kar vurmuş… Kağnılar ağıt yaksın
Firavunlar kudurmuş… Ayetler ayaklansın
Yürü hicrim… Hacerim… Hicâba hicran düşmüş
Seher vakti kimler ağlar… Çimene ceran düşmüş
Kara Tren… Çolak Salih… Haydarpaşa… Kör kurşun…
Tevekkeltü Tealallah…Davran yurdum… Ne dururs un?..
Yine gurbet… Seher yeli… Çiğdem çiçek gözyaşı…
Sivas ili bulut kaynar… Yastığımız mezar taşı
Deniz deniz Ak deniz… Alnımda al yazılı
Haber salın varoşlara… Gün bu gündür gizli gizli
Beyazıtta bir kız ağlar… Dağılmış vaay sırma saçları
Küçük ağam tez yetiş… Parçalanmış kitaplar
Eskişehir Eskişehir… Yalçın kaya sarp yeri
Kadim sancak yerde kalmış, kaldırın çökenleri

Eyyühennââs!..
Bu sur yalnız üflenmez
Şişirin yelkenleri

III
İsmailler emziren Hacer'in kardaşları
Zem-zemm vurun toprağa çağırın yoldaşları

Âsiye'nin isyan güllerini çağırın… Nil'in kuruyan gözlerini

Buhur-u Meryem'in İsa ellerini çağırın… Hasta sağaltan ellerini

Yed-i beyza Musa'yı çağırın… Kuyular misafiri Yusuf'u

Kenan illerini çağırın… Mescid-i Aksa'yı çağırın… Kara yelleri… Kaba yelleri…

Mühr-ü Süleyman'ı çağırın… Yıldızları çağırın… Necm-i Süreyyayı…

Muhammed Mustafa'yı… Mescidü-l Haram'ı… Mekke-i Mükerrem'i çağırın…

Medine-i Müşerref'i… Ashab-ı Bedri çağırın…

Ya Ali!.. Zülfikârı çağırın…

Aslan avcısı Hamza'yı çağırın… Hattaboğlu Ömer'i…

Ey Hatice'nin, Fâtımâ'nın, Aişe'nin yetimleri…

Zeyneb-i Nâlân'ın karanfillerini çağırın…

Ümmetin gül bahçelerini… Yeryüzünün bütün çiçeklerini…

Hasanları çağırın… Huseynleri… Ammarları… Ebuzerleri…

Anadoluyu… Urumellerini… İran'ı…

Eritre'yi çağırın… Cümle Necaşileri… Sûdan'ı… Fizan'ı…

Bilâlîleri çağırın… Yaslı duran koca karlı dağları çağırın…

Dede Korkutları… Oğuz illerini… Maveraünnehri çağırın…

Çağıl çağıl çağlayanları… Salman salım ovaları…

Yayman yalım yaylaları çağırın… Alageyikleri… Kızıltüylü daveleri…

Beyazıtlı yiğitleri… Halimeleri çağırın… Süt veren anaları…

Eu Talipleri çağırın… Kolgeren babaları…

Cümle nebileri çağırın… Halil İbrahimleri…

Yakubları… Yahyaları… Seferî Seyyitleri…

Zekeriyya yüzlü Eyyûbları çağırın… Karagözlü Selahaddinleri… Abdullahları…

Hudları çağırın… Şitleri…
Pîr-i tessettür İdrisleri… Harunları çağırın… Mus'abları…
Mushafları çağırın… On Emir'i… Tevraat'ı… Zebur'u… İncil'i çağırın…
Mukassî beyitleri… Kur'an'ı çağırın… Ayetleri… Sûreleri…
Hatları… Hattaları… Cüzleri çağırın…
Bir Dâvudî sadâ salın… Sadıkları… Salihleri… Şehitleri çağırın…
Üçleri… Yedileri… Kırkları çağırın… Göynüyen gönülleri…
Devrimci Dervişleri…
Ashab-ı Kehf'i çağırın… Mukayyet ermişleri… Ashab-ı Rıdvana'ı…
Ya Allah!.. Lebbeyk Allahümme Lebbeyk…
Resulullah'ı çağırın…
Gökteki melekleri çağırın…
Arştaki felekleri… Yerdeki direkleri… Uhud ve Hendekleri…
Demir ve Kalemleri çağırın… Kevir'den mihenkleri…

Eyyühennââs!.. Ruh-ul Bââs
Bu sur yalnız üflenmez
Şişirin yelkenleri

Hüdhüdleri çağırın eyy!.. Aşıkları… Mâşukları… Vayy!..
Bülbülleri çağırın Hayy!..
Üveyikleri çağırın… Turnaları… İbibikleri… Hakk!..
Tebbet yedâ ebi Leheb..
/… Ya muntakıym…
/… Ya Rabb!

Ebabilleri çağırın… güm güm… öldüğüm… Kızgın yürek çatarak…

ve…

Uçun kuşlar uçun şehrin meydanlarına…

Edebi Pankart dergisi. S. 5 [Temmuz-Ağustos 1998], s. 18-21.

Y. Serkan DOĞAN

DEVİR

.sus, konuşma
ruh zindanım ve beden duvarım
kilitlendi yalvarışıma
aykırı, soylu yolların uşağı
merdivenlerinden devrilen
içindeki nehir gibi evlerin
değildir kör devinim / bu vahşi kargaşa
hayal lânet olasıca uykular yumağı
iğrenmenin gülleri gelir ve iğneler
elimdeki lekeli kelimeler
susayıverirse sana, devir
gerisine aldırma

Yedi İklim dergisi, S. 96 [Temmuz 1999], s. 49.

Yasemin ŞAHİN

URGAN

gök kırağı çaldı hüzün vakitlerine
bir yortu uysallığı çöktü
gömüt taşlarına kaybetmiş çocukların
kökleri sabaha varan bir çığlık
boğazladı kuytuyu, karanlığı, kanı…

sızlayan, incinen sadece can değil
suya vuruyor kendini kardelen de
ses vermiyor artık yitik ırgatları
ârızî bir yükünme çöküyor üzerine
ve kırılıyor kentin omuzları

eğreti sevinçlere yatırılıyor budanan düşler
yüreklerde bozulmuş yeminlerin çığlığı
ve kurşun gibi sözlerle insanlar
kendi ceplerinde taşıyorlar
hayatı boğacak kirli urganları

Edebi Pankart dergisi, S. 13 [Güz 2000], s. 13.

Yasin MORTAŞ

KAN TUTTU GÖZLERİNİN KARASINA VURAN KIVILCIMLARI

bu rüzgar ne kadar küçülttü gözlerimizi
biliriz ki üzerimiz dağınık sevdaların en iyi habercisi

bedenimizi bu taş sağanağının altına tutan
anlamsız aşkların demirden işçisi
savurdu da harabe duyguları yörelerimize
ne kan tuttu gözlerinin karasına vuran kıvılcımları
ne gün doğmadan üşüyen kuşların sıcaklığı titredi üzerinde
bütün ülkemin kadınları sığındı da kapalı kutu umutlarına
sonbahar yağmurları yine iltica eyledi denizlere
ağzımıza güneşsiz çarşılar doldu boşaldı isteksizce
içimizin bütün sınavları bir doğrunun yanlışıydı aslında
bir doğrunun eğrisiydi önümüze çizilen
ya da bir fakir düşünün zenginlik provası ayaz damlarında

işte hepsi boğazımızda infilak eden ekmeğin
gücümüze giden tarafını sürüyorlar hayat dilimine
bu geceden düşlerimizi götürüyorlar/ neden
birileri gecenin karanlığını yakıyor uykumuzda
bütün ay ışığını dallarımızdan topluyorlar

kapımızı çalmadan giriyorlar evimizde ürküyoruz
tarihin içinde koşan atların terini soğutuyorlar
yine de üşüyoruz güneş önce selamlarken doğu türkülerini

günlerimiz gün ölgünlüğünün acısını topluyor zaman uçlarından
astımlı bir nefes havamızı soluyor hırıltılıca
biliyoruz ki her deniz çöl oluyor güneşi ıslatmayınca
her çöl bir damla almıyor kendini yakmayınca

her yönüm bir dağ bir karlı dağ ki
sevdalıların kopardığı bir korkusu vardır kurşun gibi keskin
tarlaların eski bir teri vardır
yar vardır gözlerinde kaybolan gecede deniz gibi
ya da ellerinde kaybolan hamur vadileri
bebeleri ki ninnilere sarılır beşiğe hu hu çözülen
ve ellerinin nasırına ay sıcaklığını sürüp uyuyan
içi atom bombası genişliğinde köylüm vardır

gün batımı bedeni uyuşukluğa iten bir rönesans
ki bütün doğuşlar doğuyla beraber gelir.

Kırağı Şiir Dergisi, s. 27 [1 Haziran 1997], s. 4.

Yelda AKKAYA

SABIR VE UMUT YOK ARTIK

En çok bir trene atlayıp,
En uzaklara gitmeyi arzulayan
En genç insanlardan biriydim ben
Olduğum yerde durdum
Durdum ve ölümü hissettim bir gün
Biliyordum ölmüş olacaktım
Ölmüş ve her şeyden habersiz
Ama toprağın kokusu gerçekti
Ve serin bir solucan burun deliklerimden kaydı gitti
Başımı eğdim ve bekledim
En beklenmedik anda geleceğini o anda bildim
Sabır ve umut
Yitirilmiş kutsal hazinelerimdi benim
Güldüm ve anladım
Uykulardan düşlere düşlerden cennetlere koşmaktı belki de yaşam
…
Kim kandırdıysa beni
Ortaya çıksın o zaman.

Yedi İklim dergisi, S. 96 [Temmuz 1999], s. 49

EKLER

28 ŞUBAT DARBECİLERİLERİNİN MARŞ SİPARİŞİ HAKKINDA

Bahaettin Karakoç'tan Birkaç Nükte

Cevat Akkanat

Şiir şöleni için gittiğimiz Ordu'da, piknik yapmak için Boztepe'ye çıkmıştık.Piknikten sonra biraz yürüyen şairlerin, kendilerini getiren arabanın ortadan kaybolması canlarını birazcık sıktı. Herkes birbiriyle şakalaşmaya başladı. Bazıları da dağın yamaçlarında otsa da ruhça ve bedence dipdiri olan ve gençlere taş söktüren şair Bahaettin Karakoç, herkesin tırmanamayacağı yokuşları koşarak tırmanıp indikten sonra Samsunlu şairlerden Kemal Bülbül'un şu sözüne muhatap oldu:

—Osmanlılar zamanında en ünlü pehlivanlar Samsun ile Maraş'tan çıkarmış. Gel seninle bir peşrev atalım!

Bahaettin Karakoç altta kalır mı?

—Varım, ama bir kolum sakat, tek koluma varsan gel! (6 Temmuz 1996)

***

Bir yıl sonra (3 Temmuz 1997) Yine Ordu'dayız.

Durdu Şahin, Bahaettin Karakoç, birkaç şair daha, oturuyoruz bir otelin giriş salonunda.

Durdu, benim daha önce bir gazetede anlattığım yukarıdaki güreş muhaveresini hatırlatıyor şaire.

Karakoç:

"Gençliğimde çok güreşirdim. Yenilirsem de şerefimle yenilirdim. Hep izbandut gibi insanlarla güreşirdim. Rakibim yenilirse de şerefiyle yenilirdi. Çünkü cılız bir insan olan ben yenerdim onu! "

Bu arada güncel meselelere giriliyor. Toplumu ilgilendiren siyasi olaylar ele alınıyor. Can sıkıcı bir ifadeyle Karakoç:

—"Üç çakalı tepeye... Masonik bir darbe..." diye başlıyor söze ve kalkıp gidiyor oradan.

***

Gün aynı. Akşamüstü. Bazı arkadaşlar dinlenmek için odalarına, bazıları ise şehri dolaşmaya çıkıyor. Biz birkaç kişi sohbet için giriştek salondayız.

Birimiz Karakoç'a soruyor...

—"Necatigil Sözlüğüne göre 1928 doğumlusunuz."

—"Hayır, 30!"

Bir başkası soruyor galiba Bestami Yazgan...

—"İncelemeciler bulunduğunuz yeri doğru dürüst tesbit ettiler mi?"

—"Bunu hiç düşünmedim. Çünkü sanatımı hiç nefsim için yapmadım. Ne derlerse desinler. Benim için ölçü ilgidir. O da var. Hiçbir kitabım raflarda tozlanmadı. Yaşayıp da yazacaksın."

Başka sorular da soruluyor şaire. Soruları kaydetmiyorum. Verdiği cevaplardan birkaçı sanırım ipucu verebilir düşüncelerime:

—"Ben şu an kendimi daha işin başında kabul ediyorum."

—"Abdurrahim'i de, beni de sol sağdan daha çok okuyor."

—"Türkiye'de beyinlerdeki lağım yolları patladı, ne çekiyorsak bundandır."

***

Ordu sahilini geziyoruz.

Bahaettin Karakoç, Osman Aytekin, Bestami Yazgan, Durdu Şahin, Mustafa Uçurum...

Karakoç, "Cevat", diyor, "yazayım mı bir şiir? Bir marş istiyorlar benden."

Günlük olayları konuşuyoruz ya. Önce pek anlamıyorum ne şiirinden söz ettiğini. Bunu farketmiş olmalı ki, açıklama yapıyor...

—"Açıkça söyledim onlara, benden ne istiyorsunuz, benim yazacağım şiir, benim yazacağım marş size gelmez, hoşunuza gitmez mısralarım, ben bildiğim yoldan şaşmam, bırakın yakamı..."

Meğerse askeri bir kurum için Karakoç'tan marş istenmiştir.

Paşalar bastırıyor, şair karşı koyuyor, gereken cevabı layıkıyla veriyor.

Ama gönlündeki yapılanmanın gerçekleştiğini görse, bu milletle barışık bir durum söz konusu olsa kanatlandıracaktır mısralarını şair. İtirazı, bizce de geçici olan gündemdeki oluşumadır...

Fotoğraf: Osman Aytekin

31

BAHAETTİN KARAKOÇ'TAN BİRKAÇ NÜKTE

Cevat AKKANAT

Şiir şöleni için gittiğimiz Ordu'da, piknik yapmak için Boztepe'ye çıkmıştık. Piknikten sonra biraz yürüyen şairlerin, kendilerini getiren arabanın ortadan kaybolması canlarını birazcık sıktı. Herkes birbiriyle şakalaşmaya başladı. Bazıları da dağın yamaçlarında bir oraya bir buraya yürüyüp duruyordu. Yaşça büyük olsa da ruhça ve bedence dipdiri olan ve gençlere taş söktüren şair Bahaettin Karakoç, herkesin tırmanamayacağı yokuşları koşarak tırmanıp indikten sonra Samsunlu şairlerden Kemal Bülbül'ün şu sözüne muhatap oldu:

-Osmanlılar zamanında en ünlü pehlivanlar Samsun ile Maraş'tan çıkarmış. Gel seninle bir peşrev atalım!

Bahaettin Karakoç altta kalır mı?

-Varım, ama bir kolum sakat, tek koluma varsan gel! (6 Temmuz 1996)

***

Bir yıl sonra (3 Temmuz 1997). Yine Ordu'dayız.

Durdu Şahin, Bahaettin Karakoç, birkaç şair daha, oturuyoruz bir otelin giriş salonunda.

Durdu, benim daha önce bir gazetede anlattığım yukarıdaki güreş muhaveresini hatırlatıyor şaire.

Karakoç:

"Gençliğimde çok güreşirdim. Yenilirsem de şerefimle yenilirdim. Hep izbandut gibi insanlarla güreşirdim. Rakibim yenilirse de şerefiyle yenilirdi. Çünkü cılız bir insan olan ben yenerdim onu!"

Bu arada güncel meselelere giriliyor. Toplumu ilgilendiren siyasi olaylar ele alınıyor. Can sıkıcı bir ifadeyle Karakoç:

-“Üç çakalı tepeye… Masonik bir darbe…” diye başlıyor söze ve kalkıp gidiyor oradan.

***

Gün, aynı. Akşamüstü. Bazı arkadaşlar dinlenmek için odalarına, bazıları ise şehri dolaşmaya çıkıyor. Biz, birkaç kişi sohbet için girişteki salondayız.

Birimiz Karakoç’a soruyor:

-“Necatigil Sözlüğüne göre 1928 doğumlusunuz…”

- “Hayır, 30!”

Bir başkası soruyor, galiba Bestami Yazgan…

-“İncelemeciler bulunduğunuz yeri doğru dürüst tesbit ettiler mi?”

-“Bunu hiç düşünmedim. Çünkü sanatımı hiç nefsim için yapmadım. Ne derlerse desinler. Benim için ölçü ilgidir. O da var. Hiçbir kitabım raflarda tozlanmadı. Yaşayıp da yazacaksın…”

Başka sorular da soruluyor şaire. Soruları kaydetmiyorum. Verdiği cevaplardan birkaçı sanırım ipucu verebilir düşüncelerine:

-“Ben şu an kendimi daha işin başında kabul ediyorum.”

-“Abdurrahim’i de, beni de sol sağdan daha çok okuyor.”

-“Türkiye’de beyinlerdeki lağım yolları patladı, ne çekiyorsak bundandır.”

***

Ordu sahilini geziyoruz.

Bahaettin Karakoç, Osman Aytekin, Bestami Yazgan, Durdu Şahin, Mustafa Uçurum…

Karakoç, “Cevat”, diyor, “yazayım mı bir şiir? Bir marş istiyorlar benden.”

Günlük olayları konuşuyoruz ya. Önce pek anlamıyorum ne şiirinden söz ettiğini. Bunu fark etmiş olmalı ki, açıklama yapıyor…

-“Açıkça söyledim onlara, benden ne istiyorsunuz, benim yazacağım şiir, benim yazacağım marş size gelmez, hoşunuza gitmez mısralarım, ben bildiğim yoldan şaşmam, bırakın yakamı…”

Meğerse askeri bir kurum için Karakoç'tan marş istenmiştir.

Paşalar bastırıyor, şair karşı koyuyor, gereken cevabı layıkıyla veriyor.

Ama gönlündeki yapılanmanın gerçekleştiğini görse, bu milletle barışık bir durum söz konusu olsa kanatlandıracaktır mısralarını şair. İtirazı, bizce de geçici olan gündemdeki oluşumadır…

Seviye Dergisi, S. 6 [Mart-Nisan 1998], s. 31.

28 ŞUBAT SÜRECİNDE YAYIMLANAN BAZI DERGİLERİN ÖNSÖZLERİNDEN ÖRNEKLER

EDEBİ PANKART DERGİSİ'NİN 7. SAYI ÖNSÖZÜ

Andolsun

Sözün sonsuzluğa emanetii sağlayan kaleme

Nûn'a

ve satır satır yazılanlara…

Farklı, onurlu ve dirençli olan her şey, herkes sınanıyor. Kimin, hangi anlayışın hangi ilke ve değerlere sahip olduğu, ne kadar sahihlik taşıdığı, neye hizmet ettiği evrilip çevrilen zamanın biriktirdiklerinde daha bir görünürlük kazanıyor.

Selim bir aklın, sağlam bir yüreğin, hakkın ve adaletin, onurun, ezilmişliğin, insan kalabilmenin yanında yer alan kalemin ve kelâmın da sesi gürleşiyor, özü ve kıvamı kuvvet kazanıyor.

Yapay, çürük, sanal ve satılmış olanlar ise, bu şiddetli sınamaya dayanamayarak tütsülü vadilerde şaşkın şaşkın dolaşmaya ve girdaplarda çırpınırak boğulmaya mahkûk oluyorlar.

*

Düşkünlüğün, sinikliğin ve yabancılaşmanın bilincine varılamadığı sürece kültür, sanat ve edebiyat çalışmaları da kirlenmeye, tıknaz kalmaya ve umut aşılamaktan uzaklaşmaya devam edecektir.

Sedyelik, komalık olmayı sevmemeliyiz, bunun için. Anlamsız bir "hüzün hastalığı"na duçar olmaktan sakınmalıyız. Yaptıklarımızın ve yaşadıklarımızın anlamlı olabilmesi, güzelliğe ve kalıcılığa ulaşabilmesi için özgürlük ve özgünlüğümüzün üzerine titremeliyiz. Kendimizi, kendi değerlerimizi daha çok sevmeli ve

özümsemeliyiz. İnancımızı, insan kalıştaki ısrarımızı, direncimizi ve sağlığımızı kimse bozamamalı.

Nereden, kimden gelirse gelsin, hiçbir tasmaya razı olmamalı boynumuz!

*

Biz yozluktan, yorgunluktan, yılışıklıktan, yığılıp kalmaktan tiksiniyoruz. Kompleksli, kişiliksiz ve yenilgiyi kanıksamış, köleci yaklaşımlar bu yüzden kahrolsun!

Kahrolsun maskeler, maskeliler!

Kahrolsun uşaklığı bir davranış kalıbı haline getirenler!

Çeteler, statükocu sanatseviciler, edebiyat ve sanat mafyaları da kahrolsun!..

*

Köleleşmiş benliklerin, unatcı muska yapmış yoksunlukların, sürgün fobisine tutulmuş ruhların istilâsından kurtulacak erdemli solukların girmesini istemiyoruz edebiyata ve sanata.

Kekemeliği sevmiyoruz. Dilenciliği.

Kendi gövdelerinde yabancı ruhlar taşıyanları da.

*

Her şeyin bir bedeli olduğuna inanıyoruz. Yanlışlarımızın dahi doğruları görmede bir katkısı olmalı. Her şeye rağmen yürümekten, el ele tutuşmaktan korkmamalı insan.

Kaba ve çarpık anlayışlı Don Kişotlar da uzak durmalı bizden, ilkel ve mistik Robensonlar da…

Suyu ateşe verilmiş göller bölgesinde mukavim bir ada olmaktır belki bize düşen, bize yakışan. Direngen ama estetik. Onurlu ve aynı zamanda donanımlı.

Adlarımızı, adalarımızı, adananlarımızı çoğaltmalıyız.

Başını kuma sokanlara, tutunamayanlara, bedavacılara ya da “kendini intihar edenler”e inat…

Edebi Pankart Dergisi, S. 7 [Kasım-Aralık 1998], s. 2.

KIRAĞI DERGİSİ'NİN 30. SAYI ÖNSÖZÜ

Cengiz COŞKUN*

Gez göz arpacıklandık

İflah olmaz memleket

Olabildiğince tenha kalmak dünyadan. Ve yalnızca direnmeye açık tutmak kapılarımızı, duyargalarımızı. Onurlu bir direnişi daim konuk etmek içevimizde.

Duruşumuz kavi.

Sanatçının bütün azaları ve yüreğinin bütün gücüyle uyanık durması gereken günlerden geçiyoruz. Bir ateş çemberinden değil bataklıktan. Ne kadar çemreli olsa da paçalarımız, ne kadar uzak dursak da fokurdayan, kabarcıklar salan çehrelerden bizi içine içine çekiyor dünya. Bulaşık, yapış yapış bir kabus yaşadığımız.

Rotatiflerini boyayıp yıldızlarını parlatıyor günümüzü ipotek altına alan karakoncoloslar, parendebazlar. Yarınlarımız da tehdit altında.

Ahtapotun damarlarına enjekte olmak için şırıngalara sığınıyor dünün radikalleri, çukurun dibini bulmuşken daha da kazmayı deniyor dünün yüksekten nazar edenleri.

Kurşun gibi ağır sözler dökmek varken sayfalara, meydanlara; vakıflardan kurşun kubbeler kiralayıp "sen, ben, bizim oğlan" yaşamak niye.

İpek gibi pembe sıcak yüreğimizden ateş salvoları.

Bir halin içinde bulunuyor olmak, meşru kılmıyor hali içe sindirmeyi.

Bilmek; ölümü ve sürgünü ve nisyanı da içine alan bir çerçeve çiziyor bize. Biliyoruz, bilmek malumattan daha öte şeyler yüklüyor üzerimize.

Gözlerimizi kör edercesine patlıyor flaşlar, kameraların bütün gözleri mahremlerimizde. Markalı giysilerden ve rahat koltuklardan yılışık bir gülüş yaymayı reddediyoruz yüzümüze.

Öyle;

Borsalino kardeşlerden devralınan ilhamla

Çocuğun takkesinde karar kılıyor arpacık

Bir kippa resmediyor vizörün ön camına

Çevik hareketlerle el tetiği kavrıyor

Bir Suriye düşüyor fotoğrafın karnına

Kare tamamlanıyor

"Kare"nin tamamlanmaması için bütün azalarımız ve bütün yüreğimizle ve sadece içimizden yükselen sese yaslanarak ayakta durmayı deniyoruz.

O kadar geniş ve yüksek duruyor ki sesimiz; hiçbir kareye sığmıyor resmimiz.

Kırağı Dergisi, S. 30 [16 Ocak-28 Şubat 1999], s. 2.

**İşbu Önsöz metni imzasız yayımlanmıştır. Bununla birlikte Kırağı'nın önsözlerini derginin "sahibi ve yazı işleri müdürü" şair-yazar Cengiz Coşkun'un yazdığını öğrenmiş bulunuyoruz.*

FECRE DOĞRU DERGİSİNİ'NİN 18. SAYISI ÖNSÖZÜ

Derginin darbenin hemen sonrasında yayımlanan "Medeniyetin Dışa Vurumu / SANAT" başlıklı bu özel sayısının önsözü şöyledir:

İslam'a ve müslümanlara baskı ve zulüm uygulanan bir zaman ve mekanda yaşamanın sıkıntısını hep birlikte çekiyoruz. Burası öyle bir mekan ki zalimler hem İslam olduklarını söylüyorlar, hem de İslam'ı irtica olarak isimlendirerek onu engellemek için enva-i çeşit karşı tedbirler uyguluyorlar. İslam, herhalde Hz. Muhammed (as) ve arkadaşlarından bu yana, böyle insanlarla karşı karşıya gelmemiştir.

İslam'ın hayattan tamamen uzaklaştırılarak bireyin kalbine hapsedilmeye çalışıldığı bir ortamda sanat konusunu işlemek ilk bakışda bir lüks gibi gelebilir. Fakat bu konu aynı zamanda İslam'ın sadece kalb ve duygu işi olmadığını, bilakis sanata varıncaya kadar hayatın tamamını kapsadığını göstermesi bakımından de önemlidir. Gerçekte İslam bireyin kalbinde bir iman olarak ortaya çıkar, aklında bir düşünce ve algılama biçimi haline gelir bireysel davranışa dönüşür. Toplumsal hayatta, aile, ekonomi, hukuk ve ahlakı düzenler ve nihayet toplumun sanat anlayışını belirler.

Sanat, netice itibariyle kendisini ortaya çıkaran dinin, ideolojinin veya dünya görüşünün izlerini taşır. Bu nedenle her kültürün kendine has bir sanatı vardır. Din ve ideoloji ikileminde sanatı değerlendirdiğimizde açıkça görmekteyiz ki dinin sanatı ideolojinin sanatından üstündür. Çünkü sanat bir nevi insanın gayb ile ilişki kurmasıdır. Bunu ise insana ancak din sağlayabilmektedir.

İslam sanatı, müziği, minyatürü, arabeski, hattı, oymacılığı, mimarisi, şiiri, edebiyatı, vs. ile sonsuzla ilişki kurmaya çalışmaktan ibarettir. Çünkü; İslam, tevhid esası üzerine bina edilmiş olup herşeyi tek olan Allah'la irtibatlandırmaktadır. Allah insanı kendisine halife olarak seçmiş ona gaybla ilgili bilgiler ilham ederek güçlendirmiştir. İşte İslam sanatı, bu gücün tezahür etmesinden başka bir şey değildir. Bu nedenle onda şirk sayılbilecek ya da şirke götürecek temalar ve öğeler yoktur. Onun sanatı tek merkezli ancak, tekten sudur eden çokluğu gösterecek temalar doludur.

(…)

Fecre Doğru dergisi, S. 18 [Nisan 1997], s. 2.

28 ŞUBAT DARBE YANLISI MÜTEŞAİRLERİN METİNLERDEN SEÇMELER

28 Şubat sürecine edebiyat dünyasından kimi isimler ise destek verdi. Bunlardan da örnekler sunmak sanırım dönemin daha sağlıklı bir şekilde yansıtılması için kaçınılmaz bir gerekliliktir.

İşte bunlardan birisi, Fergun Özelli adlı "müteşair"in Varlık dergisinde yayımlanan "Zemberek" adlı manzumesidir.

Oğuzhan Akay bu bağlamda bir başka örnek isimdir. O, Adam Sanat dergisinde yer alan "Halkın Amcası Konuşuyor" başlıklı metniyle darbe yanlısı tutumunu yansıtmıştır.

Bu metinlerin içerdikleri negatif unsurları buraya da almak zorunda kaldığımız için okurlarımızdan özür diliyor, metinlerden bazı alıntılar yapıyoruz:

Fergun ÖZELLİ

ZEMBEREK

kolay açılmaz dergâhın kapısı, şeffaftır
melekler getirir büyülü gerdek çarşafını
terli saçlarını eline dolayan ince minare
bir çırpıda tekmeler gelinlik yorganını

prezervatif düşleriyle titreyen başörtüsü
gizli göğüslerini öpen ayetleri ezberler
kızoğlankız dudakların teemmüm öğrencisi

çığlık çığlığa yükselir çölün kıvamında

(…)

hurmaların taşlandığı zamandır; şehvet
vahasına dökülürken çadırlar, çifte su
verilir kudurmuş kılıçlara; mum ve ateş
hayatın sırdaşıdır, çürütülür delilleri dualarla

ne yazık! Kurban kanla düşmüştür ipeğe
cep telefonuyla sürülen ihanet rastığı
gözü yaşlı ihbarla sıvanır secdeye
uçurum derinleşir, kezzap tavındadır

(…)

kendini inkâr eden aşk, bedduayla bileyler
nefretin hançerini; araftadır; altına tahvil edip,
sabırla büyüttüğü aczini, teselli eder mülk gücüyle
zemberek boşalmıştır artık, ibadet nafile!

Varlık dergisi, S. 1084 [Ocak 1998], s. 19.

Oğuzhan AKAY

HALKIN AMCASI KONUŞUYOR

Ben İhmal amca, kendinin kardeşi
İhmale kaldım nazımın bahane yüzüyle
Banane yüzüğüyle küçük parmağımın
Huku-kuk huku-kuk kuşu, adalet yokuşu
İslamiyet almış başını secdeye varıyor
Terör dolap çeviriyor Luna parkta
Birbirimizi parçalıyoruz biraz daha
Aşklarımız hastalıklı, hayatımız geçimsiz
Göz kırparak katılıyorum sivil uyarıya

Ben İhlal amca, kardeşin kendisi
İhtilal gibi yaşarım, korkuyu lal boyarım
(…)
Büyümüş de küçülmüş aman da benim canım

Çeteleni tutuyorum, tesettürler Türkiye
Kalbim yerlerde

Adam Sanat dergisi, S. 138 [Mayıs 1997], s. 61.

SANKİ BÇG İÇİN HAZIRLANMIŞ BİR DOSYA: "YEŞİL BAHÇEDE KÜLTÜR"

Hürriyet Gösteri dergisinin, 28 Şubat darbesinin birinci yıl dönümüne tekabül eden 203. Sayısı [Şubat-Mart 1998] sayfalarının büyük bir bölümünü "İslami inançtan kaynaklanan" kültüre ayırdı. "Yeşil Bahçede Kültür" başlıklı dosya, Ruşen Çakır'ın, Müslümanların oluşturduğu kültürel gelişmeleri "fiyasko" olarak nitelendiren bir anafikir etrafında ördüğü "İslami Canlanış Neden Kültüre Yansımadı" başlıklı yazıyla açılıyordu. Çakır'a göre, "Yaklaşık 1980'li yılların ortalarından itibaren yaşanan 'İslami uyanış'ın artık sonlarına" gelinmiştir. Yazısında, İslami kültür ve sanat hareketlerinin önceleri "Geleneksel ve köklü cemaatlerle organik ilişki içinde olan okumuş yazmışlar" aracılığıyla, daha sonraları ise RP'li belediyelerin, "Özellikle İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin şemsiyesi altında"ki "İslami aydınlar" vasıtasıyla geliştiğini vurgular. 28 Şubat'la önce iktidardan daha sonra da gözden düşürülen Refah Partisi'nin yerini ise, "Türkiye'nin en güçlü İslami oluşumu haline gelen Fetullah Gülen'in cemaati"nin denetimine aldığı "Zaman gazetesi" pek çok "bağımsız görünümlü müslüman aydına sütunlarını" açarak öncü olmuştur!

Adı geçen cemaatin 28 Şubat'taki negatif İslami tutumları ve adı geçen gazetenin darbe yanlısı manşetleri dikkate alındığında, Ruşen Çakır'ın ve ona bu dosya bağlamında görev tevdi edenlerin hangi kast-ı mahsusaya hizmet ettikleri bugün daha net anlaşılmış olacaktır.

"Yeşil Kültürün Anatomisi" başlığı altında tafsilatlı bir rapor hazırlayan İsmail Safter ise edebiyat, tercüme, tarikatlar, beyaz dizi, müzik, bant tiyatrosu, yeşil pop, televizyon, tarikat ve cemaat kasetleri, sinema gibi alt başlıklar altında uzun bir yazı ile dosyada yer alıyor. Olabildiğince ötekileştirici olan bu metin, yer yer tahfif edici cümlelerle sahih bir çalışma niteliğinden bir hayli uzaktır.

ŞUBAT - MART 1998 / SAYI 203 / 150.000 LİRA (KDV İÇİNDE)
türriyet
GÖSTERİ
ANATEDEBİYAT DERGİSİ
Yeşil
Bahçede
Kültür

28 ŞUBAT DARBESİNİ ALKIŞLAYAN BİR MÜTEŞAİRİN SÖYLEDİKLERİ…

29.01.2017 Ataol Behramoğlu: 28 Şubat'ı destekledim pişman değilim - Gündem - T24

Gündem

Ataol Behramoğlu: 28 Şubat'ı destekledim pişman değilim

CNN Türk'te yayınlanan 5N1K'ya konuk olan Behramoğlu, Cüneyt Özdemir'in sorularını yanıtladı.

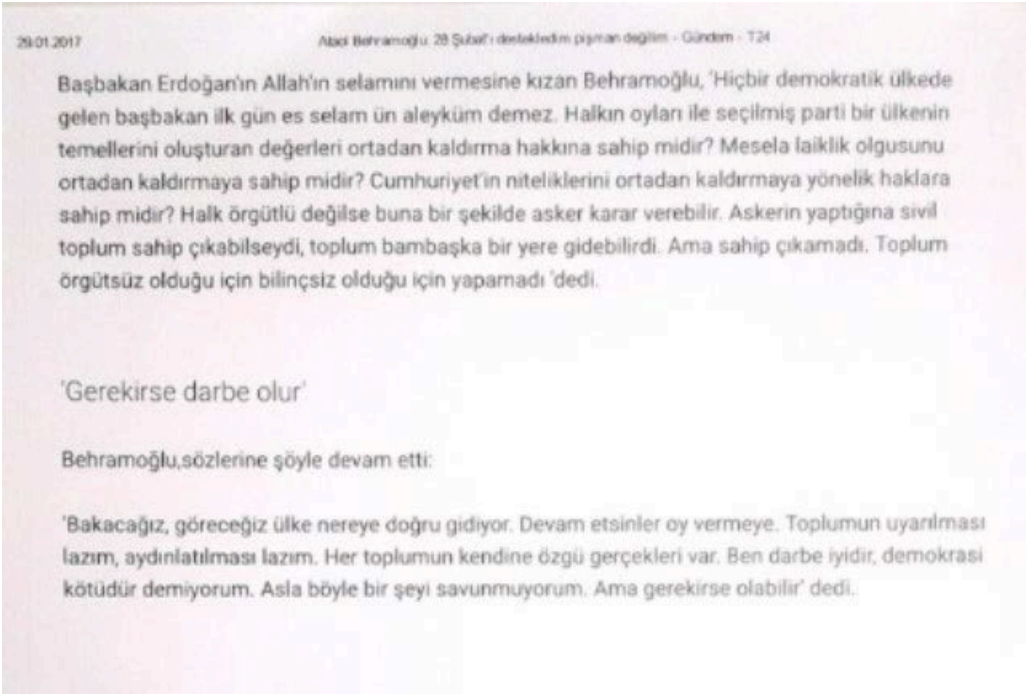
29 Şubat 2012 10:55

T24 - Ünlü şair Ataol Behramoğlu, 28 Şubat post modern darbe sürecini savundu. Ataol Behramoğlu, 28 Şubat'ın kesinlikle doğru bir karar olduğunu kaydetti.

Şair Ataol Behramoğlu, canlı yayında 28 Şubat darbesini savundu. CNN Türk'te yayınlanan 5N1K'ya konuk olan Behramoğlu, Cüneyt Özdemir'in sorularını yanıtladı.

28 Şubat sürecini savunan Behramoğlu bu söylemleri yüzünden zaman zaman Cüneyt Özdemir'le de karşı karşıya geldi.

Cüneyt Özdemir'in 'Siz 28 Şubat sürecini desteklemiş miydiniz? Pişman mısınız? 'sorusuna 'Evet destekledim. Asla pişman değilim. 28 Şubat 1997'de askerler Türkiye Cumhuriyeti'nin temellerinin ödemdeki iktidarı tarafından başta eğitim olmak üzere yıkılmasına, bozulmasına engel oldular 'diye cevap veren Behramoğlu bu sözleriyle Cüneyt Özdemir'i kızdırdı.

29.01.2017 Ahmet Behramoğlu: 28 Şubat'ı destekledim pişman değilim - Gündem - T24

Başbakan Erdoğan'ın Allah'ın selamını vermesine kızan Behramoğlu, 'Hiçbir demokratik ülkede gelen başbakan ilk gün es selam ün aleyküm demez. Halkın oyları ile seçilmiş parti bir ülkenin temellerini oluşturan değerleri ortadan kaldırma hakkına sahip midir? Mesela laiklik olgusunu ortadan kaldırmaya sahip midir? Cumhuriyet'in niteliklerini ortadan kaldırmaya yönelik haklara sahip midir? Halk örgütlü değilse buna bir şekilde asker karar verebilir. Askerin yaptığına sivil toplum sahip çıkabilseydi, toplum bambaşka bir yere gidebilirdi. Ama sahip çıkamadı. Toplum örgütsüz olduğu için bilinçsiz olduğu için yapamadı 'dedi.

'Gerekirse darbe olur'

Behramoğlu,sözlerine şöyle devam etti:

'Bakacağız, göreceğiz ülke nereye doğru gidiyor. Devam etsinler oy vermeye. Toplumun uyarılması lazım, aydınlatılması lazım. Her toplumun kendine özgü gerçekleri var. Ben darbe iyidir, demokrasi kötüdür demiyorum. Asla böyle bir şeyi savunmuyorum. Ama gerekirse olabilir' dedi.